

Laikliği savunmak!

Tarihsel olarak bakıldığında laiklik bayrağı, her türlü gericiliğiyle tükenmiş ve çürümüş burjuva cumhuriyetin karşısına dikilen işçi sınıfının elindedir. Laikliği savunmak güncel görevinin gereklerinden biri de, bu bilinci işçi ve emekçi kesimler içinde yaymak, işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin sosyal mücadelesini büyütme. Cumhuriyetin başlangıç dönemi kazanımlarını da bu mücadele içinde anlamlandırıp aşarak yeni bir düzeyde daha ileriye taşımaktır. **s.5**

Neden referandum?

Sandıktan “evet” çıktı-ğında, OHAL süreklilik kazanacak, hatta daha pervasız bir hal alacaktır. Şu an kâğıt üzerinde de kalsa varolan tüm sınırlı kazanımlar budanacaktır. Zorlu mücadelelerle kazanılan örgütlenme hakkı, dernek kurma hakkı, grev hakkı, toplanma, gösteri ve yürüyüş hakkı, kıdem tazminatı vb. kazanımlar akla gelen ilk saldırı alanlarıdır. Muhafız basına saldırı, yayın organlarının kapatılması, sokakta bildiri dağıtımının yasaklanması olasıdır. **s.6**

Haftalık
Sosyalist
Siyasal Gazete

ISSN 1300-3585

Sayı 2017 / 08
24 Şubat 2017 * 1 TL

Kızıl Bayrak

www.kizilbayrak1.net

SERMAYE İKTİDARINA DA, FAŞİST DİKTAYA DA HAYIR!

AKP iktidarı, halkı iç savaşla tehdit ediyor

Toplumun din istismarcılarına biat etmeyen kesimlerini korkutma, sindirme girişimlerine karşı meşru mücadelenin önemi özellikle vurgulanmalıdır.

“Zulmün olduğu yerde direniş meşrudur!”

Kamu emekçileri ihraç edilmelerinin hukuksuz olduğuna dikkat çekerek işlerine dönene kadar direnişe devam edeceklerini vurguladılar.

İsrail'in katılımıyla İran'a karşı “Sünni eksen”

Filistin'i gündem dışına itip ırkçı-siyonist İsrail'e kalkan oluşturmak için kurulmak istenen “siyonist-Sünni” eksen amacına ulaşabilir mi?

Referandum ve devrimci sınıf çizgisi... Sermayenin diktatörüne de, diktatörlüğüne de HAYIR!

s.12

Sermaye iktidarına da, faşist diktaya da HAYIR!

Bugünün Türkiye'sinde, referandum gündemi üzerinden devrimci sınıf çizgisini komünistler temsil etmektedir. Bu çizgi gelinen süreçte "Sermayenin diktatörüne de, diktatörlüğüne de HAYIR" şiarı ile dost, düşmana ilan edilmiş bulunuyor.

AKP iktidarının kitlelere dayattığı kölelik saldırılarını geri püskürtmek ve referandum üzerinden kurmak istediği dinci-faşist dikta rejimine geçit vermemek için sınıfın bu çizgiye kazanılması ise yaşamsal bir önem taşıyor. O halde sınıf devrimcileri vakit kaybetmeksizin bu hedef doğrultusunda planlı, hedefli ve sistemli bir faaliyet örgütlemelidir.

16 Nisan'da yapılacak olan Anayasa referandumu Türkiye toplumunun temel gündemi olmaya devam ediyor. Burjuva düzen partilerinden liberal-reformist çevrelere, ilerici muhalefetten devrimci güçlere kadar hemen her kesim, kendi toplumsal-sınıfsal konumu üzerinden referanduma yönelik hummalı bir hazırlık yürütüyor. Tam da bu atmosfer içerisinde işçiler, emekçiler ve gençler ciddi bir politizasyon yaşıyor. Kürt halkı, Aleviler, emekçi kadınlar; özetle düzen tarafından ezilen, horlanan ve yok sayılan tüm toplumsal kesimler referandum gündemi üzerinden kendi istem ve taleplerini bir kez daha güçlü bir şekilde dillendiriyorlar. Fabrikalarda, sokakta, okulda referandum süreci, öncesi ve sonrası ile birlikte hararetli tartışmalara konu oluyor.

Bu nesnel durum, referandum gündemi üzerinden başta işçi ve emekçiler olmak üzere toplumun ilerici kesimlerine yönelik devrimci müdahalenin önemini bir kez daha arttırıyor. Zira, olağan süreçlere göre kitlelerin yaşadığı politizasyon ve siyasal gündemlere yönelik artan ilgi, doğru devrimci kanallara akıtlamadığı oranda burjuvazi için önemli bir imkana dönüşebiliyor. Böylesi dönemlerde kitlelerde oluşan duyarlılık alanları burjuvazi tarafından etkin bir şekilde istismar ediliyor. Azımsanmayacak oranda insan kitlesi, burjuvazinin gerici hesap ve politikalarının dayanağı haline getirilebiliyor.

REFERANDUM ÇALIŞMASI VE KİTLELERİ DEVRİMCİ SINIF ÇİZGİSİNE KAZANMANIN ÖNEMİ

Yukarıda tariflenen atmosfer sınıf ve emekçi kitlelere devrimci müdahale açısından da önemli imkanlar yaratmaktadır. Zira duyarlılıkları açık, politik gelişmelere ilgili ve mevcut atmosferin bizzat parçası olan kitlelere devrimci sınıf çizgisi üzerinden gerçekleştirilecek müdahaleler, olağan dönemlerden çok daha fazla etki yaratmaktadır.

Sınıf devrimcileri referandum sürecine yönelik çalışmalarında bu gerçeği titizlikle gözetmeli, referandum üzerinden belirlenen devrimci tutum ve çizgiyi işçi ve emekçilere taşımak için her türlü yol ve yöntemi yaratıcı bir tarzda değerlendirmelidir. Bu asgari oranda başarılmaksızın, burjuva gericiliğinin kitleler üzerindeki etkisini kırmak mümkün olmayacaktır. Dahası, belirlenen çizgi ve tutum işçi sınıfı ve emekçilere mal edilemediği oranda dinci-faşist iktidarın referandum üzerinden yaptığı hesapları boşa çıkarmak da mümkün olmayacaktır. Özetle, başarının ölçütü somuttur, bu da sınıfa yönelik devrimci-siyasal müdahalenin yaratacağı etki ve sonuçla doğrudan ilintili bir durumdur.

DİNCİ-FAŞİST SALDIRGANLIĞA KARŞI DEVRİMCİ SEFERBERLİK

Bugünün Türkiye'sinde, referandum gündemi üzerinden devrimci sınıf çizgisini komünistler temsil etmektedir. Bu çizgi gelinen süreçte "Sermayenin diktatörüne de, diktatörlüğüne de HAYIR" şiarı ile dost, düşmana ilan edilmiş bulunuyor.

AKP iktidarının kitlelere dayattığı kölelik saldırılarını geri püskürtmek ve referandum üzerinden kurmak istediği dinci-faşist dikta rejimine geçit vermek için sınıfın bu çizgiye kazanılması ise yaşamsal bir önem taşıyor. O halde sınıf devrimcileri vakit kaybetmeksizin bu hedef doğrultusunda planlı, hedefli ve sistemli bir faaliyet örgütlemelidir. Bu kapsamda yapılması gerekenler şu başlıklar üzerinden özetlenebilir;

-Sermayenin ve AKP iktidarının referandum üzerinden yaptığı karanlık hesapları işçi ve emekçilere etkin bir şekilde anlatmak. Çok yönlü aydınlatma faaliyetleri yürütmek. Bunun için sanayi havzalarında ve işçi semtlerinde seminerler, paneller, işçi toplantıları, kültürel etkinlikler vb. gerçekleştirmek.

-Referandum gündemi üzerinden etkin ve popüler tarzda devrimci ajitasyon ve propaganda faaliyeti yürütmek. Zira devrimci sınıf çizgisini emekçi kitlelere taşımanın en etkili yollarından birisi de ajitasyon-propaganda çalışmasıdır. Bu kapsamda çıkarılacak olan merkezi araçların yanı sıra yerellerin özgünlüklerine uygun seslenme materyalleri kullanmak. Sosyal medyayı amaca uygun bir şekilde değerlendirmek.

-Süreç içerisinde gelişebilecek duyarlılıklara ve kitle hareketlerine hızla müdahale etmek. Koşullarının olduğu yerlerde bunu bizzat örgütlemek ve önderlik etmek.

-Sermayenin ve dinci-faşist iktidarın referandum üzerinden yaptığı kirli politikaları farklı ilerici-devrimci güçler ile muhalif kesimler de itiraz ediyor, HAYIR kampanyaları yürütüyor. Bu kesimler ile, özellikle eylemli süreçler üzerinden ilkel bir tarzda yan yana gelmek, toplumsal muhalefeti güçlendirmek ve dinci-faşist iktidarın hesaplarını bozmak açısından önemli bir yerde duruyor. Sınıf devrimcileri faaliyet alanlarında bu durumu gözetmeli, toplumsal mücadeleyi geliştirecek ve soluk alıracak bu türden çıkışları örgütlemek için çaba sarfetmelidir.

Sınıf devrimcilerinin referandum süreci üzerinden önünde duran sorumluluk alanlarının genel çerçevesi bu dört başlık üzerinden özetlenebilir. Gerisi, yaratıcı, ısrarlı, planlı ve sonuç almaya kilitlenmiş bir siyasal sınıf çalışması örgütleme sorunudur. Referandum sürecinde tüm bu açılardan elde edilecek başarıların, sonraki süreçlerde sınıf devrimcilerine önemli imkanlar sunacağı da akıllardan çıkarılmamalıdır.

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2017/08 * 24 Şubat 2017 * Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü:

Ersin Özdemir

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi: EKSEN YAYINCILIK

Meşrutiyet Mah. Kodaman Sk. No: 111/15

Şişli / İstanbul

Tlf. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25

e-mail: info@kizilbayrak.net

twitter: @kizilbayraknet

www.kizilbayrak1.net

Baskı: SM Matbaacılık - Çobançeşme Mahallesi Sanayi Cad. Altay Sk. No: 10 A Blok - Yenibosna / İSTANBUL

AKP iktidarı, halkı iç savaşla tehdit ediyor!

Referandum hamlesi ile dinci faşist diktasını güvence altına alma hesapları yapan AKP iktidarı, histerik saldırı ve tehditlere odaklanmış görünüyor. Şeflerden tetikçilere kadar uzanan yelpazede silahlanma, iç savaş, şantaj, tehdit gırla gidiyor. Hem AKP şefleri hem farklı isimler altında örgütlenmiş çete başları aynı telden çalıyor. Görünen o ki zıvanadan çıkmaları, 'olağan koşullar'da gerçekleşmesi durumunda referandumda yenilgiye uğrayacaklarını idrak etmelerinden kaynaklanıyor.

"YA BİZE BİAT EDİN YA KAN DÖKERİZ"

Tepedeki reislerinden Manisa İl Başkan Yardımcısı'na, dünürden Avusturya'daki yandaşlara, bakanından medyadaki beselemelere, savcı kılık-lılardan imam kılık-lılara kadar... Dört bir koldan halka hakaret ediyor, tehditle, şantajla, kan dökmekle korkutarak biat ettirmeye çalışıyorlar.

Maskeleri düşen bezirgan takımı vaatlerden çok zorbalıkla halkı sindirmeye çalışıyor. Bu pervasızlık, hezimete uğramaktan duydukları tedirginlikten kaynaklanıyor. Sahte vaatlerle toplumun çoğunluğunu aldatmayı başaramayınca "silahlanıyoruz, iç savaşa hazırlanıyoruz" tehditlerine sarıldılar.

Tarihte eşine az rastlanan bu pervasızlık, din bezirganlarının hem tedirginliğini yansıtıyor hem içine saplandıkları saltanat hırsının işçiler, emekçiler ve ezilen diğer toplum kesimleri için ciddi bir tehdi-de dönüşüğünü kanıtıyor. Bu dinci, faşist iktidarın tüm icraatları şu mesajları veriyor; "kazanırsak biat etmeyenleri

ezeceğiz, kazanmazsak iç savaş çıkartacağız." Yani her halukarda zorbalıktan, zulümden başka bir şey 'vaat' edemiyorlar. Zira başka meziyetleri kalmamış durumda.

"FİTRATLARINDA VAR"

Dini siyasete alet edenlerin egemen sınıflar ve emperyalistler adına tetikçilik yapmaları istisna değil kaidedir. Meşhur tabirleriyle, bu alçaltıcı misyon "fitratlarında vardır."

Vahhabilik, İngiliz emperyalizminin desteği ile palazlandırıldı. Bu vahşetin ürettiği bataklik olan Suudi Arabistan ise halen ABD emperyalizminin özel himayesi altındadır. Endonezya'da bir milyon komünist parti üyesi ve sempatizanının katledilmesini organize eden CIA, İslamcı çeteleri tetikçi olarak kullanmıştır. Afganistan'da 1976'da ilerici bir yönetimin başa gelmesinden rahatsız olan ABD,

CIA-Pakistan istihbarat örgütü işbirliği ile Afganistan'da cihatçı terörü başlattı. Mısır'da kurulan Müslüman Kardeşler Örgütü'nün (İhvan) hem İngiliz hem Alman istihbaratıyla işbirliği yaptığına dair belgeler Arap medyasında sık sık yer alır. Türkiye'nin dincilerinin de 1960'lı yıllarda yine bir CIA organizasyonu olan "Komünizmle Mücadele Dernekleri" adı altında emperyalistler için tetikçilik yaptıkları biliniyor. Farklı ülkelerde bu çizgide olan pek çok hareket mevcuttur. Bunların en gözü dönmüş en vahşi temsilcileri ise, IŞİD, El Nusra ve isimleri farklı olsa da bu çizgiye tabi olan onlarca çetedir.

AKP iktidarının IŞİD, El Nusra başta olmak üzere Suriye halklarına saldıran bütün cihatçı çetelerle yıllardır işbirliği yaptığı dikkate alındığında, devleti ele geçirirken bile kendi silahlı çetelerini oluşturup halkı tehdit etmeye başlaması şaşırtıcı değil. Ne de olsa İhvan liderliğine

heves eden bir hareketle karşı karşıyayız.

Bu dinci, din istismarcısı akımlar, etkili oldukları her yeri enkaza çevirmekten başka bir işe yaramamışlardır. İşçiler emekçiler başta olmak üzere toplumun büyük bir kesimi bu musibetlerin bedelini ağır bir şekilde ödedi, yazık ki ödemeye de devam ediyor. Afganistan, Pakistan, Suriye, Cezayir, Libya, Irak, vb... Bu ülkelerde yaşananlara bir göz atıldığında bile cihatçı çetelerin halklara felaketlerden başka bir şey sunmalarının mümkün olamayacağı açıkça görülebilir...

BU TUZAĞA DÜŞMEMEK İÇİN...

Halk Özel Harekat (HÖH), Özel Silahlı Eğitim Kuruluşu (SADAT), "Kardeş Kal Türkiye" gibi isimler altında örgütlenen bu silahlı çeteler, gerekirse AKP hizmetinde halka saldıracaklarını arsızca ilan ediyorlar. Bu zihniyetin ideolojik beslenme kaynaklarının IŞİD'le aynı olduğu dikkate alındığında, işçi sınıfıyla emekçiler başta olmak üzere AKP'ye teslim olmayan toplum kesimlerinin ciddi bir tehditle karşı karşıya olduğu anlaşılır.

Süreç referanduma akarken bu çetelerin provokasyonlara başvurmaları, toplumu terörize etmeleri muhtemeldir. Dolayısıyla ortaya çıkan bu tehdidin ciddiye alınması, bu çetelerin onları koruyup kollayan AKP ile birlikte işçiler emekçiler nezdinde teşhir edilmeleri ve olası saldırılarına karşı kitleleri harekete geçirebilecek hazırlıkların yapılması özel bir önem taşıyor.

Toplumun din istismarcılarına biat etmeyen kesimlerini korkutma, sindirme girişimlerine karşı meşru mücadelenin önemi özellikle vurgulanmalıdır. Unutulmamalıdır ki, bu gruplar ancak ilerici devrimci güçlerle işçi-emekçi kitlelerin birleşik mücadelesiyle dizginlenebilir.

Anayasa referandumu "güvenlik tehdidi"

Geçtiğimiz günlerde Almanya'da toplanan Münih Güvenlik Konferansı, dünyada öne çıkan güvenlik risklerini ele alan bir rapor yayınladı. Söz konusu "Güvenlik Raporu"nda, Türkiye'de 16 Nisan'da yapılacak olan anayasa referandumu da yer aldı.

Rapora göre ABD'de iş başı yapan Trump yönetimi dünya ölçeğinde gündemde olan güvenlik tehditlerinin başında yer alıyor. ABD'nin Trump yönetiminde tek yanlı kararlarla Avrupa ve Asya'daki müttefiklerine danışmadan, sadece Amerika'nın çıkarları üzerinden hareket etmesi güvenlik riski olarak ta-

nımlanıyor. Gerilen Çin-ABD ilişkileri, Almanya Başbakanı A. Merkel'in güç kaybı, Hindistan, Rusya, Almanya, İngiltere, Fransa, Çin, Türkiye, Brezilya ve Suudi Arabistan gibi bir dizi ülkede "reformların" durması, merkez bankaların siyasetleşmesi küresel tehditler listesinin ilk sıralarında yer alıyor.

ANAYASA REFERANDUMU "GÜVENLİK RİSKLERİNİN" 8. SIRASINDA

Küresel ölçekte 10 güvenlik riskini ele alan raporda, Türkiye'de yapılacak olan anayasa referandumu 8. sırada yer

alıyor. 16 Nisan'da yapılacak olan referandumun küresel riskler arasında yer almasının nedeni ise "Cumhurbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan'ın olağanüstü hal üzerinden günlük işler üzerindeki etkisini artırıp bunu da referandum üzerinden 'resmileştirmesi', bu durumun ülkenin ekonomik sorunlarının yanı sıra, komşuları ve Avrupa ile ilişkilerdeki gerilimleri artırma ihtimali" üzerinden tanımlanıyor. Söz konusu rapor, Batılı emperyalistlerin Türkiye'de yaşanan siyasal gelişmelere ve referandum sürecine yaklaşımlarını da bir nevi özetlemiş oluyor.

Dinci-faşist iktidar referandum sonrasına hazırlanıyor

15 Temmuz'un ardından ilan ettiği OHAL ile baskı ve zorbalığı tırmandıran AKP iktidarı, oluşturduğu bu boğucu atmosfer üzerinden anayasa referandumuna hazırlanıyor. Gözaltı-tutuklama furyası ile, grev-eylem yasaklarıyla, basına yönelik yayın durdurma-kapatma saldırılarıyla, Kürt halkını hedef alan kirli savaş uygulamalarıyla ilerici-muhafız sesleri susturmak için elinden geleni yapan iktidar, bu yolla, referandum sandığında yaşayacakları olası bir "kazayı" engellemek istiyor.

AKP iktidarı, baskı ve saldırganlığı tırmandırmaya dönük hazırlıklarını elbette referandum tarihinin ön günleri ile sınırlı tutmuyor. Zira, referandum sonuçları her ne olursa olsun Türkiye toplumuna büyük bedeller ödetecek ekonomik ve siyasi saldırıların iktidarın masasında durduğu biliniyor.

OLASI REFERANDUM SONUÇLARI VE YÜKSELEN "İÇ SAVAŞ" NARALARI

AKP iktidarının olası bir yenilgiye karşı hazırlık içerisinde olduğu ise basına yansıyan kimi haberler üzerinden açıkça görülüyor. Bu yönüyle, Tayyip Erdoğan ve müritlerinin bir yenilgi durumunda nasıl bir çizgi izleyeceğini görmek için 7 Haziran seçimlerinden bugüne uzanan sürece bakmak dahi yeterli olacaktır: "Tayyip Erdoğan 7 Haziran seçimleri sürecinde başkanlık sistemi adı altında saltanat özentili bir tek adam diktatörlüğüne yolu açmak için varını yoğunu ortaya koymuş ve sonuçta hüsrana uğrayarak giriştiği kumarı kaybetmişti. 7 Haziran ertesiinden başlayarak ise bu kez kaybettiği tek başına hükümet olanağını yeniden elde etmek üzere toplumsal faturası hayli ağır yeni bir kirli oyuna girişti ve herkesi şaşkınlık içinde bırakarak sonuçta amacına ulaştı. Üstelik beklediğinden de fazlasını elde etmiş olarak." (1 Kasım seçimleri - Türkiye Komünist İşçi Partisi

Merkez Yayın Organı Ekim, Sayı: 297)

Bilindiği gibi, 7 Haziran'da beklediği sonucu alamayan Tayyip Erdoğan ve AKP'si, tam bir pervasızlık içerisinde seçim sonuçlarını bir kenara iterek her türlü kirli savaş yöntemini devreye sokmuştu. Birbiri ardına patlatılan bombalar, Kürt halkını ve hareketini hedef alan imha saldırıları, sıradan işçi ve emekçi eylemlerinde estirilen polis terörü vb...

Şu sıralar "Hayır çıkarsa iç savaşa hazır olun" minvalinde yapılan açıklamalar, iktidarın referandum sonrasına nasıl bir hazırlık yürüttüğünün de ilk işaretleri oldu. Bu türden açıklamaları kimi AKP'li belediyelerde zabıtalara silahlandırıldığı, "Esnaf kampları" gerçekleştirildiği ve "esnafa silahlı eğitim" verildiği türünden haberler takip etti. Bu türden haberler gösteriyor ki, AKP iktidarı referandum sürecinde alacağı bir yenilgi ve gelişebilecek toplumsal bir hareketlilik karşısın-

da çıplak devlet zorunun yanı sıra, kontra güçleri de devreye sokmaya hazırlanıyor. Tıpkı 7 Haziran seçimlerinin hemen ardından IŞİD'ci çeteleri tetikçi olarak kullandığı kanlı katliamlarda olduğu gibi.

İŞÇİ VE EMEKÇİLER ZORBALIĞA KARŞI DİRENİŞ MEVZİLERİNİ GÜÇLENDİRMELİDİR

Referandumun hemen sonrasında da AKP iktidarı tarafından devreye sokulacak olan iktisadi-siyasal saldırılar karşısında işçi ve emekçiler de kendi hazırlığını bugünden yapmalıdır. Zira, referandumdan "Evet" çıktığı durumda, dinci-faşist dikta sermayenin ihtiyaç duyduğu kapsamlı saldırıları çok daha pervasız bir şekilde uygulamaya başlayacak, bunun karşısında çıkan her sesi boğmak için elinden geleni yapacaktır. OHAL koşulları artık rutin bir hal alacak, baskı ve

zorbalık tırmanacaktır.

Benzeri bir sürecin AKP iktidarının yenilgisi durumunda da yaşanacağını yukarıda özetlemiş bulunuyoruz ve sınıf devrimcilerinin bu durum karşısında yaptığı çağırının altını bir kez daha çiziyoruz; "Kuşkusuz saldırıyı gündeme getirenler de bu gerçeğin bilincindedir ve daha şimdiden bu türden bir ihtimale karşı da kendi cephelelerinden gerekli hazırlığı yapmaktadırlar. Tüm belirtiler bunu açıklıkla göstermekle kalmamakta, bu zaman zaman pervasız bazı beyanlarla açığa da vurulmaktadır. Tersinden tüm ilerici ve devrimci güçler de politik ve moral hazırlığını buna göre yapmalı, referandumun sonucu ne olursa olsun mücadeleyi 16 Nisan'dan hemen sonrasına taşımaya bugünden hazırlanmalıdırlar." (Referandum ve devrimci sınıf çizgisi - tkip.org)

Referandum öncesi baskı ve saldırılar tırmanıyor

Sermayenin seçim sandıklarının hiç bir zaman meşruiyeti yok. Ancak referandum sürecinde bu gayri meşruluk misliyle katlanmış durumda. Zira anayasa referandumu OHAL koşullarında yapılacak. Seçim hileleriyle karakterize olan sermayenin seçim sandıklarına, bir de OHAL baskısı eklenecek. Özellikle "hayır" oranının yüksek olabileceği

yerlerde, kim bilir sandığa gidişler bile engellenebilir.

Batı'da bunu yapamamaları bile, Kürdistan'da yapacakları kuvvetle muhtemel. 1 Kasım seçimlerinde de bunu yapmaya çalıştılar. Başaramamalarının tek nedeni Kürt halkının ölümü göze alan direnişiydi. HDP ve DBP'li Kürt siyasetçilerin hapse atılışındaki artış, Kürdis-

tan'da referandum günü de dahil neler yapabileceklerinin ipucunu veriyor.

Batı'da ise "hayır"çılara resmi ve sivil güçleriyle saldırıyorlar. Henüz tutuklama boyutuna varmasa bile, resmi veya sivil güçlerinin engelleme girişimi kimi zaman silahlı saldırıya kadar varabiliyor. "Hayır" çalışmalarına devlet ve sivil faşist terörü artarak sürdürülüyor. Bu

terörün bir nedeni, "hayır" çalışmasına saldırarak, toplumun "hayır"a kanallı olmasını engellemek. Ama asıl nedeni, AKP "seçmen kitlesinde" bile olan kararsızları, zor yoluyla "evet"e "ikna" etmek.

7 Haziran seçimleri sonrası Kürdistan'daki kirli savaş ve Türkiye toplamında artan devlet terörü AKP'nin yüzde 49.5 oy almasını sağladı. Aynı yöntemle, referandumda da yüzde 51 ve yukarısı oy almayı hedefliyor. Yani referandumda "evet" yatırımı yapıyor.

M. KURŞUN

Laikliği savunmak!

AKP iktidarı, 15 Temmuz darbe girişiminin ardından OHAL'e ve peşi sıra çıkardığı KHK'lara dayanarak ülkeyi yönetmekte, her türden hukuksuzluğu sergilemektedir. Gündemde olan referandumla dinci-gerici faşist rejimi yasal güvenceye kavuşturmayı hedeflemektedir. Son derece sancılı ve belirsizliklerle dolu bu süreçte siyasal gericiliği daha da derinleştirmeyi amaçlayan AKP iktidarının izlediği politikalar karşısında laiklik sorunu da önem taşımaktadır. Her soruna olduğu gibi laikliğe ve laiklik mücadelesine de tarihsel ve sınıfsal perspektifle yaklaşmak gerekmektedir.

Laiklik, dinsel düşüncenin siyaset ve kamu yaşamından uzaklaştırılması ve dinin bireyin sorunu olarak ele alınmasıdır. Tarihsel olarak bakıldığında kökeni burjuva devrimlerine dayanır. Ortaçağ'ın gerici karanlığında feodalizmin temel dayanağını din ve dinsel kurumlar oluşturmaktaydı. Kapitalist üretimin gelişmesinin önünde engel teşkil eden feodalizme karşı mücadelesinde burjuvazi eski rejimin bir parçası olarak dinsel kurumları da hedef aldı. İngiliz burjuva devriminde kilisenin siyasal iktidarın baskı aracı olmasına son verilirken, düşünsel-felsefi dayanaklarıyla da dinsel kurumlara yönelik daha radikal bir mücadelenin yaşandığı Fransız devriminde kilisenin mülklerine el konuldu.

Burjuvazi, kendi iktidarının önündeki engellerin başında gelen kiliseyi karşısına alırken, dinin devlet ve kamu yaşamından uzaklaştırılmasının bayraktarlığını yaparken, bu mücadelenin gerçek özneleri emekçi yığınlardı. İktidarı eline alan burjuvazi çok geçmeden kilise ile uzlaştı. Zira sömürücü egemenliğini pekiştirebilmek için din ve dinsel kurumlar bir ihtiyaç, vazgeçemeyeceği birer araçtı.

Türkiye'de ise bu süreç daha zayıf bir gelişim seyri izlemiştir. Bu, iktidarı eline alan burjuva sınıfın zayıflığı ile doğrudan bağlantılıdır. Kuşkusuz Türkiye'de Kurtuluş Savaşı sonrası atılan adımlar (saltanat ve hilafetin kaldırılması, devletin resmi dini ibaresinin kaldırılması, tevhidi tedrisat kanunu, tekke ve zaviyelerin kapatılması vb.) anlamlı ve ileri adımlardır. Ancak burjuva sınıfın zayıflığı ile birlikte feodal güçlerle radikal bir hesaplaşma bir yana daha baştan onlarla iktidar ilişkileri içinde uzlaşma, atılan adımların sınırlı ve yüzeysel kalmasına yol açmıştır. Toplumsal dayanakları ile birlikte din, hem gerçek ve potansiyel aşırı eğilimleriyle bir tehdit hem de denetim altına

Tarihsel olarak bakıldığında laiklik bayrağı, her türlü gericiliğiyle tükenmiş ve çürümüş burjuva cumhuriyetin karşısına dikilen işçi sınıfının elindedir. Laikliği savunmak güncel görevinin gereklerinden biri de, bu bilinci işçi ve emekçi kesimler içinde yaymak, işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin sosyal mücadelesini büyütmektir.

alınmış biçimiyle yeni burjuva cumhuriyetin de dayanağı olmuştur. Sünni inancına dayalı olarak Alevilik baskı altında tutulmuş, zaman zaman katliamlara bile konu edilmiş, gayri-müslimlere yönelik baskı sürekli var olmuş, belirli özel koşullarda (örneğin 6-7 Eylül'de) ise imha politikalarına başvurulmuştur.

Büyük bir sosyal uyanış ve mücadeleye sahne olan '60'lı yıllarda ise din ve dinsel gericilik, tam da CIA uzmanlarının özel tavsiyeleri çerçevesinde, daha geniş ve etkin bir biçimde öne çıkarılmıştır. Kurulu düzen için bu, toplumsal muhalefetin dizginlenip denetim altına alınması amacı çerçevesinde, sürekli ve sistemli politika haline almıştır. Din derslerinin ilkokullarda seçmeli okutulması, ilahiyat fakültelerinin açılması, imam-hatip kurslarının yaygınlaştırılması vb. de bu sürecin ve tercihin bir parçasıdır. Aynı şekilde dincilere kurdurulan "Komünizmle Mücadele Dernekleri" ile buralardan yetiştirilmiş Fethullah Gülenler de...

12 Eylül ise dinsel gericiliğin yükselişi açısından kritik bir yerde durmaktadır. Bu dönemde Türk-İslam sentezi devletin resmi ideolojisi haline getirilerek dinsel gericiliğin önü her alanda açılmıştır. Amerikan emperyalizmi Sovyetler

Birliği'ni hedefleyen "yeşil kuşak" projesi ile bölgesel düzeyde bunun zeminini zaten yeterince yaratmış bulunuyordu. "İlımlı İslam" projesi bu politikaların bir uzantısı oldu. Nitekim AKP de bu politikanın temsilcisi olarak bizzat emperyalist merkezlerin yönlendirmesi ile kuruldu.

Burjuvaziye 14 yıl boyunca kusursuzca hizmet eden AKP, karşılığında dinsel gericiliği devlet ve toplum düzeyinde hakim kılma olanağı elde edebildi.

Tüm bu süreç emekçi kesimlerde, özellikle de işçi sınıfında ağır tahribatlar yarattı. Cemaatleri, vakıfları, camileri, kursları vb. dinsel kurumlaşmalar ile tüm toplum ve işçi sınıfı dinsel gericiliğin cenderesi altına alındı.

AKP iktidarının izlediği politikalar gelinen yerde toplumun önemli bir kesiminde büyük bir gerilimi biriktirmektedir. "Yaşam tarzı"na müdahale, kadınları baskı altına alma ve aşağılamaya dönük söylem ve politikalar, anaokullarından başlayarak eğitimin her kademesinde dinsel gericiliğin hakim hale getirilmesi, devlet iktidarı eliyle dinin kurumsallaşması vb., bu gerilimin önemli nedenleridir. Referandum ile olası bir anayasa değişikliği ise dinci-faşist gericiliğin hu-

kuksal forma kavuşturulması anlamına gelmektedir.

Bu tabloda dinsel gericiliği geriletme ve laikliği savunmak önemli bir yerde durmaktadır. Ama bunun alternatifi hiçbir biçimde eski biçimiyle çürümüş burjuva düzenine dönmek değildir. Bugün AKP'nin izlediği politikalar karşısında bunalmış ve çaresizliğe düşmüş geniş kesimler, "laiklik" adına umutsuzca "cumhuriyet"e sarılmaktadırlar. Oysa cumhuriyet kendi evrimi içinde kendini tüketti ve bugünkü AKP rejimi tam da bu evrimin gelip dayandığı nokta oldu. Buradan geriye değil ancak ileriye gidilebilir.

Tarihsel olarak bakıldığında laiklik bayrağı, her türlü gericiliğiyle tükenmiş ve çürümüş burjuva cumhuriyetin karşısına dikilen işçi sınıfının elindedir. Laikliği savunmak güncel görevinin gereklerinden biri de, bu bilinci işçi ve emekçi kesimler içinde yaymak, işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin sosyal mücadelesini büyütmektir. Cumhuriyetin başlangıç dönemi kazanımlarını da bu mücadele içinde anlamlandırıp aşarak yeni bir düzeyde daha ileriye taşımaktır.

Neden referandum? Ne oylanıyor?

K. Harun

Türk sermaye devleti derin bir rejim krizi içerisinde. 7 Haziran seçimleri sonrasında parlamento fiilen feshedilmiştir. Ordu, yargı, polis teşkilatı ve bürokrasi 15 Temmuz darbe girişiminin ardından altüst olmuştur. Dış politika çökmüştür. Kayıt dışı döviz girişine bağımlı rantçı ekonomi balonu patlamış, kur ve enflasyon rakamları tırmanmaya başlamıştır.

Bütün bunlar mevcut iktidarı daha da saldırganlaştırmıştır. Tüm muhalif sesleri KHK'lar ve zor yoluyla baskı altına almaya çalışmaktadır. Darbeyi bahane ederek OHAL ilan etmiş, darbeye alakası olmayan muhalif, ilerici, devrimci güçleri, sendika üyelerini, dernekleri, gazetecileri vb. hedef almıştır. Sosyal paylaşım sitelerinde sürekle avına çıkmış, yüzlerce insanı "vatana ihanet" ile suçlayarak hapse atmıştır.

Mevcut siyasal durum AKP döneminin ikinci büyük balonudur. Bu balon yalanlar, satılmış kalemler, siyasal ve ekonomik manipülasyon, baskı ve şiddet yoluyla şişirilmektedir. Şiştikçe daha büyük görülmekte, ancak patlamaya daha çok yaklaşmaktadır.

Bu balonu şişirmeye artık nefesleri yetmemektedir. İşte bu yüzden toplumun en azından %51'ini bu balona nefes vermeye ikna etmeye çalışmaktadırlar. Bugüne kadar yaptıklarını ve bundan sonra yapacaklarını meşrulaştırmanın tek yolu budur.

Bu yüzden Nisan ayında referandum sandıkları kurulacak ve "bugüne kadar işlediğimiz ve bundan sonra işleyeceğimiz suçlara ortak olun, toplumsal onay sağlayın ve yaptıklarımızı/yapacaklarımızı suç olmaktan çıkartın" denilecek. Toplumdan bunun için "evet" istenecek.

Tartışma eski anayasa yeni anayasa tartışması değildir. Zaten iktidarın da yargının da mevcut anayasayı dikkate aldığı yoktur. Halihazırda Türkiye fiilen orman kanunlarının geçerli olduğu bir ülkedir. Şimdi yapılmak istenen, orman kanunlarını yazılı metinler haline getirmek ve durumunu referandumla meşrulaştırmaktır.

Sandiktan "evet" çıktığında, OHAL süreklilik kazanacak, hatta daha pervasız bir hal alacaktır. Şu an kâğıt üzerinde de kalsa varolan tüm sınırlı kazanımlar budanacaktır. Zorlu mücadelelerle kazanılan örgütlenme hakkı, dernek kurma hakkı, grev hakkı, toplanma, gösteri ve yürüyüş hakkı, kıdem tazminatı vb. kazanımlar akla gelen ilk saldırı alanlarıdır. Muhalif basına saldırı, yayın organlarının kapatılması, sokakta bildiri dağıtımının

yasaklanması, hatta farklı fikirleri kişisel tartışmalarda dile getirmenin çeşitli muhbirlik ağı yoluyla cezalandırılması olasıdır. Bütün bunların örnekleri bugün de mevcuttur. Zaten oylanacak olan da mevcut durumdur.

Sandiktan "hayır" çıktığında, elbette ertesi gün bu durum değişmeyecektir. Ancak moral üstünlük "mevcut hali istemiyoruz" diyenlerin eline geçecektir. Düzenin OHAL'i süreklileştirme, zor ve baskı koşullarını meşrulaştırma çabaları darbeleneyecektir.

Sandiktan "hayır" çıkması, anayasa tartışmalarının son bulacağı anlamına da gelmiyor. Mevcut ekonomik ve siyasal kriz AKP'nin propaganda ettiği gibi mevcut anayasadan ve parlamenter sistemden kaynaklanmıyor. Bu kriz çok nedenli bir sonuçtur. Ekonomik kriz, dış politika, Suriye savaşı, cemaatle yaşanan it dalaşı, Kürt sorunu, Haziran Direnişi vb., bütün bunlar krizi derinleştiren nedenlerdir. AKP iktidarı ve Erdoğan "Allah'ın bir lütfu" olarak gördükleri darbe girişimiyle sağladıkları OHAL imkânını "krizi yönetmek" adına süreklileştirmek için "evet" istemektedir.

Mevcut anayasa çoktan ortadan kalkmıştır. Dolayısıyla anayasa referandumu, mevcut olan ile getirilmek istenen arasında bir tercihi ifade etmemektedir. Burjuva muhalefeti bile bu yüzden "hayır" kampanyasını mevcut anayasanın savunulması üzerine kuramamakta, "yeni bir anayasa lazım ancak toplumsal mutabakat sağlanmalı" çizgisi izlemektedir.

Bu çizgi gerçekte iktidardakilerin B

planıdır. Olur da referandumdan "hayır" çıkarsa, "Daha geniş toplumsal mutabakatın sağlanacağı anayasa teklifi" çizgisine tutunacaklardır. Tartışılacak olan yeni teklifin adı "Başkanlık" olmayacaktır ama burjuva düzenin tahakkümünü sürdürmek adına başka bir tanım ortaya konulacaktır. Hatta bugünün çoğu "hayır"cı solcusu da bu çizgiye yedeklenme potansiyeli taşımaktadır. Reformist solun "hayır" kampanyası "Laiklik elden gidiyor, Cumhuriyet elden gidiyor" söylemleri üzerine oturmaktadır. Bu anlamda CHP'nin söyleminden ayrıışan bir yanı yoktur. Yani şimdiden sermayenin B planına yedeklenmiş konumdadırlar.

Bazı çevreler tarafından açıklanan "boykot" tutumu ise, sandığa gitmemek dışında bir anlam içermemektedir. Boykotçuların çokça dile getirdiği gerekçe, referandumun meşruiyeti sorunudur. Bilinmelidir ki, burjuva düzen sürdüğü sürece seçimler ve referandumlar komünistler için meşru değildir. Ancak bu, referandumun kitleler için de meşru olmadığı anlamına gelmiyor. "Bizim için zamanını doldurmuş olan bir şeyin, sınıf için zamanını doldurduğuna inanmak" (Lenin), yanılığdan başka bir şey değildir.

Diğer bir gerekçelendirme ise bunun "bizim" seçimimiz olmadığı, emekçileri ilgilendirmediğidir. Mevcut anayasal değişiklik teklifi siyasal düzenin işleyişinde kısmi değişiklikler içeren, bu yönüyle emekçilerin ve bizim gündemimizde yeri yok denilebilecek bir düzenleme değildir. Aslına bakılırsa, ne mevcut anayasanın ne de teklif edilenin onlar için kâğıt parçasından daha fazla değeri yoktur. Yapmak istedikleri, fiili durumun toplumsal

onayını sağlamak, buradan hareketle daha fazla pervasızlaşmak ve sermayeye daha fazla güven vermektir. AKP ve Erdoğan referandumdan "evet" çıkması halinde iç ve dış sermayeye şu mesajı vermiş olacaktır: "Gelecek kaygısı gütmeyen yatırımlarınıza güvenle devam edebilirsiniz, bakın yönetebiliyoruz!"

Yani referandumda sermaye adına "toplumsal onay" aranacaktır. Bu yönüyle Nisan referandumu 2007 ve 2010 referandum süreçleriyle kesinlikle karıştırılmamalıdır.

Bugün "hayır" düzeni teşhir eden ve kurtuluş yolunun ajitasyon-propagandasının yapılabileceği bir araca dönüşebilir. Bu tamamen sorunu nasıl ele alacağınıza bağlıdır. Reformist sol gibi burjuva dayanaklara yaslanarak "hayır" deyip, işçi ve emekçileri "Hayırcılar" ve "Evetçiler" olarak sahte bir bölünmüşlüğe de sürükleyebilirsiniz; burjuvazinin "demokrasi şarlatanlığı" için maşa da olabilirsiniz. Ya da emekçi kitlelere "acı gerçeği söyleyerek" (Lenin); Türk sermaye devleti bugüne kadar gerçek anlamda laik ve demokratik olmamıştır. Bundan sonra da hiçbir anayasal değişiklikle bu sağlanamaz. Gerçek laiklik ve demokrasi ancak sermaye düzeninin yıkılması ve yerine Sosyalist İşçi-Emekçi Cumhuriyetinin kurulmasıyla sağlanabilir diyen bir "hayır" örebilirsiniz. Bunu işçi ve emekçilerin politik algısını yönlendirmeye çalışan referandum aldatmacasını teşhir ederek, onun içinde ve ona karşı yapabilirsiniz. Bu ikinci "hayır"ı Türkiye'de sınıf devrimcileri dışında ortaya koyabilecek ve örebilecek başka bir özne yoktur.

Erdoğan'ın duruma göre değişen Suriye politikası!

Türkiye'nin Suriye politikasını belirleyen Erdoğan AKP'sinin açmazları giderek derinleşiyor. Başından beri savaş kışkırtıcılığını elden bırakmayan AKP, Suriye ve geleceği hakkında üst perdeden çok şey söyledi. Gerçekte olansa tam bir iflasla sonuçlanan bir dış politika gerçeğidir. Ülkenin tam olarak savaş batağına çekilmesiyle giderek boyutlanan bir çıkişsızlık söz konusudur.

Gelinen yerde ABD-Rusya arasında gidip gelen AKP iktidarının Suriye politikası birbirini tutmayan açıklamalarla basına yansıyor. Dün dediğini bugün yalanlayan burjuva politikacılarına alışkın Türkiye halkları, muhtemeldir ki hiç bu kadar değişken bir politikaya şahit olmadılar.

Rusya desteğinde başlatılabildiği "Fırat Kalkanı" operasyonunda, El Bab'dan sonrası hedeflerini büyüten, medya eliyle "El Bab destanları" yazdıran Erdoğan, Rusya tarafından sınırlar hatırlatılınca, "El Bab'da daha derinliğine gitmek lazım" dedi. Hükümet Sözcüsü ve Başbakan Yardımcısı Numan Kurtulmuş da "Fırat Kalkanı Harekâtı El Bab'dan sonra biter" açıklaması yaptı. Ancak bir gün sonra Erdoğan; "El Bab'dan sonra durmak... Böyle bir şey yok" dedi. Oysa Astana'da İran ve Rusya ile birlikte

Suriye'de çözümün garantörlüğüne girişmişti.

Bu politika değişikliğine neden olan ise, ABD'nin yeni başkanı Trump ile yapılan telefon görüşmesi ve ardından Trump'ın gönderdiği CIA şefi ile yapılan görüşmelerdir. Bu görüşmelerden sonra Erdoğan tekrar eski rengine geri döndü. "Fırat Kalkanı Harekâtı"nın, El Bab'dan sonra devam edeceğini, hedefin Menbic ve Rakka olduğunu söyledi. Hükümet Sözcüsü ve Başbakan Yardımcısı Numan Kurtulmuş da ABD'nin sahada PYD'ye verdikleri desteği sonlandırmasını isteyerek, "Yapılacak operasyonlarda PYD ile değil, yerli unsurlarla, ılımlı unsurlarla operasyon yapmalarını arzu ediyoruz. 80 milyonluk Türkiye mi, birkaç bin militana sahip PYD mi?" diyerek pazarlığı sürdürdü. Bu dönemde Astana'da birlikte çözümün garantör ortağı olan İran hedef tahtasına çakıldı. Dışişleri Bakanı Mevlüt Çavuşoğlu İran'ı mezhepçilikle ve bölgeyi istikrarsızlaştırmakla suçladı. Zira yeni efendi Trump İran'ı tehlikeli düşman ilan etmişti.

Erdoğan AKP'si ABD ile tekrar "yakın" ilişkiler kurma hevesiyle yeniden politika değiştiriyor, eski defterleri yeniden açıyor, Körfez turuna çıkıyor, Suudi Arabistan ve Katar'la görüşüyor. Suriye

ile ilgili eski hayallerini gerçekleştirme umuduyla Ortadoğu'da aktif taşeronluk heveslerini yeniden pazarlıyor. Ne var ki, Türkiye'nin Kürtlere yönelik tarihsel düşmanlığını yenemediği ve bu nedenle de efendileriyle anlaşılamadığı da bir gerçektir. Öte yandan Suriye'de "Kürtleri değil de beni seç" alternatifinin karşılığı, El Bab gerçekliğinde görüldüğü gibi başarı şansı pek yoktur. Zira Türkiye'nin El Bab'dan beklediği başarı yerine, ancak asker cenazesi gelmektedir. Ekranlarda "terörün belini büktük" edebiyatı yapılmasına rağmen TSK destekli grupların El Bab'ın yaklaşık yüzde 30'unu kontrol ettiği belirtilmektedir.*

Gelinen yerde Suriye savaşında Türkiye'nin durumu bir perişanlık olsa da, iç "piyasada" prim yaptığı oranda Erdoğan ve AKP'si savaş kışkırtıcılığına devam edecektir. Hele de referandum öncesinde bunun dozunun giderek artırılacağı da ortadadır. Bununla birlikte Ortadoğu ve Suriye denklemi oldukça karışıktır. ABD ve Rusya gibi güç odakları ekseninde Suriye'de nasıl bir yol haritası izleneceği belirsizliklerle doludur. Ve bu tabloda PYD'nin etki alanı "80 milyonluk Türkiye"den daha çok görünmektedir. Zira ABD'nin Rakka operasyonunu PYD-YPG'nin etkin olduğu Suriye Demokratik

Güçleri (QSD) ile yapacağı dillendirilmektedir.** Kuşkusuz önemli bir taşeron olarak Türkiye'ye de muhakkak ki yeni roller verilecektir.

Sonuçta ABD'nin Rakka planının 28 Şubat'ta belli olacağı ifade ediliyor. Politikasını Kürt düşmanlığı üzerine oturtan, yayılmacı heveslerle imparatorluk hayalleri kuran Erdoğan AKP'si için yeni bir politika değişikliğinin uzak olmadığı da ortadadır. Politika değişikliği konusunda "ustalık" döneminde olan Erdoğan AKP'si için esasta bunun bir zorluğu yoktur. Ama "zorunluluk" iç politikada kendini Kürt düşmanlığı üzerinden var eden ve referandum çalışmalarında MHP ile girdiği ortaklığı zora sokan bir durum yaratacaktır ki bu da AKP'nin açmazlarına yeni bir boyut katacaktır.

*Fehim Taştekin, Gazete Duvar, 20.02.17

**a.g.y

DEP'ten HDP'ye: Kürt milletvekillerine saldırılar sürüyor

Sermaye devletin dümeninde oturan dinci-gerici iktidar her ne kadar seçimleri kutsal ilan ederek "milli egemenlik" vurgusu yapsa da, HDP'li vekillere yönelik gözaltı ve tutuklama saldırılarını pervasızca sürdürüyor.

Bu saldırı günümüzde her ne kadar AKP eliyle yapılıyor olsa da 23 yıl önce Demokrasi Partisi (DEP) milletvekillerinin de benzer bir şekilde tutuklanarak zindanlara atılması, tekçi, milliyetçi burjuva cumhuriyet gerçekliğine işaret ediyor.

DEP'LİLERE TUTUKLAMA VE SEÇİLME YASAĞI

23 yıl önce de Kürt milletvekilleri gözaltı ve tutuklama saldırısıyla karşılaşmıştı. 1991 yılında SHP listesinden seçimlere giren Leyla Zana, Hatip Dicle, Mahmut Alınak ve Selim Sadak milletvekili seçilmişlerdi. Zana'nın mecliste Kürtçe olarak yemin etmesi büyük bir hazımsızlıkla karşılanmıştı.

Kürtçe yemin soruşturmayla konu edilmiş, ancak DEP'li milletvekilleri "milletvekili dokunulmazlığı" nedeniyle

haklarında işlem yapılamayacağını savunmuştu.

Ancak 2 Mart 1994'te iki DEP milletvekili meclis çıkışında gözaltına alınmış, 4 Mart 1994'te ise meclise giren polis zor kullanarak diğer DEP'lileri de gözaltına almıştı. Gözaltına alınan DEP milletvekilleri 13 gün sonra tutuklanarak Ulucanlar Cezaevi'ne kapatıldılar. Haklarında 15'er yıl hapis cezası verilen DEP'liler AİHM kararı sonucunda yeniden görülen dava neticesinde 9 yıldan fazla tutsaklığın ardından serbest bırakıldılar. Ancak YSK eliyle sermaye devleti Kürt siyasetçilerin yeniden milletvekili adayı olmalarını engelledi.

23 YIL SONRA AYNI SENARYO

7 Haziran seçimlerinden bu yana da toplamda bir savaş ve saldırganlık politikası uygulayan AKP, 15 Temmuz darbe girişiminin kendisine sağladığı olanak-

larla devletin tüm kurumlarını da eline almanın avantajıyla HDP'li milletvekillere yönelik saldırılarını hızlandırdı.

HDP'li milletvekillere yönelik başlatılan soruşturma saldırıları dokunulmazlıkların kaldırılmasının ardından gözaltı ve tutuklama saldırısına dönüştü.

Haklarında açılan "terör" soruşturması kapsamında ifade vermedikleri gerekçesiyle HDP'li milletvekilleri 3 Kasım 2016 gecesi yapılan baskınlarla gözaltına alındıktan sonra tutuklandı. Takip eden süreçte ise gözaltı ve tutuklama saldırıları devam etti. Bugün HDP'li 12 milletvekili tutuklu bulunuyor.

21 Şubat 2017'de ise HDP Eş Genel Başkanı Figen Yüksekdağ'ın milletvekilliği hakkında verilen bir ceza gerekçe gösterilerek düşürüldü.

Benzer saldırının diğer HDP'li milletvekilleri için de hayata geçirilmesi pek de uzak bir ihtimal değil.

BURJUVA CUMHURİYETİN PARLAMENTO VE SEÇİM OYUNU

Sermaye devleti tarafından milletvekilleri şahsında Kürt halkına yönelik 23 yıl sonra bir kez daha gerçekleştirilen bu saldırılar; hamuru Kürt halkının inkarıyla yoğrulmuş burjuva cumhuriyetin karakterinde değişen hiçbir şey olmadığına işaret ediyor. Diğer yandan ise bugüne kadarki bütün kazanımlarını kan-can bedeli mücadelelerle elde etmiş Kürt halkının gerçek kurtuluşunun parlamento değil yine mücadelede, sokakta olduğunu hatırlatıyor.

Zira burjuva cumhuriyet kuruluşundan bu yana başta Kürt halkı olmak üzere bütün azınlık halkları inkar etmiş "Tek devlet, tek millet, tek bayrak" anlayışıyla asimilasyon ve soykırım saldırılarını sürdürmüştür. Bu temelde kurulan bir burjuva cumhuriyetin 'demokrasi' yalanı eşliğinde oynadığı parlamento ve seçim oyununun içinin ne kadar boş olduğu da bugün bütün yasalar hiçe sayılarak hayata geçirilen saldırılarda çok daha çıplak bir şekilde gözler önüne seriliyor.

“Zulmün olduğu yerde direniş meşrudur!”

KHK'larla ihraç edilen kamu emekçileri 20 Şubat günü İstanbul'da Bakırköy ve Kadıköy'de direnişe başladı. Kadıköy'de direnişe geçen kamu emekçileri ile ihraçlar ve direniş üzerine konuştuk. Kamu emekçileri ihraç edilmelerinin hukuksuz olduğuna dikkat çekerek işlerine dönene kadar direnişe devam edeceklerini vurguladılar.

“ONURUMUZDAN VAZGEÇMEYECEĞİZ, MEYDANLARDA DİRENMEYE DEVAM EDECEĞİZ!”

“İsmim Hüseyin Demir. Hisar Yapı ilkokulu'nda birinci sınıf öğretmeniyken 686 sayılı KHK ile işten atıldım, ihraç edildim. Bir listeyle atıldık. Tabi ki devlet bizi bir liste olarak görüyor. Listedeki isimlerden ibaret olarak görüyor. Buradaki yaşamları, buradaki umutları, buradaki aileleri hiçbir şekilde düşünmüyor. Bizim buradaki davamız ekmek davasıdır. Bizim buradaki davamız adalet davasıdır. Ekmeğimizi tekrar kazanıncaya kadar, öğrencilerimize tekrar dönünceye kadar mücadelemizi çeşitli yollarla sürdüreceğiz.

“BİZE BUNU YAPANLAR ÇOCUKLARININ GÖZÜNE NASIL BAKACAK”

“Adım Ali Orak. Atatürk Meslek Lisesi'nde çalışırken 686 sayılı KHK ile ihraç

edildim. Bu süreçte aslında görüyorduk bunları. Yok yere davalar açılmış, yok yere sürgünler yaşanmış ve nihayetinde insanları açlıkla terbiye etmeye çalışıyorlar. Bu yaptıkları aslında bir insanlık suçudur. Bir adaletsizliktir. Bunu kime yaparlarsa yapsınlar, nasıl yaparlarsa yapsınlar kabul etmeyeceğiz. Biz insanlığımızdan, onurumuzdan vazgeçmeyeceğiz. Onlar bunu yapmaya devam ettikçe biz de meydanlarda direnmeye devam edeceğiz. Zulmün olduğu yerde direniş meşrudur. Hak istemek meşrudur. Ve biz çocuklarımızın gözüne bakarken onurla bakacağız. Ama bunu, bu eziyeti, bu işkenceyi, insanlık dışı uygulamaları yapanlar acaba çocuklarının gözlerine nasıl bakacaklar. Onu da artık bunu yapanlar düşünsün diyoruz. Biz buradayız.

“SERMAYE DİKTATÖRLÜĞÜNE BOYUN EĞMEYECEĞİZ”

“Adım Özgür, SGK çalışanıyım ben. 670 sayılı KHK ile 6 Ocak'ta ihraç edildim. Tarafımıza, tabi bütün arkadaşlar gibi, hiçbir şekilde bir tebligat yapılmaksızın doğrudan terörist olmakla suç-

lanarak ihraç edildik. Bu ülkede emek mücadelesi veren, AKP iktidarının temsil ettiği sermaye diktatörlüğüne karşı mücadele eden birisiyim ben de. Bu süreçte hepimizin başına gelen şeyler aslında. 657'nin kaldırılmasından, bütün emek sömürüsüne karşı ortak bir mücadele verdiğim için ben de ihraç edildiğimi düşünüyorum. Burada bugün toplanmış bulunuyoruz. Bu eylemliliği devam ettireceğiz. Çarşamba'ları da burada olacağız. Cuma da Kartal'daki eylemde olacağız. Hep birlikte bu mücadeleyi büyüteceğiz. Bu sermaye diktatörlüğüne karşı hiçbir şekilde boyun eğmeyeceğiz.

“HAKKIMIZLA GİRDİĞİMİZ KURUMLARA GERİ DÖNECEĞİZ”

“İsmim Murat. SGK çalışanıyım. Ben de arkadaş gibi aynı KHK'yla ihraç edildim. KESK olarak biz ihraç edildiğimiz andan itibaren, öncesinde de ilk KHK'dan itibaren, kapsamlı bir direniş ve işimizi geri kazanma, işten atılmama, işimizi koruma mücadelesine girişmiştik zaten. Şimdi bunu bir adım daha ileri götürüyo-

ruz. Haftada 4 gün ve eş zamanlı olarak Kadıköy, Bakırköy ve Kartal'da oturma eylemlerimiz olacak. Bunun amacı işimizi geri almak. Yasal süreçlerin çok yavaş işlediğini biliyoruz bu ülkede. Bunu hızlandırmak, bizi ciddiye almaları, bütün üyelerimizin bir an önce işe başlaması için yaptığımız eylemler bunlar. Ve biz şuna inanıyoruz; geçmişte de bunun tecrübesini yaşadık, biz bin bir türlü zorlukla yüksek puanlar yaparak girdiğimiz bu kurumlara tekrar geri döneceğiz. Çünkü biz hakkımızla girdik. Birilerinin torpiliyle girmedik. Sınavlardan geçtik. Tekrar hakkımızla geri döneceğiz. Çünkü biz kaybeden taraf değiliz. Bizi her ne kadar ihraç etmiş olsalar da biz kamu görevlisiziz.

“MÜCADELEYİ YÜKSELTEREK KHK'LARI DURDURABİLİRİZ”

“Ben Songül Tunçdemir. Son KHK'larla görevden alındım. Kartal İmam Hatip Ortaokulu'nda çalışıyordum. Bugün Kadıköy'deyiz. Direnişimizi büyötmek üzere start vermiş durumdayız. Herkes biliyor ki çok haksız bir şekilde görevden alındık. Sorgusuz sualsiz... Mücadelemizi yükselterek geri döneceğimize inanıyorum. Biz ne kadar mücadelemizi yükseltirsek yeni KHK'ların yolu kapanmış olur biz de görevimize dönmüş oluruz. Bu anlamda bütün arkadaşları eylemimize destek vermeye davet ediyorum.

KIZIL BAYRAK / İSTANBUL

AKP hükümeti kendi geleceğini garanti altına almak için bin bir hileyle milyonlarca insanı aldatmaya çalışmaktadır. Bir taraftan devlet terörünü devreye sokarak muhalif sesleri susturmaya çalışırken diğer taraftan hükümet olmanın avantajlarını sınırsızca kullanıyor. Bunun bir örneği de “örtülü ödenek” harcamalarına yansıyor.

Detayları “örtülü” olan ve cumhurbaşkanı ile başbakanın keyfiyetine sunulan “gizli hizmet giderleri” kaleminde 163.8 milyon lira harcama yapıldığı belirtiliyor. Bütçede “gizli hizmet giderleri” kılıfıyla yer alan “örtülü ödenek”te 2016 Ocak ayına göre yüzde 60'a yakın artışla 163.8 milyon lira harcama yapıldı. Yansıyan rakamlarda “örtülü ödenek” adı altında yapılan harcamalardaki artış dikkat çekti. İşçi ve emekçilerin alınterini daha da fazla gasp ederek yeni yılda sefalet zammı dayatan, kamuda on binlerce emekçinin işini elinden alan ve OHAL saldırganlığıyla işçi ve emekçiler üzerindeki baskıları pervasızca tırman-

dıran sermaye devleti “gizli” ve keyfi harcamalarını ise katlıyor.

2017 Ocak ayında bütçe gelirleri geçtiğimiz yıla kıyasla yüzde 25.8 artışla 58.8 milyar lira olurken bütçe giderlerinde ise yüzde 11.3 artış yaşandı. 47.3 milyar liralık harcama yapılan bütçede öne çıkanlar ise şöyle:

- Bütçede açıktan savaş ve saldırganlığa ayrılan ödenek 32.8 milyon lira olurken bunun 9.3 milyon lirası mühimmat alımlarına harcandı.

- OHAL'de tırmanan gözaltı terörü için de 358 bin lira ödenek ayrıldı. Bu harcama bütçede “güvenlik kuvvetleri nezaretinde bulundurma giderleri” kılıfıyla yer buldu.

- Siyasi partilere Ocak ayında bütçeden 234.6 milyon lira verildi.

- Milletvekilleri için ise Ocak ayında

Örtünün altındaki soygun!

35.7 milyon lira harcanırken Erdoğan için 53 bin liralık ödenek ayrıldı.

YA İŞÇİ VE EMEKÇİLER?

Kendisini sağlama almak için tüm bu uygulamaları ve daha fazlasını hayata geçiren AKP hükümetinin işçi ve emekçilere sunduğu ise sömürden başka bir şey değil. Kriz gerekçesiyle kapitalistlere her türlü kolaylıklar sağlanırken, türlü türlü destekler verilirken, sigortasız-kaçak işçi çalıştıran patronların cezalarında indirimle gidilirken, işçilere asgari ücretle azami kölelik dayatılıyor. Bireysel Emeklilik Sistemi ile yeni bir gaspa maruz bırakılıyor işçiler.

İşsizliği azaltma bahanesiyle patronların kasasından para çıkmaması için ne gerekiyorsa yapılıyor. İŞKUR aracılığıyla ilk defa işe alınacak işçiler için patronla-

ra aylık 773,8 lira destek ödemesi yapılacak. Ancak bu para da işçinin cebinden çıkacak. Çünkü ödemeler İşsizlik Sigortası Fonundan yapılacak. Yani işçiden alınıp yine işçiye verilecek.

Diğer taraftan on binlerce kamu emekçisinin işinden olmasına neden olan KHK düzenlemelerini şimdi bir başka saldırı izleyecek. Kamu emekçilerine de “performans” sistemi getirilecek. Ayrıca Varlık Fonu ile işçi ve emekçilerin varlığı sermaye sınıfına armağan edilecek! Özelleştirme kolaylaştırılırken kar getiren kuruluşların yağmalanmasının yolu açılacak.

Görüldüğü gibi devletin örtülü-açık bütçesi, toplumun temel ihtiyaçlarından ziyade dinci-faşist iktidarın tahkim edilmesi ve kirli savaş politikalarının yaşama geçmesi için kullanılmaktadır. Tüm bu saldırıları büyük bir sinsilikle hayata geçiren AKP hükümeti, yapılan bu soygunu örtünün altında gizlemek için manevralar yapmaktan, kılıflar bulmaktan da geri durmamaktadır.

Tekstil İşçileri Sempozyumu gerçekleştirildi...

Sömürüye ve onur kırıcı dayatmalara karşı tekstil işçilerinin birliğini ve mücadelesini büyütelim!

Güvencesiz çalışmaya geleceksiz yaşamaya karşı tekstil işçilerinin birliğini ve mücadelesini gündemleştirme amacını taşıyan Tekstil İşçileri Sempozyumu, 12 Şubat'ta gerçekleştirildi.

Sempozyumda siyasal süreç, işçi sınıfının tablosu ve yeni bir dünya yaratma mücadelesindeki yeri, tekstil işçilerinin tablosu, mücadele talepleri ve yöntemleri vb. konular üzerine anlamlı tartışmalar yürütüldü. İşçi sınıfının sömürden ve baskıdan kurtuluş mücadelesinin büyütülmesinde tekstil işçilerinin önemli bir taraf olarak yerini alması için fabrikalarda, sanayi havzalarında ve genel planda güçlü bir birliğe olan ihtiyacın altı çizildi. Bu doğrultuda atılması gereken adımlar tartışılarak belirlenen araç ve yöntemlerin hayat bulması öncü işçilerin önüne görev olarak konuldu.

Ülkemizde ve dünya genelinde kendini ortaya koyan çok yönlü bir kriz sürecindeyiz. Patronlar düzeni her yerde krizin faturasını işçi sınıfı ve emekçilere kesmek için harekete geçmiş durumda. İşçi sınıfı, hayata geçirilen dizginsiz sömürü ve baskı uygulamaları ile fiziken ve moral açıdan kötürümleştiriliyor. Köleleştirilen milyonlar, aynı zamanda onur kırıcı saldırılarla karşı karşıya kalıyorlar.

İşçi sınıfının büyük bir bileşeni olan tekstil işçileri, çalışma biçimleriyle büyük bir parçalanmışlık içindeler. Kayıt dışılık, güvencesizlik ve kuralsızlığın hüküm sürdüğü tekstil işkolunda, işçiler kültürel ve sosyal olarak da yozlaştırılmaktadır.

Bu çok yönlü sorunlar yumağı içerisinde, 25 Aralık 2016'da öncü, devrimci tekstil işçilerinin bir araya gelmesiyle startı verilen sempozyum hazırlığı, tekstil işçilerinin sömürsüz bir dünya mücadelesinde örgütlü bir bölük olarak yer almalarını sağlamak için atılan adımlardan biridir.

Kısa denebilecek bir sürede tekstil işçilerinin gündemine birlik olma ve mücadele çağrısı taşındı. Bir buçuk aylık ön hazırlık sürecinde, İstanbul'da tekstil işçilerinin yoğun olduğu toplam 22 farklı alana ve onlarca fabrikaya çalışma taşıyarak tekstil işçilerine seslenildi. Yapılan toplantılarda sempozyumun hedefleri doğrultusunda gündemler ele alınarak mücadele araçları hayata geçirilmeye çalışıldı. Bu mütevazı adımlar sonucunda 120 kişinin üzerinde bir katılımı sempozyum gerçekleştirildi.

20'ye yakın farklı tekstil fabrikasından işçinin kürsüyü kullandığı sempozyumda sunumların ardından toplam 24 işçi söz

alıp, talep, beklenti ve önerilerini ortaya koydu. Sempozyumun canlı ve verimli geçmesinin temel ögesi işçilerin kürsüyü etkin biçimde kullanması oldu.

Sempozyumda tekstil işçilerinin birliğinin sağlanması ve mücadelesinin örülmesi için sunulan önerilerin başlıcalarını şöyle sıralayabiliriz:

-Ülkede ve dünyada yaşanan her türlü siyasal, sosyal, kültürel vb. gelişmelerin, sorunların sınıfsal bir yanı vardır. İşçi sınıfının bu tarz sorun ve gelişmelerde kendi sınıfsal programıyla taraf haline getirilmesi ve siyasal bir sınıf hareketi yaratılması için her türlü çabayı sarf etmenin, öncü işçilerin en temel görevi olduğunun altı çizilmiştir.

-Dünyadaki servet-sefalet uçurumunun giderek artması, artı-değer sömürsünün yoğunluğu karşısında, asgari olanı değil, insanca yaşamaya yeten, vergiden muaf ücret için mücadele edilmesi.

-Fabrikalarda işçilerin yaşadığı gündelik sorunların çözümü için belirlenen talepler doğrultusunda mücadelenin örgütlenmesi. Sosyal, ekonomik hakların temel alınarak ilk mücadele adımlarının atılması. Bu mücadele talepleri öne çıkarılırken sorunun siyasal boyutunun da gerektiği gibi işlenmesi.

-Fabrikalarda ve toplumsal hayatın her alanında her türlü etnik, inançsal vb. baskı ve dayatmalara dur denilmesi.

-Sömürü düzenini ve tek adam diktasını güçlendirmek için gündemde olan anayasa değişikliğine karşı, işçi sınıfının baskı ve sömürden kurtuluşu mücadelesi ekseninde taraflaşmasını hedef alan bir aydınlatma ve örgütlenme çalışması yürütmek.

-Etkileri daha çok zaman içerisinde ortaya çıkan meslek hastalıklarına ve iş kazalarına karşı önlemlerin alınması için mücadeleyi büyütme.

-Performans sisteminin yarattığı fiziki ve moral yıpranmışlığa karşı işçilerin dayanışmasını ve birliğini büyütme.

-Çalışma saatlerindeki kuralsızlık ve keyfiyete karşı, 7 saatlik iş günü, iki gün kesintisiz hafta tatili talebini yükseltme.

-Kriz süreçlerindeki fırsatçılığın bir sonucu olan, işten atmalara, işyerlerini kapatma yoluyla örgütsüz bırakma vb. hak gasplarına karşı "Krizin faturasını patronlar ödesin" ekseninde mücadele etmek. Bu gibi saldırılara karşı işgal, grev, direniş gibi fiili-meşru mücadeleyi esas alan süreçler örgütlemek.

-Bölgesel ücret farklılığına karşı, eşit işe eşit ücret talebini öne çıkarmak.

-Çocuk işçiliğinin yasaklanması talebini

yükseltmek.

-İşyerlerindeki meslek liseli stajyerlerin sömürsüne karşı mücadele etmek. İşçi sınıfının bir parçası olan stajyer öğrencileri de örgütlenme süreçlerine dahil ederek, fabrikalarda oluşturulacak komitelere, birliklere katmak.

-Arbuluculuk vb. yasal düzenlemelerle yaratılan adaletsizliği, mahkemelelerin uzun yargı süreçleriyle süruncemede bıraktığı iş davalarını, patronların mahkemelerde korunmasını, dava açmak için ücret alınmasını geniş işçi yığınlarına teşhir ederek aydınlanmalarını sağlamak. İşçi sınıfının hukuki kazanımlarının dahi fiili-meşru mücadeleyle elde edilebileceğini anlatan çalışma yürütmek.

-İşyerlerindeki mobbing, taciz ve harkarete karşı fiili ve hukuki mücadele yürütmek.

-İşçilerden kesilen har(a)çlardan oluşan işsizlik sigortası fonunun patronlara peşkeş çekilmesinin önüne geçmek. İşçi sınıfından kesilecek har(a)çlarla sermayenin ihtiyaçları doğrultusunda kullanılmak için oluşturulacak benzer fonlara karşı işçi sınıfını aydınlatmak ve mücadeleye çekmek için çalışmalar yürütmek.

-Her işyerine kreş, kadın işçilerin çalıştığı yerlerde emzirme odası açılması için mücadele etmek.

-Kadın işçilerin örgütlenmesi ve mücadeleye katılımını kolaylaştıracak araçların kullanılması.

-8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nün sınıfsal içeriğine uygun ele alınarak ücretli izin gününe dönüştürülmesi için mücadelenin örülmesi.

-Kıralık işçiliğinin yasaklanmasını, özel istihdam büroları, İŞKUR İşbaşı Eğitim Programı vb. işçileri parçalayan ve mücadeleye kazanılmış hakları ortadan kaldıran uygulamaların sonlandırılması için mücadeleyi örgütlemek.

-İşyerlerindeki her türden mücadele sürecine, kadrolu-kıralık-sözleşmeli ayrımı yapmaksızın bütün işçileri dahil etmek.

-Göçmen işçilerin, çalışma koşullarının ağırlaşmasının ve ücretlerin aşağıya çekilmesinin sorumlusuymuş gibi gösterilerek ayrımcılığın, şoven saldırganlığın körüklenmesine karşı "İşçilerin birliği halkların kardeşliği" şiarını öne çıkaran çalışmalar yürütmek.

-Sendikali işçilerin, sendikal bürokrasi barikatını aşmalarını sağlamak için fabrikalarında taban komiteleri kurulmasına öncülük ederek işçilerin "söz, yetki, karar" haklarını kullanmalarını sağlamak hayati bir yerde duruyor. Ancak böylesi

adımlarla sendikalar işçilerin gerçek örgütlerine dönüşebilir. Bu doğrultuda, örgütlülüğün sendikaya üye olmakla sınırlı olmadığını, gerçek örgütlülüğün işçilerin kendi iradelerini yansıtacağı komiteler, birlikler, meclisler kurmakla mümkün olduğunu anlatan ve örgütleyen çalışmalar yürütmek.

-Sendikal vb. örgütlenmelere dönüş saldırlar karşısında, sendikal farklılıklara takılmadan tekstil işçilerinin dayanışmasını örgütleyecek ve mücadelesine öncülük edecek birlikleri yaratmak için çaba sarf etmek.

-Tekstil işçilerinin sınıf bilincini geliştirecek ve örgütlülüğünü güçlendirecek eğitimlerin sistematik biçimde yapılması.

-Tekstil işçileri başta olmak üzere bütün işçi bölüklerine işçi demokrasisinin temel ilkelerini ve araçlarını anlatmak, işçileri bu konuda aydınlatarak mücadeleye çekmek için çaba sarf etmek sempozyumun en temel vurgularından biri olmuştur. Bunun bugünkü araçları ise komiteler, birlikler, meclisler vb. dir. İşçi sınıfına bu araçları gerekli açıklığı sağlayacak biçimde anlatmak bu günün en acil ihtiyacıdır. Bu yapıldığında ve gerekli adımların atılması sağlandığında işçi demokrasisinin fabrikalarda ve buralardan hareketle havzalarda ve genel planda hayata geçirilmesinin olanakları yaratılacaktır.

-Sempozyum bu araçların her birinin işçi sınıfının siyasal bir bilinç kazanması ve nihai kurtuluşu için mücadele etmesi doğrultusunda değerlendirilmesi gerekliliğinin altını çizmiştir.

Kürsüden dile getirilen talep ve öneriler başlıklar halinde ifade edilmiştir.

Sempozyum, güvencesizlik ve geleceksizlik altındaki tekstil işçilerinin bu koşullarına karşı verilen mücadelede atılmış mütevazı bir adımdır.

Sempozyum, "Gündüzlerinde sömürülmeyen, gecelerinde aç yatılmayan bir dünya dileğiyle" yola çıkan, öncü işçilerin birlik ve mücadele çağrısıdır.

Şimdi sıra sempozyumla ortaya konan hedef ve amaçların hayata geçirilmesi için daha fazla sorumlulukla emek harcamaktadır.

Her alanda sermaye düzeninin ve diktatörlerinin baskı ve sömürsüne dur demek için harekete geçme zamanıdır.

SEMPOZYUM HAZIRLIK KOMİTESİ

22 Şubat 2017

Sermaye “BES’lendikçe” işçi sınıfı aç kalıyor

Ekonomik kriz gün geçtikçe ağırlaşıyor. Burjuvazi ise, işçi ve emekçilerin ücretlerini düşürerek, sosyal-ekonomik haklarını gasp ederek, işten atarak yaşadığı krizin bedelini çeşitli yollarla kendi dışındaki kesimlere, başta işçi sınıfına ödetmek için elinden geleni yapıyor.

Son süreçte hayata geçirilen Bireysel Emeklilik Sigortası (BES) uygulaması da bu saldırıların bir halkasını oluşturuyor. Bu uygulama ile her bir işçinin maaşından ayda 49,4 TL ile 322 TL arasında bir kesinti yapılacak. 84’ yılında hayata geçirilen Hayat Sigortası deneyimi BES’e benzediğinden dolayı incelemeye değer... İş hukuku uzmanı Ali Tezel konu ile ilgili şunları söylüyor: “Ben 1984 yılında hatırlıyorum. Geldiklerinde şunu söylediler. O tarihte 50 bin lira maaş alan bir memura, ‘her ay siz 1000 lira maaş ödeyin, biz size 11 yıl sonra 500 bin lira para vereceğiz’ dediler.

Gerçekten 1995 yılında 500 bin lira parayı verdiler. Ama o 500 bin liraya o dönemde sadece bir paket Marlboro sigarası alınabiliyordu. Yani ödedikleri para uçup gitmişti. Sigortalılara şunu dediler. ‘Sana birikimlerini aylık olarak ödeyeceğiz ama göndereceğimiz aylık posta parasına yetmiyor. Onun için size şu kadar para ödeyelim’ dediler.”

BES’te de böyle yaşanmayacağını bir garantisi yok. Tabi bir diğer sorun ise

fonda biriken paraların sermayenin hizmetine açılması. Zira daha önce hayata geçirilen fak-fuk-fon, işsizlik fonu gibi uygulamalar hiçbir zaman denetlenmediği gibi, sermayenin ihtiyaç duyduğu sıcak para alanı olarak değerlendirildi.

ÜLKELERDE DENEYİMLER

Birçok yasa ilk çıkarılacağı zaman, önden zemin oluşturma çalışmaları yürütülüyor. Çıkarılacak yasanın diyelim ki 10 tane maddesi varsa, emekçinin lehine gibi görünen 3-5 maddesi açıklanıp işçi emekçi kitlelerin beğenisi kazanılma-ya çalışılıyor. Ya da tanıtım kampanyaları düzenleniyor, açıklamalar, tanıtım makaleleri vb. çeşitli karşılaştırmalar yapılıyor, çeşitli uzmanlara mikrofonlar uzatılıyor.

BES ile ilgili de kimi internet sitelerinde “aydınlatma” çalışmaları yapılmış.

Örneğin “bireyselemliliksigortasi.info” isimli sitede BES üzerinden “zorunluluk esasına dayalı” ve “gönüllülük esasına dayalı” olarak iki ayrı uygulamaya dünyadan örnekler gösterilmektedir. Zorunlu olarak uygulandığı ülkelerin arasında Şili, Arjantin, Meksika, Kolombiya, Macaristan, Polonya sayılmış. Gönüllü olarak uygulanan ülkelere ise ABD, Kanada, Hollanda, İngiltere, Yunanistan, Almanya, Fransa, İsviçre, İtalya, Japonya, Güney Kore örnek olarak gösterilmiş. Türkiye’de uygulanmaya başlanan sistem ise sözde “gönüllülük” ilkesine göreymiş.

Bir diğer kaynakta ise “bireysel emeklilik sistemi mevcut sosyal güvenlik sistemlerinin tamamlayıcısı nitelikte ve katılımın gönüllülük esasına göre yapıldığı” söylenerek uygulama iyi bir şeymiş gibi gösterilemeye çalışılıyor. Peki, sosyal gü-

venlik sisteminin herhangi bir “tamamlayıcı”nın olması ihtiyacı nereden doğuyor? Sosyal güvenlik sisteminin zaten işçi ve emekçilerin yaşam koşullarını iyileştirecek şekilde olması gerekmez mi? Yani varlık sebebi zaten bu değil mi?

Dolayısıyla Bireysel Emeklilik Sigortası olarak adlandırılan sistemin zorunlu ya da gönüllü olup olmaması tartışması ile asıl sorgulanması gereken nokta gölgede bırakılmaya çalışılıyor. Asıl olarak -BES şurada dursun- en başta mevcut mezarda emeklilik sisteminin sorgulanması gerekiyor.

İKİNCİ EMeklİLİK YALANI

Başbakan Yardımcısı Mehmet Şimşek BES’ten ayrılanların % 26 dolayında olduğunu söylerken, sigorta şirketleri bu oranın yüzde 50’yi bulduğunu belirtiyor. Dolayısıyla bu durum işçilerin BES’e güvenmediğinin göstergesi. Güvenilmesinin gereken bir diğer nokta ikinci kez emekli olunacağı yalanıdır.

DİSK-AR’ın hazırladığı raporda BES’in içeriğine ve ikinci emeklilik yalanına dair çarpıcı bilgiler bulunmaktadır. Raporda konuyla ilgili olarak şunlar ifade edilmektedir; “Zorunlu BES ile çalışanlara çifte emeklilik sağlanacağı iddiası dayanaksızdır. Şu anda kamusal sosyal güvenlik sisteminde yaşlılık, malullük ve ölüm aylığı için prime esas kazancın % 20’si oranında kesinti yapılmakta. % 20 prim kesintisi ile ödenen ve pek çok emekçi için yetersiz olan emekli aylığına denk bir gelirin BES’ten yüzde 3 primle ödenmesi mümkün değil.” Yine aynı raporda BES’in bir emeklilik programı olmadığı vurgulanarak sermaye adına bir tasarruf programı olduğu belirtilmektedir.

Tüm bu olgular göstermektedir ki BES, işçi ve emekçilerin ihtiyaçlarını esas alan bir uygulama değil, kriz koşulları içerisinde debelenen sermayenin ihtiyaçlarına yanıt vermek için gündeme getirilen bir saldırı programıdır.

F. DENİZ

Referandum sonrasında kamuda iş güvencesi kalkacak

Sermaye devletinin, kamu çalışanlarının haklarını gasp etme hedefi doğrultusunda hazırlıkları sürüyor. İş güvencesini kaldırma, performans sistemini yaygınlaştırma gibi adımlara ilişkin açıklamalarda bulunan Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Mehmet Müezzinoğlu, referandumun ardından “kamu personel reformu” adı altında yeni düzenlemeler yapacaklarını belirtti.

OHAL ihraçları ve referandum ile saldırının önü açılıyor

Kamu çalışanlarının haklarını gasp etmeye yönelik düzenleme hazırlıklarını bir süredir dillerinden düşürmeyen sermaye devleti sözcüleri, bu adımlarını da referandum sonrasında hayata geçirmeyi hedefliyor.

OHAL ve KHK’larla kamuda açığa alma ve ihraç saldırılarını pervasızca uygulayan ve esas büyük saldırı için zemin hazırlayan sermaye devleti, 2017’nin

kamuda “tasarruf” yılı olacağını açıklamıştı. Bu ise “kamu personel reformu” ile kamudaki iş gücü maliyetlerini düşürmek ve buradaki sömürüyü yoğunlaştırmak anlamına geliyor.

İŞ GÜVENCESİ KALKACAK, PERFORMANS YAYGINLAŞACAK

İş güvencesine dair “tapulu mal gibi olmasının doğru olmadığı” ifadelerini kullanan Müezzinoğlu kamu emekçilerinin en temel hakkına açıkça göz diktiklerini bir kez daha dile getirdi. “Kamuda taşeron işçilere kadro” vaatlerinin yalan olduğu ortaya serilirken, AKP sözcüsü, şimdi de kamudaki çok farklı statüleri kapsayacak bir hazırlık içerisinde olduklarını söyledi.

Henüz detayları netleşmese de emekçilerin haklarına temel saldırı başlıklarını sıralayan Müezzinoğlu, bu

düzenleme ile taşeronluk sisteminin adının değişerek daha da yaygınlaştırılması, performans sistemi ile kamu çalışanları arasında rekabetin öne çıkarılması ve iş güvencesinin gasp edilmesi gibi adımlar atacaklarını belirtti.

BEŞ YILDA BİR KARNE

Emekçilerin daha ağır şartlarda çalışmasına yol açan, sağlık alanında hayata geçirilen ve tepkiyle karşılanan performans sistemini “emekçilerin kendilerini geliştirmesi” kılıfıyla meşrulaştırmak isteyen Müezzinoğlu şu ifadeleri kullandı: “Memurun kendisini geliştirme- sinin yolu açılmalı, liyakati, performansı değerlendirebilmeli. Yılların getirdiği kıdemle, birikimle bunu ölçmek doğru değil. Bunda da ısrarla güvence diyor- sak kamu da beklediği hizmeti alamaz. Mesleklerle göre 5 yılda bir kendini çek edebilen bir sistem olmalı.”

“Bu tehlike toplum için geçerli, sağlık çalışanları için geçerli, kent çalışanları için geçerli”

Sağlık Emekçileri Sendikası (SES) MYK Üyesi **Fikret Çalağan** ile Kent Hastaneleri üzerine konuştuk...

- Şehir hastaneleri ile yapılması planlanan yapılanma nedir?

- Kent Hastaneleri, Kampüs Hastaneleri diye tanımlanan şey bire bir yerel hükümetlerin tanımladığı bir iştir. Biraz uluslararası sağlık sermayesinin istediği bir alan. Türkiye'nin uyum gösterdiği bir proje. Batıda terk edilen ama Türkiye'ye transfer edilen ve şu anda özellikle Ortadoğu'da, Türkiye'ye öncülük rolü verilen bir Şehir Hastaneleri projesi var. Önümüzdeki dönemde Türkiye'de birçok yerde 23 civarı kent hastanesi yapılması planlanıyor. Şu anda yapımı başlanan Mersin, Ankara; Ankara'da 2 tane hastane var. Biri Etlik Kasalar'da, diğeri Bilkent'te (Atatürk Eğitim ve Araştırma Hastanesi)... Burada temel hedef bir hastanede özellikle sağlık sermayesini karışlamak. Toplumun ne kadar ihtiyacıdır diye tartışsak, toplumun çok da ihtiyacı yok.

Bu hastaneleri bir kentin şekillenmesini sağlayan büyük bir fabrika gibi düşünelim. Biz buna sağlık fabrikası da diyebiliriz. Burada uluslararası bir sermayenin bir devlet garantörlüğünde yatırım yapma hedefi var. Bunun birçok bileşeni var. Bir otelcilik hizmeti, bir emlak piyasası var... Bunun bir tarafını da sigortacılık hizmeti oluşturuyor. Esas olarak komplice bir sermayenin kendini yeniden dönüştürmesi sürecinde sağlığın rolü bu şekilde ele alınıyor. Uluslararası sermaye açısından sağlık başat rolde... Yani silah sanayisinden sonra önemli bir misyonu üstlenmiş durumda. Burada en büyük payı da Kent Hastaneleri alıyor.

- Yani özelleştirmenin kendine özgü bir versiyonu diyebilir miyiz?

- Şöyle bakmamak lazım: Bu klasik bir

özelleştirme mantığı değil. Burada devletin kendisi ticari mantıkla işliyor ve bu özelleştirmenin büyük bir çoğunluğunu devlet yürütüyor. Bunun garantörlüğünü tamamen devlet üstleniyor ama ticari mantıkla yürütüyor. Nasıl bir garantörlük üstleniyor? Kredi alanında garantörlük. Hasta potansiyeli sağlamak % 70'lik doğruluk oranı ile garanti altına alınıyor. Bu şu anlama geliyor: Önümüzdeki dönem, kent hastaneleriyle birlikte sağlığını daha çok kaybedeceğiz. Sağlıksızlık giderek yayılacak. Güncel olarak ele aldığımızda bugün KHK'larla bile sağlıksız bir ortam yaratılıyor. Adeta dikta rejimi hüküm sürüyor.

- Peki bu saldırı uygulaması sağlık çalışanları açısından işçisiyle, memuruyla nasıl bir sonuç doğurur? Yozgat'ta ve Mersin'de hayata geçen saldırılar olduğunu biliyoruz.

- Hatırlarsanız, Telekomun özelleştirilmesinde yaşanan süreç gibi düşünelim. İnsanlara belirli bir süre tanıyorlar. Ya emekli olabilirsiniz ya da bir işe bakabilirsiniz. Ya da burada çalışmanın belli koşullarını koyuyorlar. Tabi başka çalışma imkanı olmadığı yerde insanlar buralarda zor koşullar altında çalışacaklar.

Şöyle bir sonuç var. KHK'larla birlikte kimin ne güvencesi var denilebilir. Hiçbir yasanın güvencesi olmadığı için... Kötü bir süreç... Sadece işçilerin ücret ve güvencesini tartışmak yetmiyor. Ayrıca bu hastaneler adeta bir ölüm çukuruna dönüşecek. Biz genelde tersaneleri ve madenleri konuşuyoruz ama bir çok hastanenin bir arada bulunması çok sorunlu bir durum teşkil ediyor. Enfeksiyonların artması vb. gibi... Dünya Sağlık Örgütü bile artık hastane merkezli bir tedavi anlayışını reddederken bu uygulamanın tek bir anlamı olabilir: Sermayenin kendini üreteceği bir alan olması. Yani sadece ücret düşüklüğü ve güvencesizlik olarak bakmamak gerekir.

Sağlık Bakanlığı'nın gayrisihhi müesseseler diye tanımladığı bir alan var. Bu müesseseleri 1, 2 ve 3 derecede tanımlıyorlar. Bunu ürettiği ve tükettiği enerjiye göre tanımlıyorlar. Sen birçok hastaneyi bir alana topladığında burada tehlike katsayısını arttırmış oluyorsun. Bu tehlike toplum için geçerli, sağlık çalışanları için geçerli, kent yaşamı için geçerli. En kötü, en tehlikeli çöp sıhhi çöptür. Biz sadece tek tarafa kitlenmiş durumdayız. Doğrudur, biz sağlık çalışanlarının

durumunu önemsiyoruz. Giderek ciddi anlamda baskı aracına dönüşüyor bu türden uygulamalar. Ne yazık ki şu anda öncelikli sorun insanları nasıl yaşatırız.

- Yap, işlet, devret mantığı üzerinden bir tasfiye mi oluyor? Devlet hastaneleri orda toplayacak. İlerisini düşündüğümüz zaman bu toparlama işleminden sonra hastaneleri sermaye gruplarına mı teslim edecek?

- Zaten şu anda sermaye ortaklığı açısından uluslararası sermaye bu projenin bir ortağı olarak duruyor. Türkiye'deki büyük sermaye de bunun bir ortağı. Aslında bugünden bu böyle ama tek fark şu ki devletin ciddi bir garantörlüğü var. Burada sağlık çalışanları, toplum ve sağlık alanı kaybediyor. Tek kaybetmeyen sermayenin kendisi. Ama tabi bu devletten bağımsız bir iş değil. Yani sermaye ayrı bir yerde, devlet ayrı bir yerde değil.

Devletin kendi sermayesini biçimlendirmesi diye tartışılan bir durum. Burada hep kazanan bir grup sermaye var ama, biz kaybediyoruz onlar kazanıyor. Kumarhane merkezi gibi; herkes kazamaz ama o hiç kaybetmez.

- Peki kurum olarak böylesi bir saldırıya karşı nasıl bir mücadele verdiğiniz-veriyorsunuz?

- SES olarak bir çalışma başlattık. Bu tartışmalar başlarken kısa vadede işler yapacaktık. Ama biz, Türk Tabipleri Birliği (TTB) ve benzer sağlık örgütleri buna karşı bir tutum aldık. TTB ile beraber bir dava sürecine girdik ve kazandık. İhale süreci durduruldu, fakat bildiğiniz üzere hukuku çok dikkate alan bir iktidar olmadığı için uygulama kaldığı yerden tekrar devam etti. Özellikle 7 Haziran'dan bu yana başlatılan baskı politikası yüzünden bu sorunları tartıştığımızı çok söyleyemeyiz. Bir eylemlilik örgütleyemiyoruz.

KIZIL BAYRAK / ANKARA

İş cinayetleri can almaya devam ediyor

Kapitalistlerin kâr hırsı her gün işçileri katletmeye devam ediyor. Geride bıraktığımız hafta boyunca yine iş cinayetleri devam etti.

OSTİM 3. Sokak'ta bulunan Yalnızgül Otomotiv'de 16 Şubat'ta iş cinayeti yaşandı.

21 yaşında genç bir işçi yük asansörünün altında kalarak can verdi. Hayatı kaybeden işçinin cenazesi defnedilmek üzere memleketi Amasya'ya gönderildi.

İstanbul Güngören'de 22 Şubat'te saat 02.00 sıralarında tekstil imalathanesinde çalışan Suriyeli işçi kolunu makineye kaptırdı. Makineyi durdurmamayan işçi kanlar içinde yerde kalırken, bir süre sonra durumu fark eden diğer işçilerin haber vermesiyle atölyeye gelen sağlık ekipleri, işçinin yaşamını yitirdiğini tespit etti.

Amasya'da, Taşova'dan Yenidere köyüne giden 57 yaşındaki Hasan Kork-

maz'ın kullandığı römorkunda kum bulunan traktör köy girişinde bulunan su kanalına devrildi.

Köylülerin haber vermesiyle olay yerine gelen arama-kurtarma ekiplerinin çalışmalarıyla önce traktörün yeri tespit edildi ve çıkarıldı.

Bir süre sonra ulaşılan Korkmaz'ın cansız bedeninin ise akıntı nedeniyle sürüklendiği görüldü.

Referandum ve devrimci sınıf çizgisi...

Sermayenin diktatörüne de

1- Türkiye'nin gündeminde halen görünüm yönünden kısmi bir anayasa değişikliği olarak sunulan bir referandum sorunu var. Partimiz ülkeyi bu sorunla yüzyüze bırakan sürece ilişkin olarak bir süre önce şu değerlendirmeyi yapmıştı:

"15 Temmuz darbe girişimini bulunmaz bir fırsat olarak değerlendiren AKP, halihazırda toplumun üzerine dayanılmaz bir ağırlık olarak çökmüş durumda. Artık saldırgan icraatlarının ne haddi hesabı ne de ölçüsü ve kuralı var. Olağanüstü Hal ortamında ve Kanun Hükmünde Kararnamelerle ülkeyi yönetmesi ona bu olanağı sağlamış bulunuyor. Kendisini bağlayan hiçbir anayasal ve yasal kural ya da kaide yok. Başta parlamento olmak üzere kendisini denetleyen ve dolayısıyla sınırlayabilen herhangi bir yasal güç ya da kurum da yok. İcraatlarını ve davranışlarını, dümenini bizzat tuttuğu devlet düzeninin yasa ve kurallarına göre değil, fakat toplum yaşamındaki gerçek güç ilişkilerine göre ayarlıyor. Devlet iktidarına hakim konumu üzerinden elinde önemli bir güç birikimi bulunduğu ve özellikle darbe girişimi sonrasında yaratmayı başardığı özel ortamda kendini çok daha güçlü hissettiği için de günden güne daha çok pervasızlaşıyor.

"15 Temmuz darbe girişimini kendi gerçek darbesi için bir dayanağa çeviren dinci faşist iktidar, şimdilerde geleneksel faşist partinin yönetiminden de aldığı beklenmeyen destekle yeni bir hamle peşinde. Gündeme getirdiği anayasa değişikliği ile kayıtsız şartsız bir tek adam diktatörlüğüne geçişi hedefliyor. 15 Temmuz'dan beri zaten kendi düzeninin inşasına geçen AKP, MHP yönetiminin desteği ile gündeme getirdiği bu yeni girişimle, bugüne kadarki tüm kazanımlarına anayasal bir çerçeve, dolayısıyla kendince hukuksal bir güvence kazandırmaya çalışıyor.

"Bu gelişmelerin ışığında bakıldığında, 15 Temmuz darbe girişiminin rejim krizinde gerçek bir dönüm noktası olduğu daha iyi anlaşılıyor. AKP, darbe girişimi öncesinde ve tam da Fethullahçı çete sayesinde, rejimi eski biçimiyle yıkmayı başarmıştı. Ama hala da kendi yeni rejimini kuracak gücü kendinde bulamıyordu. 15 Temmuz, yani bir kez daha bizzat Fethullahçı çete ve kuşkusuz bu kez ter-sinden, ona bu olanağı sağlamış oldu.

Dinci faşist bir darbe girişimi, buna girişenlerin düne kadarki ortağı ve ruh ikizi olan AKP'nin elinde, dinci faşist bir rejimi nihayet kurup dayatmanın bulunmaz bir olanağına dönüştü." (Sermaye Düzeninin Zor Dönemeci ve Devrimci Sınıf Çizgisi, Ekim, Sayı: 305, Ocak 2017)

2- Bu değerlendirme gündemdeki referandumun gerçek anlamını ve amacını açıklıkla ortaya koymaktadır. Karşı karşıya bulunduğumuz, basitçe bir kısmi anayasa değişikliği, bu çerçevede bir hukuksal düzenleme sorunu değildir. Karşı karşıya bulunduğumuz, AKP'nin dinci faşist bir tek adam diktatörlüğü kurmak doğrultusundaki yöneliminde temel önemde yeni bir halka ve dolayısıyla tümüyle siyasal bir sorundur. Bu, sonuçları işçi sınıfı, emekçiler ve tüm ezilenler için ağır ve ezici olacak bir yeni siyasal saldırı girişimidir. Hukuksal ölçü ve normları hiçbir zaman umursamayan, ihtiyaç duyduğu her durumda onları çiğneyen ya da basitçe yok sayan dinci faşist gericilik odağı, fakat öte yandan, her yeni adımına ya da saldırısına olanaklı olduğu her durumda hukuksal bir meşruiyet desteği sağlamayı da önemsemiş ve bundan da en iyi biçimde yararlanmıştır.

3- Partimizin sözü edilen Ocak 2017

tarihli değerlendirmesi, referandum sorunu çerçevesinde şu tespiti de içermek-teydi: "Gündemdeki anayasa değişikliği gerçekte devlet düzenini, onun ilkeler adına dayandığı temel varsayımları, dolayısıyla tüm yapı ve işleyişini, anayasal ve kurumsal yönden baştan aşağı yeniden düzenlemeyi hedefliyor. Bu, içi çoktan boşaltılmış, temel kurumlarıyla zaten felç edilip işlevsizleştirilmiş eski cumhuriyet rejiminin artık biçimsel yönden de tasfiyesi demektir. Fakat bu türden köklü bir rejim değişikliği, alışlageldiği gibi emperyalizmin ve egemen sınıfın genel ya da ağırlıklı bir mutabakatıyla değil, yalnızca dinci-faşist siyasal blokun kendi özel tercihiyle yapılmaktadır..."

Egemen sınıfın kendi iç ilişkileri yönünden bunun bir sorun alanı oluşturduğu bir gerçektir. Batılı emperyalistlerin kendilerine uzun yıllar boyunca sorunsuz ve kusursuz olarak hizmet etmiş bulunan Tayyip Erdoğan'ı son yıllarda artık belli bir hoşnutsuzlukla karşıladıkları ve onlarla köklü bağlara sahip TÜSİAD ekseni büyük sermaye çevrelerinin onun nihai amaç ve hedeflerinden belli bir huzursuzluk duydukları da bir gerçektir. Ama buna rağmen onun referandum üzerinden gündeme getirdiği yeni adımları bugün için yalnızca izlemekle yetindikleri de bir başka gerçektir. Onlar için sorun hiç

de iktidar gücünün tek elde toplanarak merkezileştirilip yoğunlaştırılması, böylece sömürü düzeninin işleyişinin hızlandırılıp kolaylaştırılması değildir. Onlar için sorun, bunun dengesiz ve dolayısıyla artık güvenilmez olan bir liderlik altında ve dahası bu denli kaba saba biçimler içinde yapılmasıdır. Fakat bundan duydukları kaygı ne olursa olsun onlar halen bir taraf olmaktan açıkça kaçınmakta, 7 Haziran sonrasında beri olup bitenleri yalnızca izlemekle yetinmektedirler.

Emperyalistler, hele de yeni yönetimiyle ABD, fazlasıyla rahattır; zira içeride olduğu kadar uluslararası planda da büyük sıkışıklıklar içindeki Tayyip Erdoğan ve AKP iktidarının kendilerine belirgin biçimde yaltaklandıklarını, ilişkileri onarak açık desteklerini yeniden kazanmak istediklerini görüyorlar. Bu yönelimin kendisi işbirlikçi büyük burjuvazinin belli bir huzursuzluk taşıyan kesimleri için de dolaysız bir güvencedir.

Öte yandan, dinci faşist hareketin anayasa değişikliği ve referandum üzerinden gündeme getirdiği bu kapsamlı saldırı başarıya ulaşırsa eğer, konumunu güçlendirmiş ve özgüvenini tazelemiş bir Tayyip Erdoğan AKP'si emperyalistlerle, İstanbul Borsası'nın müdavimi uluslararası finans çevreleriyle ve elbette büyük burjuvazinin tüm kesimleriyle yeni bir

, diktatörlüğüne de HAYIR!

dengede normal ilişkilerini yeniden kurmakta çok da zorlanmayacaktır. Onların daha şimdiden güçlü, hızlı ve engelsiz işleyen devlet yönetimi, bunun ürünü olacak “siyasal istikrar” vaadi üzerinden ilgili çevrelere verdiği mesaj da zaten bu yöndedir. Muhatapları da bu mesajı alıyorlar ve yineliyoruz, taşıdıkları bazı kaygılara rağmen gelişmeleri halen yalnızca izlemekle yetiniyorlar.

Kısaca şunu da ekleyelim: 7 Haziran öncesinde ucuz ve risksiz hesaplarla Tayyip Erdoğan’ı denetim altına almayı ummuş ve seçim sonuçlarının ardından bir an için bunu başardıklarını da sanmışlardı. Bu hesapların kolayca boşa çıkarılmış olması gerçeği ile 15 Temmuz darbe girişiminin Tayyip Erdoğan’a ve partisine sağladığı özel güç ve imkanlar karşısında artık fazlasıyla dikkatli ve ihtiyatlı davranıyorlar.

4- Bu son derece özgün durum toplumsal düzeyde son derece özgün bir kutuplaşma yaratmış bulunmaktadır. Uzun yılları bulan rejim krizinin seyri içinde yeni bir hamle olarak gündeme gelen ve anayasa referandumunda somutlaşan siyasal sorunda gerçek taraflar artık egemen sınıfın farklı klikleri değildir. Daha şimdiden açıklıkla görülebildiği gibi, bir yanda Tayyip Erdoğan liderliğindeki dinci-faşist iktidar kliği, öte yanda ezici ağırlığını toplumun ilerici, yurtsever, laik ve cumhuriyetçi kesimlerinin oluşturduğu toplumsal katmanlar vardır.

Bu, bu şekliyle politik-kültürel bilince ve tercihe dayalı politik bir kutuplaşmadır. Bundan dolayı da farklı sınıf ve katmanları dikey olarak kesmesi tümüyle anlaşılır bir olgudur. Bu aynı olgu, yeni saldırıya direnen farklı sınıf ve tabakalardan toplum kesimlerinin aldığı tutumun içeriğini ve sınırlarını da doğal olarak farklılaştırmaktadır. (Nitekim yakın dönem Türkiye tarihinin en büyük toplumsal sarsıntısı sayılan Haziran Direnişi’nde de bu böyleydi.)

Referandum sorunu üzerinden bu türden bir kutuplaşma halen nesnel bir siyasal olgu olarak gözler önündedir. Fakat bu, referandum üzerinden gündeme getirilen büyük saldırının işçi sınıfı ve emekçiler için sınıfsal-siyasal anlamını ve sonuçlarını hiçbir biçimde karartmamalıdır. Halen karşı karşıya bulunduğumuz

kesin ve tartışmasız gerçek şudur:

Dinci faşist hareketin 15 Temmuz’la birlikte kurmaya yöneldiği ve referandumla da taçlandırmak istediği yeni siyasal düzen, işçi sınıfı ve emekçiler için dizginsiz, engelsiz, kurlsız ve keyfi bir yönetim anlamına gelmektedir. Hedeflenen, toplumu süreklileşen OHAL koşullarında KHK’larla keyfi ve kurlsız biçimde yönetmek olduğuna göre, bunun ağırlığını ve acısını herkesten çok işçiler ve emekçiler çekeceklerdir. Bu, kurlsız ve keyfi bir sömürü cehennemi demektir. Dinci faşist kliğin tüm kesimleriyle işbirlikçi büyük burjuvaziye en büyük vadede budur. Tayyip Erdoğan “başkanlık sistemi” biçimi içinde işçi sınıfı ve emekçiler karşısında sermayenin “demir yumruğu” olmaya soyunmaktadır. Ve zaten işin bu yönünü, AKP propagandası sermaye çevrelerine yönelik olarak incelikli bir biçimde işlemektedir de. Fakat yazık ki halen ön plana çıkan ideolojik-kültürel değerler çatışması görünümü üzerinden üstü kolayca örtülebilen en katı gerçek de budur.

5- Bu temel önemde gerçek sınıf devrimcilerinin referandumdaki tutumlarına da açıklık getirmektedir. AKP-MHP eksenli dinci-faşist gericilik odağının bu yeni saldırısının ağır toplumsal-siyasal sonuçları herkesten çok işçi sınıfını ve emekçileri ilgilendirdiğine göre, yapılması gereken bunu her yolla emekçilere, özellikle de işçilere açıklamak, onları bu kapsamlı saldırıya karşı her yolla mücadeleleye çağırarak ve çekmek, elbette bunu referandum sandığında da hayır deme çağrısıyla birleştirmektir.

Sınıf devrimcilerinin esas çabası, konum ve yönelimlerinin doğası gereği, öncelikle işçilere yönelik olacaktır. Geniş işçi kitlelerinin dinsel ve milliyetçi ön yargılarla sersemletildiği gerçeği düştürüldüğünde bunun önemi yeterince açıktır. Bu çerçevede onlara yeni saldırının gerçek sınıfsal anlamını çok yönlü biçimde açıklamak, böylece ayrışma ve kutuplaşmanın gerçek sınıfsal karakterini ön plana çıkarmak apayrı bir önem taşımaktadır.

Fakat bu hiçbir biçimde aynı saldırının öteki toplumsal katmanların çıkarları, duyarlılıkları ya da öncelikleri için taşıdığı önemi küçümsemek, hele de görmez-

likten gelmek demek değildir. Dinci-faşist odağın saldırısı toplumun tüm ezilen katmanlarını ve ilerici kesimlerini, öncelikle de kadınları, Alevileri, Kürtleri, yanı sıra öteki etnik ve dinsel azınlıkları, bu arada Kemalist cumhuriyetin tarihsel-kültürel mirası, laiklik, yaşam tarzı, düşünsel ve bilimsel özgürlük vb. konularda duyarlı modern ara katmanları yakından ilgilendirmektedir. Bu çerçevede halihazırdaki politizasyon, gerilim ve kutuplaşmada bu kesimlerin özellikle öne çıkması şaşırtıcı değildir. Zira saldırının içeriği ve amaçları bu kesimler ya da katmanlar için daha görünür durumdadır ve onların hiç değilse belirli kesimleri ideolojik ve kültürel açıdan bu gerçeği algılamakta ve hızla tepki vermekte çok daha elverişli bir konumdadırlar.

Denilebilir ki bu açıdan halen en zayıf durumda olanlar yazık ki işçilerdir. Sorunun sınıfsal anlamını ve önemini ön plana çıkarmak ve bunu her yolla işçilerin gündemine sokmak bu nedenle fazlasıyla önemli ve önceliklidir. Sınıf devrimcileri, devrim umudunu işçi sınıfına bağlamış tüm devrimciler, öncelikle bunu yapmalı, ama tüm öteki kesim ve katmanların bu saldırı karşısında özellikle kendini gösteren ilerici duyarlılıklarını da her açıdan önemsemeli ve desteklemelidirler. Bunun onların konumuna, hele de yedeğine düşmekle yakından uzaktan bir alakası yoktur. Bu, nesnel toplumsal konumu ve kapasitesiyle toplumsal mücadelenin ve devrimin öncüsü olan işçi sınıfının bilinçli temsilcileri olarak komünistlerin vazgeçilmez sorumluluğudur. İşçi sınıfının tarihsel-stratejik çıkar ve hedeflerinin bilinçli temsilcisi olmak ve bunu onun günlük çıkar ve ihtiyaçlarının başarıyla savunulması ile birleştirmek onların görevidir. Sınıf devrimcileri olarak komünistler, sınıf dışı kesim ve katmanlardan gelen ilerici tutum ve duyarlılıkları önemseme çabasını devrimci bir sınıf eksenli geliştirmek stratejik çabasına bağlamayı başarabildikleri sürece, kendi bağımsız konum ve yönelimlerini de aynı başarıyla korumuş ve güçlendirmiş olacaktırlar.

6- Halen toplumda referandum süreci üzerinden oluşmuş siyasal saflaşma ve kutuplaşmanın son derece karmaşık ve alabildiğine heterojen bir yapısı var. Tab-

loya bakıldığında görülen basitçe dinci-faşist bir güç odağı ile onun karşısında konum ve tercihlerinin doğası gereği saf tutmuş her türden ilerici, solcu ya da devrimci akımlar topluluğu değildir. Tablo çok daha karmaşık ve bundan dolayı da bir ölçüde kafa karıştırıcıdır. Saldırıyı gündeme getiren gerici ittifakın konumu ve dolayısıyla safı yeterince nettir. Fakat aynı şey karşıtları için geçerli değildir. Bu kesim ilerici-devrimci güçlerden düzen partisi CHP’ye, şoven milliyetçi ve Erdoğan yordakçısı Vatan Partisi’ne, MHP muhalefetine, dinci gericilik odaklarından SP’ye, hatta bazı tarikat ve cemaatlere kadar uzanmaktadır.

İlk bakışta pek garip görünen bu bileşim yine de çok anlaşılabilir değildir. CHP’nin konum ve tutumunu anlamak özel bir güçlük taşıyor. CHP’nin kurulu düzen içindeki temel misyonu, toplumdaki ilerici-sol birikimin temsilcisi ve toplumsal muhalefetin sözcüsü görünmek, böylece onu sermaye düzeni adına denetim altında tutmaktır. Bu çerçevede gündemdeki sorun karşısında aldığı tutum da bu konum ve misyonu ile doğası gereği uyumludur. Anlaşılması daha güç görünen, kendileri de dinci-faşist bir tarihsel siyasal gelenekten gelen güç ve çevrelerin tutumudur. Bunun her birine göre daha farklı olabilen çeşitli nedenlerinden söz edilebilir. Fakat tümü için geçerli ortak neden, yaratılmak istenen yeni siyasal rejimin, bu oluşumların siyasal varlık nedenlerini ortadan kaldıracak olmasıdır. Zira tek adam eksenli diktatörlük rejiminin kaçınılmaz bir sonucu olacaktır bu. Dolayısıyla özellikle kendi çıkar ve kaygılarını yaratılmak istenen yeni düzenle bağdaştırmakta güçlük çekenler ya da bu olanağı bulamayanlar, bu nedenle de kendi varlıklarını sürdürmek, kendine özgü amaçlarını ve dolayısıyla çıkarlarını da korumak isteyenler, bunun mantıksal bir sonucu olarak atılmak istenen adıma itiraz etmektedirler.

7- Devrimci siyasal yaşam soluksuz ve kesintisiz bir siyasal çalışma ve mücadele sürecidir. Bu mücadele bugün bizzat dinci faşist gericilik tarafından gündeme getirilen yeni saldırının özel koşulları içinde sürmektedir. Değişmez amaç, her zaman olduğu gibi somut siyasal sürecin

ortaya çıkardığı sorunlardan hareketle ve onun sunduğu fırsat ve olanaklardan yararlanarak işçi ve emekçi kitleleri uyar-mak, aydınlatmak, birleştirmek, örgüt-le-mek ve fiili mücadeleye yöneltmektir. Bu mücadele içerisinde kitlelerin bilincini, birliğini ve örgütlenmesini daha da ge-liştirmektedir.

Halen yeni saldırı karşısında işçi sınıfı ve emekçi katmanların ilerici kesimleri ile Kürt ve Alevi kitlelerinin geniş kesimlerinde büyük bir duyarlılık var. Bu du-yarlılığı her yolla güçlendirerek, birleş-tirip örgütleyerek, toplumsal atmosferi etkileyecek bir düzeye çıkarmak, sonuç-ları referandum sandığına da yansıyacak bir politik başarıya ulaştırmak, böylece de devlet iktidarını elinde tutan dinci fa-şist gericiği bu yeni hamlesi üzerinden çelmelemeyi başarmak, tüm ilerici, dev-rimci ve yurtsever güçlerin temel önem-de güncel sorumluluğudur. Bu türden bir politik ve moral başarı mücadelenin sonraki dönemi için büyük önem taşıyan olanaklar ve fırsatlar yaratacaktır.

Kuşkusuz saldırıyı gündeme getiren-ler de bu gerçeğin bilincindedir ve daha şimdiden bu türden bir ihtimale karşı da kendi cephelerinden gerekli hazırlı-ğı yapmaktadırlar. Tüm belirtiler bunu açıklıkla göstermekle kalmamakta, bu zaman zaman pervasız bazı beyanlarla açığa da vurulmaktadır. Tersinden tüm ilerici ve devrimci güçler de politik ve moral hazırlığını buna göre yapmalı, re-ferandumun sonucu ne olursa olsun mü-cadeleyi 16 Nisan'dan hemen sonrasına taşımaya bugünden hazırlanmalıdırlar. Yine de, OHAL ile belirlenen koşulların alabildiğine elverişsizliğine, toplumu et-kileme güç ve olanaklarının kıyas kabul etmez eşitsizliğine rağmen, dinci faşist gericilik odağını referandum sandığı üze-rinden de darbelemenin bu yeni dönem mücadelesine kazandıracağı politik ve moral imkanların bilinciyle hareket et-mek, anlamını, önemini ve sonuçlarını gözden kaçıramayacağımız bir büyük so-rumluluktur.

Samimi bazı devrimciler OHAL koşu-larındaki bir referandumun meşruiyetini haklı olarak sorgulamaktadırlar. Fakat burada söz konusu olan, biçimsel ya da hukuksal bir meşruiyet sorunu değil, dişe diş bir siyasal mücadeledir. Bu mü-cadeleyi her yolla ve her alanda sürdür-mekle yükümlüyüz. Gayrı meşruluğunu ilan edip fiili mücadele ile engelleyeme-diğimiz sürece, aynı mücadeleyi referan-dum sandığı üzerinden de sürdürmek zorundayız. Teorinin ve tarihsel dene-yimlerin bize öğrettiği de budur.

Sermayenin diktatörüne de, dikta-törlüğüne de HAYIR!

Yaşasın sosyalist işçi-emekçi cumhu-riyeti!

TÜRKİYE KOMÜNİST İŞÇİ PARTİSİ

15 Şubat 2017

www.tkip.org

Haklarımız, geleceğimiz, özgürlüğümüz için...

Sermayenin diktatörlüğüne de, diktatörlük rejimine de hayır diyoruz!

Metal İşçileri Birliği referandumda HAYIR diyor!

Neden mi?

Çünkü referandumla oylanacak olan anayasa değişikliği ile zaten kağıt üze-rinde kalan bazı hukuksal hak kısıntıları da ortadan kaldırılıyor. Her şeyin “tek adam” tarafından belirlendiği, hiçbir ko-nuşma, itiraz ve direnme hakkının olma-dığı bir siyasal rejim kuruluyor.

Böylelikle ne mi olacak?

Bugün zaten OHAL kılıfı içerisinde ya-pılanlar olağanlaştırılacak.

Grev mi yasaklanacak, yasak!

İşçinin hakkı elinden mi alınacak, anında! İşçinin ne dediğinin ne anlamı var, sermaye nasıl istiyorsa öyle olacak!

Kriz mi var, fatura anında emekçiye kesilecek!

Sefil çıkarlar ve maceralar uğruna ke-yiflerince ülke savaşa mı sokulacak, der-hal! Emekçiye de her zamanki gibi asker olup can vermek düşecek.

Buna karşılık işçi ne itiraz edebile-cek ne de hakları için toplantı ve gösteri yapabilecek, ne de grev! Ne mi olacak, anında “yukarıdan gelen emirle” her şey yasaklanacak!

Bugün bu referandumda “hayır” oyu kullananları bile “terörist” sayanlar, yarın en küçük bir haksızlığa itiraz eden “terö-ristlik”le yaftalayıp ezecek, işten atacak, hapse atacak.

Bunlar zaten yıllardır olup bitiyor ama bundan sonra daha da pekiştirile-cek, baskı ve zorbalık yasal bir kılıf altın-da keyfince uygulanacak.

Bunun böyle olacağını metal işçisi sa-dece geçen birkaç yıldaki sayısız deneyi-minden biliyor.

Nasıl mı?

Metal işçisi 12 Eylül darbesiyle ayağı-na takılan Türk Metal prangasından kur-tulmak için ayağa kalktı, karşısında AKP hükümetini ve onun başındaki Tayyip Erdoğan'ı buldu. Hak arayan metal işçisi “terörist” ilan edildi, yüzlerce karakol-lara çekildi. Yüzlerce işçi işten atıldı, di-renmek isteyenlerin karşısına polis gönde-rildi.

Mako'da, Renault'da olanları unut-madık! Arkadaşlarına sahip çıkmak için direnme haklarını kullanmak isteyen iş-çinin üzerine polis gönderildi, gaz bom-baları sıkıldı. Toplanma ve gösteri hakkı çiğnendi, yine onlarca işçi işten atıldı. Ne denildi, “emir büyük yerden.” Öyle olduğu da birkaç gün sonra ilan edildi. Bugün başkanlığa soyunan Tayyip Erdo-ğan Renault'da olup bitenlerden birkaç gün sonra Türk Metal'in kurultayına çıkıp

“Ben yaptım” diyordu.

Sermaye ve uşağı işbirlikçi sendika için yüzlerce işçi kardeşimizin ekmeğiyle böyle oynadılar. Hala da bu haksızlık ve hukuksuzluk sürüyor. Anayasada sendi-ka seçme özgürlüğü yazıyorken, serma-ye-hükümet-sendika ağaları elbirliğiyle metal işçisine bu hakkı tanımıyor. İtiraz eden, isyan eden, bu hakkını kullanan bir kez daha “terörist” oluyor!

Neden mi? İşçi üç kuruşluk ücretlere köle gibi çalışsın, sermaye semirsin, sa-tılık sendika şebekeleri de işçinin kanını emmeye devam etsin diye!

Ya grev yasaklarına ne demeli! Daha geçtiğimiz ay sefalet ücretlerine biraz zam elde etmek için greve çıkan metal işçisinin grevleri anında keyfice yasaklan-dı. Sermayenin çıkarları için bir kez daha işçinin grev hakkını demir bir yumrukla ezdiler.

Ya vergi soygununa, işsizlik fonunun yağmasına, BES vurgununa ne deme-li! Sefaletin dipsiz kuyusuna itilen, grev hakkı, itiraz etme hakkı çiğnenen emek-çinin cebinden alınıp sermayeye aktarı-lan sınırsız kaynaklara! Kiralık işçiliğe! Zenginin daha zengin, yoksulun daha yoksul yapıldığı bu adaletsizliğe! Ya 301 maden işçisi kardeşimizin katline “fitrat” diyerek arka çıkanlara!

Hiç kuşumuz yok! Referandumla ge-tirilecek yeni rejimle bu anlayış, bu zih-niyet, bu politikalar pekiştirilecek, daha pervasız, daha acımasız, daha keskince uygulanacak! Bugüne kadar sermayeye büyük hizmetlerde bulunanlar, bundan böyle sermayenin demir yumruğu olarak çalışacak!

Öyle ki on yıllardır hayata geçirmeye

cesaret edemedikleri kıdem tazminatı-nın gaspı için referandum sonrası için ta-rih kestiler bile! “Hele bir referandumu geçelim, kıdem tazminatının da icabına bakacağız” diyorlar!

Ne mi olacak? 15 Temmuz darbe giri-şiminden birkaç gün sonra Tayyip Erdo-ğan'ın alenen söylediği gibi, işçinin “işe iade davası” açma hakkını da elinden alacaklar.

Tüm bunlar sadece birkaç örnek. Ama işçi sınıfını nelerin beklediğinin de özü özeti!

İşte tüm bu haksızlıklara, hukuksuz-luklara, baskılara, soygunlara, kıyımlara karşı HAYIR diyoruz. Hak istiyoruz, insan-ca yaşamak istiyoruz, istediğimiz sendi-kayı seçmek istiyoruz, özgürlük istiyoruz!

Elbette şu temel gerçeği unutmuyo-ruz:

İster “parlamentar demokrasi” bi-çimi, isterse “başkanlık” biçimi altında olsun bu ülkede gerçekte tek bir yö-ne-tim, tek bir egemenlik var, o da serma-yenin egemenliği! Sermayenin hep işçiyi ve emekçiyi ezen, yoksullaştıran, soyan, bastıran diktatörlüğü var! Bu sınıf ege-menliği bazen askeri darbeler yoluyla hak hukuk denilmesine dahi izin verme-yen daha faşist, daha çıplak bir zor aygıtı biçiminde işledi. Bazen de işçi sınıfı ve emekçilerin de mücadelesiyle dizginlen-di. Ama parlamenter sistem adı altında birbirinden farksız patron partileri tara-fından özü değişmeden yine de uygulan-dı. Sömürü, soygun ve emekçinin ezilme-si bu düzende on yıllardır değişmeyen bir gerçek olarak kaldı.

İşte bugün yapılmak istenen de, tek adam diktatörlüğü üzerinden işçi sınıfı ve emekçilerin tüm kazanımlarını gasp etmek, kırıntı da olsa kalan hukuksal ve demokratik haklarını tümünden ortadan kaldırmaktır!

İşte bunun için Metal İşçileri Birliği olarak, işçi sınıfının geleceği ve hakları için nasıl ki sermayenin diktatörlüğüne hayır diyorsak, diktatörlerine de HAYIR diyoruz!

İşçi sınıfının ve emekçilerin egemen olduğu, hem fabrikasında hem sendika-sında hem de ülkede söz ve karar hak-kına sahip olduğu, milyonlarca emekçi tarafından üretilen zenginliğin yine sa-hiplerine verildiği bir düzende, gerçek bir demokrasinin güvencesi olan sosya-lizmde yaşamak istiyoruz!

Tüm işçi kardeşlerimizi kendi bağım-sız çıkarlarımız için birleşmeye, tutum almaya ve mücadele etmeye çağırıyoruz.

METAL İŞÇİLERİ BİRLİĞİ - MİB

İhraçlara ve iş güvencemizin gaspına karşı direnişleri büyüterek “hayır”ı sokakta örgütleyelim!

AKP iktidarının ve siyasal gericiliğin toplumun üzerine tüm ağırlığı ile çök-tüğü, burjuva hukukunun sınırlarını da aşan bir OHAL düzeninin kurumsallaştı-rıldığı, her türlü hak ve özgürlüğün rafa kaldırıldığı, toplumsal muhalefeti ezme-ye dönük devlet şiddetinin trmandırıl-dığı, iktisadi-siyasi krizlerin bedelinin işçi ve emekçilere ödetilmek istendiği bir atmosfer altında 16 Nisan’da bir anayasa referandumu gerçekleştirilecek. AKP ikti-darı, daha düne kadar AKP-“FETÖ” işbir-liği ile gerçekleştirmeyi ümit ettiği fakat başaramadığı rejim değişikliğini, bu kez Fethullahçı çetenin darbe girişimi üzeri-ne inşa ettiği OHAL düzenine hukuksal bir çerçeve kazandırarak hayata geçir-mek istemektedir.

İktidarını, geleneksel büyük bur-juvazinin ve emperyalist merkezlerin desteğinin yanı sıra başta Fethullahçı çete olmak üzere gerici cemaat ve ta-rikat örgütlenmeleri ile giriştiği ortak-lığa borçlu olan AKP, 15 Temmuz darbe girişimini, dünkü ortaklarıyla giriştiği çıkar ve iktidar dalaşını nihayete erdir-menin ve dahası tek adam diktatörlü-ğüne dayalı kendi rejimini inşa etmenin bulunmaz bir fırsatına dönüştürdü. AKP, bizzat Fethullahçı çetenin desteği ile rejimi eski biçimiyle yıkmayı başarmış, fakat kendi yeni rejimini inşa edecek bir gücü kendinde bulamamıştı. Bunda, ‘yeni Osmanlıcılık’ hayalleri üzerinden şekillenen dış politikada yaşanan iflas-ların, emperyalist devletlerle yaşanan gerilim ve anlaşmazlıkların, Kürt sorunu başta olmak üzere toplumsal sorunlarda yaşanan çözümsüzlüklerin vb. yanı sıra Fethullahçı çete ile girişilen iktidar ve çı-kar çatışmalarının belirgin bir rolü vardı. 15 Temmuz darbe girişimi ile Fethullahçı çete, bu kez tersinden, AKP’ye, kendi yeni rejimini inşa edecek gücü toplama olanağını sağlamış oldu. Tam da bu ne-denle Erdoğan, darbe girişimini, “Allah’ın lütfu” olarak değerlendirmiş ve belirgin bir sevinçle karşılamıştır.

Fethullahçı çetenin başlattığı darbeyi kendi darbesine dönüştüren AKP iktida-rı, anayasa değişikliği ile OHAL düzenini “tek adam diktatörlüğü” ile kalıcılaştı-rmanın hesabını yapmaktadır. Bunu başa-rabildiği ölçüde, toplumun ilerici-laik ke-simleri dinsel gericiliğin daha büyük bir kuşatması altında ezilecek, işçi ve emek-çiler de iktisadi-siyasi krizin ağır yükünü ödeyecek.

7 Haziran seçimlerinde, AKP’nin aşırılıklarını bir seçim üzerinden kolayca törpüleyebileceklerini ümit eden büyük

burjuvazi, yaşadığı pratik deneyimle bu-gün gelişmeleri izlemekle yetinmektedir. TÜSİAD’da temsil edilen büyük burjuva-zinin ve dolayısıyla da düzen muhalefeti-nin özünde “tek adam diktatörlüğü” ile bir sorunu yoktur. Her ne kadar AKP’nin nihai amaç ve hedeflerinden belli bir hu-zursuzluk duysalar da, onlar için temel sorun, sınıfsal çıkarlarını güvence altına alabilmektir. Dahası büyük burjuvazi açı-sından “tek adam diktatörlüğü”, mev-cut sömürü çarklarının hızlandırılması açısından önemli bir olanağa dönüştü-rülebilecek bir nitelik de taşımaktadır. Sermaye sınıfının rahatsızlığında, çıkar ortaklığı yaptıkları Batılı emperyalistler-le ilişkilerin gerilmesinin önemli bir yeri vardır. AKP’nin, Trump’ın seçilmesi ile birlikte ABD emperyalizmine yaltaklan-maları, Suriye ve bölge üzerinden em-peryalist merkezlerle ‘dengeli’ bir politi-ka izlemeye dönük hamleleri, patronlar lehine yapılan ekonomik düzenlemeler, ‘siyasal istikrar’ vaatleri gibi olgular, bü-yük burjuvazinin ‘tarafsızlık’ görünümü altında süreci izlemekle yetinmesinde rol oynamaktadır. ‘Hayır’ diyeceğini açık-layan programcıların işten atılmasının Doğan Medya grubunca ‘tarafsızlık’ ile açıklanması büyük sermayenin mevcut konumuna da ışık tutmaktadır.

DİNSEL GERİCİLİĞE, KATMERLİ SÖMÜRÜYE VE TEK ADAM DİKTATÖRLÜĞÜNE SOKAKTA YANIT VERMELİYİZ

Bugün işçi ve emekçiler olarak bizler,

basit bir anayasa değişikliği ile değil, bir büyük siyasal saldırı ile karşı karşıyayız. OHAL uygulamalarından en çok zarar gö-ren, Kürt halkı başta olmak üzere ezilen katmanlarla birlikte biz işçi ve emekçileriz. Her türlü hak ve özgürlüğümüz rafa kaldırılmış, grevlerimiz yasaklanmış, söz söyleme ve örgütlenme hakkımız eli-mizden alınmıştır. Hedefte ise katmerli sömürü anlamına gelen düzenlemelerin hızla hayata geçirilmesi vardır. İşçilerin “kıdem tazminatı” ile birlikte son kaza-nımları da yok edilmek istenirken, biz kamu emekçilerinin ise fiilen ortadan kaldırılan iş güvencemiz tümüyle yok edilmek istenmektedir.

15 Temmuz sonrası, AKP iktidarı kamu emekçilerine dönük kapsamlı bir saldırıyı hayata geçirmiştir. On binlerce-miz savunma hakkımız dahi kullandırıl-madan KHK’larla işten atılmış, gözaltı ve tutuklama terörüne maruz bırakılmış, iş güvencemiz fiilen ortadan kaldırılmıştır. Her türlü toplumsal muhalefeti ezmeye yönelik AKP iktidarı, darbe girişimini KESK üyesi muhalif emekçilere dönük sonu gelmez bir saldırıya da dönüştüre-rek, toplumsal muhalefetin önemli dina-miklerinden biri olan kamu emekçilerini baskı altına almıştır.

AKP’nin bu saldırganlığına karşı, KESK ve bağlı sendikaların bürokratları, en meşru taleplerimizi diplomasi ve yargı eksenine sıkıştırmış, göstermelik eylem-ler ve ‘ekonomik yardım’a dönüştürülen kapalı devre bir ‘maddi dayanışma’ iliş-kisi ile süreci geçiştirmeye çalışmıştır. Direniş çağrılarını görmezden gelen ve

kesintisiz bir mücadele hattının örülme-sine uzak duran sendika bürokratları, bir süre sonra, çıkartılan her KHK’da ‘basın toplantısı’ yapmaktan başka bir şey ya-pamaz bir noktaya gelmiştir. AKP’nin ‘İnceleme Komisyonu’ hamlesi ve yeni KHK’larla ihraçlara devam etmesi ile dip-lomasi ve yargıya bağlanan ümitler de tükenmiş, fakat sendika bürokratlarının ‘sahte’ ümitleri bir türlü tükenmemiştir. Bugün de, ihraç edilen emekçilere ve yarınları tehdit altında olan kamu emek-çilerine sokakları değil referandum san-dığını ümit olarak göstermektedirler. 7 Haziran seçimlerinde zafer sarhoşluğuna kapılanlar, yaşananlardan ders çıkarma-mış olacaklar ki, referandumdan çıkacak ‘hayır’ oyunu da aynı sarhoşlukla karşı-la-maktadırlar.

Kuşkusuz referandum sandığından ‘hayır’ çıkmasının, gerek işçi ve emek-çiler açısından ve gerekse de toplumsal muhalefet açısından önemli bir moral kaynağı olacağı açıktır. Fakat oy kullana-bilmenin de, kullanılan oyların sonuçla-rının ‘hayır’ olarak yansıyabilmesinin de, referandum sonrasında AKP iktidarının baskı ve şiddet politikalarına göğüs gere-bilmenin de tek güvencesi fiili ve örgüt-lü mücadeledir. Bu olmadığı müddetçe sandıktan ‘hayır’ çıkmasının, ‘evet’ çık-ması kadar ağır sonuçları olacağını gör-mek için müneccim olmaya gerek yok-tur. Eğer örgütlü mücadele bugünden yükseltilemezse, sandıktan ne çıkarsa çıksın, mevcut OHAL düzeni sürmeye de-vam edecek ve kamu emekçilerine yöne-len saldırılar yeni boyutlar kazanacaktır.

Bugün kamu emekçilerinin ve KESK’in yapması gereken, işten atılmalara karşı tüm illerde mevzi direnişleri örgütle-mek, işyerlerini bu direnişler üzerinden harekete geçirmek, referandum atmos-ferinde gelişen toplumsal duyarlılığın bu direniş alanlarına akmasını sağlamak olmalıdır. Yalnızca ‘tek adam diktatörlü-ğüne’ değil, OHAL düzenine de “hayır” demenin tek gerçekçi yolu budur.

Bu vesileyle, ihraç edilen emekçiler başta olmak üzere, tüm kamu emekçile-rini ve sendikalarımızı, bugün İstanbul’a da yayılan direnişleri büyütme, ‘hayır’ı sokaklarda-meydanlarda-direniş alanla-rında örgütlemeye çağırıyoruz.

* Sermayenin düzenine de, diktatör-lüğüne de hayır!

* İşten atmalara ve OHAL düzenine karşı, her yerde direniş!

* Direnen emekçiler kazanacak!

SOSYALİST KAMU EMEKÇİLERİ

19 Şubat 2017

Haklarımız ve geleceğimiz için tek adam rejimine HAYIR!

Yaşadığımız bütün sorunları, bu konuşmuş kapitalist sistem döne döne yeniden üretmektedir. Sermaye diktatörlüğü yaşadığımız her tür belanın kaynağıdır. Sermaye diktatörlüğü sömürünün, talanın, yolsuzluğun, rüşvetin, yağmanın üretim merkezidir.

AKP iktidarı döneminde dış borç 130 milyar dolardan 420 milyar dolara çıkmıştır. İşsizlik yüzde 20'ye yaklaşmıştır. İşsizlik fonunda biriken milyarlar sermayeye peşkeş çekilmiştir. Doğrudan ve dolaylı vergilerle işçi ve emekçiler soyulmuş, yerli ve yabancı sermayedarlar ihya edilmiştir.

İşçi ve emekçilerin gelirleri tabana vurmuş, sağlık, eğitim gibi temel hizmet alanlarının özelleştirilmesi hızlanmıştır. Gıda, ulaşım, ısınma, barınma gibi temel ihtiyaçlarını karşılayamayan işçi ve emekçilerin sayısı tırmanmıştır.

15 Temmuz darbe girişimini fırsata çeviren AKP iktidarı, MHP'nin desteğini de alarak tek adam rejimini inşa etmek için yola çıktı. Şimdi de 15 Temmuz darbe girişimi sonrasında elde ettiği kazanımları güvenceye almak için ülkeyi referanduma götürüyor.

Bu referandum işçi sınıfı için de önemlidir. Zira işçi sınıfını yoksulluğun

ve sefaletin kör kuyusuna atan sermaye diktatörlüğüne de, diktatörüne de referandum sandığında vereceğimiz "Hayır" cevabı, haklar ve gelecek mücadelesini büyütmek için atılmış bir adım olacaktır.

Kıdem tazminatı hakkını koruma mücadelesini büyütmek için başkanlık sistemine "Hayır!"

Kölece çalışmanın merkezleri olan Özel İstihdam Büroları'nı yıkma mücadelesini büyütmek için başkanlık sistemine "Hayır!"

İşten çıkarmaların yasaklanması mücadelesini büyütmek için başkanlık sistemine "Hayır!"

Herkese iş, tüm çalışanlara iş güvenliği mücadelesini büyütmek için başkanlık sistemine "Hayır!"

7 saatlik işgünü, 35 saatlik çalışma haftası mücadelesini büyütmek için başkanlık sistemine "Hayır!"

İnsanca yaşamaya yeterli, vergiden muaf asgari ücret mücadelesini büyütmek için başkanlık sistemine "Hayır!"

Tüm çalışanlar için genel sigorta hakkı mücadelesini büyütmek için başkanlık sistemine "Hayır!"

Herkese parasız sağlık hizmeti mücadelesini büyütmek için başkanlık sistemine "Hayır!"

Herkese, her düzeyde parasız eğitim mücadelesini büyütmek için başkanlık sistemine "Hayır!"

Özelleştirmelere, taşeronlaştırmaya, esnek üretim uygulamalarına karşı mücadeleyi büyütmek için başkanlık sistemine "Hayır!"

Sınırsız söz, basın, örgütlenme ve gösteri özgürlüğü için başkanlık sistemine "Hayır!"

Tüm çalışanlara grevli, toplu sözleşmeli sendika hakkı için başkanlık sistemine "Hayır!"

Katliamcılar, işkencecilerin, hırsızların, rüşvetçilerin halka açık mahkemelerde yargılanması için başkanlık sistemine "Hayır!"

İşçilerin birliği halkların kardeşliği mücadelesini büyütmek için başkanlık sistemine "Hayır!"

Toplumsal hayatın tüm alanlarında kadın-erkek eşitliği için başkanlık sistemine "Hayır!"

Kadınlar üzerindeki her türlü baskının, eşitsizliğin ve cinsel ayrımcılığın son bulması mücadelesini büyütmek için başkanlık sistemine "Hayır!"

Sermayenin diktatörüne de diktatörlüğüne de "Hayır!"

KAYSERİ İŞÇİ BİRLİĞİ

Çifte sömürüye, baskıya, gericiliğe HAYIR diyoruz, direnişi seçiyoruz!

Eşitsizliği derinleştiren, gerici algıları körükleyen, kadın cinayetlerini, tacizi, tecavüzü, çocuk istismarını normalleştiren bir algı 15 yıllık saltanatını daha da kalıcılaştırmaya çalışıyor. 16 Nisan referandumu ile amaçlanan şey, sermaye diktatörlüğü koşulunda baskı ve zorbalığı yoğunlaştıran bir rejim kurmaktır. Bu da karanlığın, gericiliğin, baskının, çifte sömürünün daha da derinleşmesi demektir.

Evimizde, mahallemizde, çalıştığımız yerlerde, okuduğumuz okullarda, yaşamımızın her alanında gericilikle bizleri çevreleyen, yaşamımızın her alanına dair karar verme hakkını kendinde gören zihniyete ve düzene dur diyelim.

Çifte sömürüye, baskıya, kadına yönelik şiddete, gericiliğe, krizin faturasını ödemeye, emperyalist savaşlara karşı HAYIR sesini yükseltelim.

Çürümüş, barbarlaşmış sermayenin diktatörlüğüne karşı HAYIR sesini yükseltelim.

Sermayenin tüm gücünü ve baskı araçlarını tek elde toplamaya çalışan sermayenin diktatörüne karşı HAYIR sesini yükseltelim.

Bu çürümüş, yozlaşmış düzene karşı direniş bayrağını yükseltelim. Bugüne kadar olduğu gibi bugün de kazanmak için tek seçeneğimiz DİRENMEKTİR.

Biz işçi ve emekçi kadınlar olarak; Gülmemizden giyinmemize karışılmasına, kaç çocuk doğuracağımıza karar verilmesinden hamile dolaşmamıza laf edilmesine, hak gasplarından çifte sömürüye, kadın cinayetlerinden tacize, tecavüze, çocuk istismarına, OHAL'den KHK'lara, meslekten ihraçlara, emperyalist savaşlardan şovenizmin körüklenmesine, krizin faturasını ödemekten işten atmalara, sömürüyü, gericiliği, krizleri yaratan bu sisteme, bu sistemin sahipleri patronlara, sistemin tek adam diktasını kurmaya çalışan anlayışa HAYIR diyoruz.

İnsanın insan tarafından sömürülmediği, eşit ve özgür bir dünya için, yaşamak için ille de sosyalizm diyoruz, bu düzenin çarkını kırmak için direnişi seçiyoruz, işçi-emekçi kadınları örgütlü gücümüzü büyütmeye çağırıyoruz!

İŞÇİ-EMEKÇİ KADIN KOMİSYONLARI

22 Şubat 2017

Kadıköy'de Betül Celep'in direnişi sürüyor

KHK ile işten atılan ve Kadıköy Khalcedon Meydanı'nda oturma eylemine başlayan Betül Celep'in direnişi sürüyor.

20 Şubat Pazartesi günü Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP) ve İşçi Emekçi Kadın Komisyonları (İEKK) direnişini sürdüren Celep'i ziyaret etti.

"Betül Celep yalnız değildir!" sloganı ile direniş alanına gelen sınıf devrimci-

leri, direniş süreci hakkında bilgi alarak KESK'in başlatmış olduğu direnişler üzerine Celep'le sohbet ettiler.

Direnişin 30. günü olan 21 Şubat Salı günü ise Khalkedon Meydanı akşam saatlerinde etkinlik alanına çevrildi. Grup Sarya'nın ezgileri ile halaylar çekilirken Barış İçin Akademisyenler'in "Bu suç ortak olmayacağız" bildirisini imzalayan

ve işten atılan Tül Akbal Sual da "Dayanışma ve çatışma" başlıklı ders ile sokak akademisi gerçekleştirdi.

Direnişin 31. gününde direniş alanında "Halkın taleplerini topluyoruz" başlığı ile açılan panoya Kadıköylü emekçiler gün içinde taleplerini yazan kağıtlar yapıştırdı.

Yalnız tek adam diktatörlüğüne değil, sermayenin işçi sınıfı üzerindeki diktatörlüğüne de HAYIR

Yaşam ve çalışma koşullarımızın daha da ağırlaştığı bugünlerde, ülkenin temel gündemi 16 Nisan'da gerçekleşecek olan anayasa referandumuna kilitlenmiş durumda. Her gün televizyonda, gazetelerde, referandum sürecini izliyor-okuyoruz. Ülkenin siyasi parti temsilcileri, aydınları, yazarları, akademisyenleri hatta sanatçı ve sporcuları yaklaşan referandum üzerinden fikir beyan ediyor, tartışıyor, hatta saflaşıyor. Neredeyse hemen herkes tartışmanın 18 maddelik bir anayasa değişikliği ile sınırlı olmadığı, ülkenin geleceğini belirleyecek bir sürecin yansıması, önemli bir dönemeç olduğu konusunda hem fikir görünüyor. Tüm bu bileşenler kendi dünya görüşleri, siyasal eğilimleri üzerinden referanduma yaklaşıyor, beklentilerini ortaya koyuyor, ter-cihlerini gerekçelendirmeye çalışıyorlar.

Biz işçiler de fabrikada, tezgâh başında, evde, sokakta, kahvede yaklaşan referandumu tartışıyoruz. Ne yazık ki büyük bir çoğunluğumuz oy verdiğimiz siyasal partinin tutumuna, kendi etnik, siyasal, inançsal ve kültürel aidiyetimize göre konuya yaklaşıyor, başka birçok konuda olduğu gibi alınması gereken tutumda 'kendi sınıfsal çıkarlarımız neyi gerektirir' sorusunu çok az soruyoruz.

Oysa siyasal görüşlerimizi, etnik, kültürel, inançsal önyargılarımızı bir kenara bırakarak yaşananlara şöyle bir baksak, yapılmak istenen anayasa değişikliklerinin bizim yaşamımızı olduğundan çok daha çekilmez hale getireceğini; zaten sınırlı olan hak ve özgürlüklerimizi iyice kısıtlayacağını, çalışma koşullarımızı daha da zorlaştıracaklarını kolayca görebiliriz.

Bu yüzden birliğimiz varoluş amacı-

nın doğal sonucu olarak referandumda 'hayır' oyu kullanacak, bu düzenin bize dayattığı kölelik zincirlerini daha da kalınlaştıracak 'tek adam diktatörlüğüne' karşı yaygın bir çalışma, kararlı bir mücadele yürütecek, bütün sınıf kardeşlerimizin bu doğrultuda davranması için çaba gösterecektir.

Ancak işçi sınıfının kurtuluşunun kendi eseri olacağına inanan birliğimiz referandumun sonucu ne olursa olsun 17 Nisan sabahı biz işçilerin yeni bir ülkeye uyanmayacağı gerçeğinin kesin olarak farkındadır. Hayır'ın kazanması durumunda, uygulanan bunca baskı ve pervasız uygulama karşısında sinen, gerekli yanıtları üretemeyen emekçiler bir moral ve özgüven kazanacak, daha kararlı mücadeleler için yeni bir başlangıç imkânı yakalayacaktır.

Fakat biz işçilerin temel sorunları durduğu yerde duracak, ne içinde bulunduğumuz kölece yaşam ve çalışma koşulları son bulacak, ne iş cinayetleri sona erecek, ne de baskı, zulüm ve sömürü ortadan kalkacaktır. Zira 'Yeni Türkiye' ambalajıyla pazarlanmaya çalışılan tek adam diktatörlüğü gibi, 'parlamentar demokrasi' adı altında savunmamız istenen 'Eski Türkiye'nin' de biz işçi ve emekçilere verebileceği bir şey kalmamıştır. Şimdi bize kabul ettirilmek istenen 'yeninin' eskiden farkı ondan çok daha baskıcı, çok daha keyfi, çok daha hak ve özgürlüklerden yoksun olması, ilkinin sahip olduğu bazı sınırlı kazanımları da silip atmak istemesidir.

Bu yüzden tek adam diktatörlüğüne dayalı bu 'yeni rejime' hayır diyen birliğimiz, hiçbir zaman biz işçi ve emekçi-

lere gerçek bir özgürlük, tam bir eşitlik, adalet ve barış sağlamayan eski düzenin de savunucusu değildir. Birliğimiz işçi sınıfının kurtuluşunun ancak kendi eseri olacağına inanmakta, bunun yolunun işçi sınıfının kendi bağımsız çizgisinde mücadele etmesinden geçtiğini bilmekte, referandum sürecine de bu temel gerçekleri unutmadan yaklaşmakta bu yüzden yalnız 'tek adam diktatörlüğüne değil, sermayenin işçi sınıfı üzerindeki diktatörlüğüne de hayır!' diye haykırmaktadır.

Tek adam diktatörlüğüne HAYIR!

Sermayenin işçi sınıfı üzerindeki baskı diktatörlüğüne HAYIR!

İşçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacaktır!

EGE İŞÇİ BİRLİĞİ
17 Şubat 2017

Çürümüş düzeninize de, dikta rejiminize de HAYIR! Bu pisliği Devrim temizler!

mun üzerindeki baskı ve zorbalığı arttırmak için bu adımları atıyor.

Korkuyorlar, korktukça çürümüş düzenlerini tahkim edecek zorba bir rejim kurmaya çalışıyorlar. Bunun karşısına

dikilen her kesimi "terörist" ilan edip azgınca saldırıyorlar. Bunun için onlarca akademisyeni, gazeteciyi, HDP'li milletvekilini hapishanelere gönderdiler. Bunun için işçi grevlerini yasakladılar.

Bunun için okullarda siyaset yasağı ilan ettiler. Bunun için gerici müfredatları eğitimin her alanında uygulamaya başladılar. Bunun için dindar-kindar nesil projelerini devreye soktular.

Liseli arkadaşlar; tüm bu olup bitenler, günümüzü ve geleceğimizi doğru- dan ilgilendiriyor. Bu nedenle "Bize ne referandumdan" diyecek bir durumda değiliz. Düzenin dayatmalarına karşı kendi itirazımızı örgütleyip, "Çürümüş düzeninize de, dikta rejiminize de HAYIR" şiarını okullarımızda yükseltmeliyiz. Biliyoruz ki, bu karanlığın karşısına örgütlülüğümüzün gücü ile çıkabilirsek özgürlüğümüzü ve geleceğimizi daha güçlü savunabiliriz.

DEVRİMCİ LİSELİLER BİRLİĞİ

İsrail'in katılımıyla İran'a karşı "Sünni eksen"

Körfez İşbirliği Örgütü'nün (KİÖ) Bahreyn'de gerçekleştirdiği toplantıya katılan dinci gericiğin büyük şefi T. Erdoğan, petro-dolar şeyhlerinin huzuruna çıkınca bir kez daha ipin ucunu kaçırdı. Şeyhler huzurunda yaptığı konuşmada diplomatik teamülleri bir kenara iterek malum kaba üslubuyla İran'a saldıran T. Erdoğan, Tahran yönetimine etmedik laf bırakmadı. Hemen ardından şefinin peşinden giden AKP'li Dışişleri Bakanı M. Çavuşoğlu da aynı teraneleri tekrarladı.

Freni patlamış gibi konuşan AKP şefleri, saldırının dozunu doruğa çıkardılar. Bu tür durumlarda soğukkanlı tutumu ile bilinen İran yönetimi bile, Türkiye'nin Tahran büyükelçisine nota vererek, "yeter artık uzatmayın, aksi halde biz de konuşmak zorunda kalacağız" mesajını göndermek zorunda kaldı.

ZAMANLAMA TESADÜF DEĞİL

Bu arada yaşanan dikkat çekici gelişme, aynı günlerde aynı üslupla hem Ortaçağ artığı Suudi krallığı hem siyonist İsrail rejimi tarafından da İran'a hücum edilmesidir. Yani AKP şefleri yalnız değil, ABD işbirlikçileri korosunun bileşenleridir.

Aynı anda üç koldan İran'a hücum edilmesi elbette bir tesadüf değil. Tersine, ABD emperyalizminin bölgedeki "üç kalesi" olan bu gerici zorba rejimlerin gündeminde İran'a karşı "siyonist-Sünni" eksen oluşturma çabaları var. Üçlü hücum da bu çabaların bir parçası olarak gündeme gelmiştir. Aksi halde kısa süre önce Rusya-İran ikilisiyle anlaşılan AKP iktidarının İran'a bu kabalıkta saldırmasının mantıklı bir açıklaması olmazdı.

T. ERDOĞAN AKP'SİNİN ÖZEL GÜNDEMLERİ

İran'ın hem sarayın efendisi hem Dışişleri Bakanı tarafından hedef alınmasının esas nedeni "siyonist-Sünni" eksen oluşturma girişimleri olsa da iç politika-yaya dair boyutları da var. Bunun bir tarafı referandum sürecinde ırkçı-mezhepçi bir histeri havası yaratıp oy devşirmek oluşturmuyor. Tıpkı genelkurmay başkanının saray emriyle Kardak Kayalıkları'nda gerçekleştirdiği seremoni örneğinde olduğu gibi, bugünlerde "ucuz kahramanlık hikayeleri" uydurmaya muhtaçlar.

Görünen o ki, AKP iktidarının İran'a karşı giriştiği kaba hücumdan bir diğer beklentisi de, Körfez şeyhlerinden şu veya bu şekilde petro-dolar sızdırma

Filistin'i gündem dışına itip ırkçı-siyonist İsrail'e kalkan oluşturmak için kurulmak istenen "siyonist-Sünni" eksen amacına ulaşabilir mi? Böyle bir oluşum bölgedeki savaşları şiddetlendirir ancak amacına ulaşamaz. Zira direniş hareketleri zayıflamak bir yana hem nitelik hem nicelik açısından geçmişle kıyaslanmayacak derecede güç ve deneyim kazanmış durumdadır.

hevesidir. Daha önce sıkıştığında dinci gericiğin imdadına yetişen Körfez şeyhleri bir kez daha bunu yaparlar mı? Bu kolay görünmüyor. Zira son yıllarda kirli/karanlık işler için ayırdıkları fonların çok daha fazlasını tükettiler...

MESELENİN ÖZÜ

D. Trump'ın İran'ı tehdit etmesinden hemen sonra T. Erdoğan AKP'si, ırkçı-siyonist İsrail, petro-dolar şeyhleri üçlüsünün de "teröre destek verdiği" gerekçeyle İran'a hücum etmesi, kaba riyakarlardan başka bir anlam ifade etmiyor. Zira bu güçler İslamcı terörü hem finanse ediyor hem silahlandırıyor hem eğitiyor hem ideolojik beslenme kaynaklarını sağlıyor. El Kaide'nin, IŞİD'in, El Nusra'nın ve bunlara benzer sayısız cihatçı terör çetesi arkasında ABD ile bu suç ortakları var. Hal böyleyken İran'a yöneltilen suçlamalara kendileri de inanmıyor. Ancak emperyalist-siyonist güçlere hizmet etmek için oluşturulmak istenen "siyonist-Sünni" eksene meşru bir zemin oluşturulması gerekiyor. Görüldüğü kadarıyla ellerinde "İran öcüsü" dışında kullanabilecekleri bir bahane bulunmuyor.

Kendi çizgisinde ilerleyen İran ise, aynı anda hem Körfez ülkeleriyle hem Türkiye ile ilişkileri sürdürme politikası izliyor. "Siyonist-Sünni" eksen ile İran

arasındaki çelişkinin kaynağı ABD-İsrail ikilisine boyun eğmemesi, Suriye yönetimine destek vermesi, bunlardan da önemlisi hem Filistin hem Lübnan direniş güçlerine çok yönlü bir destek sunmasıdır.

Belirtmek gerekiyor ki, ne ABD'nin ne "siyonist-Sünni" eksen oluşturmaya çalışan bölgedeki uşaklarının İran yönetiminin kendisiyle bir sorunları var. Onların rahatsızlığı esas olarak direniş hareketlerine verdiği destektir. Hal böyleyken İran'ın bu konuda tutum değiştirmesi bir yana, bu direniş cephesini genişletmek için çabalarını arttırmış görünüyor. Nitekim AKP şefleri İran'a hücum ederken, Filistin'in kurtuluşu için direnişi savunan örgütlerin konferansı Tahran'da geniş bir katılımı devam ediyordu.

"SİYONİST-SÜNNİ" EKSEN İSRAİL'E KALKAN YARATMA ÇABASIDIR

Suriye'yi yıkmak, ardından Lübnan ve Filistin direnişini tasfiye etme planı hezimete uğramış durumda. Savaş devam etse de bu plan çökmüştür. 6 yıllık savaşın ardından siyonist rejime karşı direnerek Filistin'i kurtarma çizgisini savunanlar geçmişten çok daha güçlü bir kona ulaşmayı başardılar. Nitekim son günlerde hem ABD hem İsrail medyası, "yeni bir stratejik dengenin oluştuğunu"

ve İsrail'in olası bir savaşta çok yüksek bir bedel ödemek zorunda kalacağını dile getiren analizler yayınlıyorlar. Buna göre İsrail'in savaşa doğrudan girmesine gerek bırakmayan bir çıkış yolunun oluşturulması gerekiyor.

İşte "siyonist-Sünni" eksen tam da bu ihtiyacın bir ürünü olarak gündeme gelmiştir. Yani amaç İsrail için ciddi bir tehdit oluşturan direniş hareketlerinin "Sünni"lik adı altında ABD uşağı "Sünni" devletler eliyle pasifize edilmesidir.

Filistin için esip gürleyen, 'one minute' diye şov yapan T. Erdoğan'ın siyonist rejime yeniden yanaşması tesadüf değil. AKP'li bakan Tel Aviv'de iken, İsrail uçakları Gazze'yi bombaladılar. Buna karşın dinci gerici şefler ağızlarını bile açamadılar. Filistin'in kurtuluşu için direnen hareketler Tahran'da toplanmışken İran'a kaba şekilde saldırmak da İsrail'e kalkan olma misyonuyla dolaysız bağlantı içindeydi.

Filistin'i gündem dışına itip ırkçı-siyonist İsrail'e kalkan oluşturmak için kurulmak istenen "siyonist-Sünni" eksen amacına ulaşabilir mi? Böyle bir oluşum bölgedeki savaşları şiddetlendirir ancak amacına ulaşamaz. Zira direniş hareketleri zayıflamak bir yana hem nitelik hem nicelik açısından geçmişle kıyaslanmayacak derecede güç ve deneyim kazanmış durumdadır.

35. NATO Güvenlik Konferansı: Her şey savaşa hazırlık için!

Bir NATO Güvenlik Konferansı daha geride kaldı. Ancak yankıları sürüyor.

Bu yılki konferansa 121 ülkeden 30 hükümet ve devlet başkanı, 80 dışişleri bakanı, çok sayıda silah tekelleri temsilcisi, üst düzeyde askerler, sözde düşünce kuruluşu üyeleri ve savaşı planlama uzmanları katıldı. Yaklaşık 500 kişi de davetli olarak konferansta bulundu.

AB ve NATO hakkındaki demeçleri ile açık-gizli korkulara ve kaygılara yol açan Donald Trump konferansa gelmedi, ancak Başkan Yardımcısı Mike Pence, Savunma Bakanı James Mattis ve İç Güvenlik Bakanı John F. Kelly gibi en güvenilir adamları konferansta hazır bulundu.

Öncekilere olduğu gibi bu yılki konferans öncesi ve sırasında da olağanüstü güvenlik önlemleri alındı. Bu amaçla tam 4 bin polis seferber edildi. Konferansın gerçekleştirildiği Münih kentinin giriş ve çıkışları tutuldu, sıkı aramalar yapıldı. Konferansın yapıldığı salonun etrafı ise tam bir kuşatmaya alındı, adeta kuş uçurtulmadı. Buna karşın her zamanki gibi NATO ve savaş karşıtı protestolardan kaçınılmadı. Savaş karşıtı güçler günler öncesinde başlattıkları protestolarını buraya da taşıdılar. Alınan tüm önlemlere rağmen yine binlerce kişinin katıldığı NATO ve savaş karşıtı gösteriler gerçekleştirildi.

ABD, AB VE RUSYA ARASINDA TEHDİT VE GERİLİM YÜKLÜ MESAJLAR

NATO bir saldırganlık, şiddet ve savaş aygıtı olarak kuruldu. Öncelikli hedefi ise kurulduğu anlardan itibaren SSCB ve onun şahsında devrim ve kurtuluş mücadeleleri idi. Avrupa'dan başlayarak, sözde "güvenlik" aşağılık yalanı ile SSCB tam bir kuşatma altına alındı. Yoğun bir anti-komünist propaganda bunu tamamlıyordu. Bilindiği gibi Sovyetler Birliği ve Doğu Bloku '89'da çözülüp dağıldı. SSCB ve Doğu Bloku'na, daha doğrusu komünizme karşı bir savunma ya da güvenlik aygıtı olduğu iddiası ile kurulan NATO'nun artık gereksiz hale geldiği, işlevini tamamladığı ve bu nedenle dağıtılması gerektiği düşünülüyordu. Ciddiyetinden ve içtenliğinden bağımsız olarak bu yönlü tartışmalar da vardı. Ne var ki, bir "soğuk savaş" aracı da olan bu baştan aşağı militarist aygıt, dağıtılmak şurada kalsın, özellikle kimi Doğu Bloku ülkelerini de kendisine dahil ederek daha da güçlendirildi. Yugoslavya, Kosova ve sonrasındaki emperyalist savaşlar serisi

ile saldırganlığını daha da arttırdı.

NATO günümüzde de işbaşındadır. Esas olarak ABD'nin güdümündedir ve emperyalizmin çıkarları doğrultusunda, dünya proletaryası ve ezilen dünya halklarına, devrim ve kurtuluş mücadelelerine ve elbette geçmişte olduğu gibi, bir "soğuk savaş" aygıtı olarak en önemli rakibi Rusya'ya karşı bir tehdit unsuru olarak tetikte beklemektedir.

NATO Güvenlik Konferansı zaman zaman AB ile ABD, zaman zaman da ABD ile Rus temsilcileri arasında cereyan eden, oldukça gerilimli tartışmalara ve tehdit dolu mesajlara sahne oldu. Bunun somut örneklerinden biri ABD heyeti ile Rusya Dışişleri Bakanı Lavrov arasındaki sert tonlu atışmalardı. Lavrov, özetle, ABD ve AB heyetine Rusya'yı kuşatma amaçlı "Yeşil Kuşak Projesi"ni hatırlattı, özellikle İkinci Emperyalist Paylaşım Savaşı sonrasındaki histerik anti-komünist saldırganlığa değindi. Ve ardından, yakın dönemde Polonya ve Baltık ülkelerine yapılan askeri yığınağın, "soğuk savaşın" devam ettiğini gösterdiğini belirtti. Rusya ile bir "detant"ın, yani, ilişkilerde normalleşmenin mümkün görünmediğinin en somut kanıtı olduğunun altını çizdi. Bununla, karşı mesajı aldıklarını ve buna göre önlemlere başvuracaklarının mesajını vermiş oldu.

35. NATO Güvenlik Konferansı sırasındaki en önemli gündemlerden biri de, ABD ile AB arasındaki ilişkilerin verili durumu ve bundan sonraki seyriydi. Bu konuda da yer yer gerilim yüklü tartışmalar yapıldı, karşılıklı tehdit unsuru gizli mesajlar verildi, hatta sonradan yatıştırılan restleşmeler oldu.

Konferansta açılışı Alman devleti adına Başbakan Angela Merkel yaptı. Merkel, ABD heyetine günümüz dünyanın artık tek kutuplu değil, çok kutuplu olduğunu, çözüm bekleyen sayısız de-

vasa sorunun biriktiğini hatırlattı. Hiçbir gücün tek başına bu devasa sorunları çözmeye muktedir olamayacağını vurguladı. Ve nihayet sorunların, ancak ve ancak ABD, AB, Rusya ve Çin'i ile tüm büyük devletlerin ortak çabası ile çözülebileceğinin altını çizdi.

Merkel, konuşmasının devamında, NATO'yu önemsediklerini, sorumluluklarını yerine getireceklerini, Avrupa'nın kendisini savunmak konusunda sanıldığı ve iddia edildiği gibi aciz olmadığını, tam tersine kendisini savunma gücüne de iradesine de sahip olduğunu, bu çerçevede önümüzdeki dönemde bir ortak savunma politikası saptayacaklarını ve bir süredir daha somut biçimde dile getirilen Avrupa ordusu doğrultusunda adımlar atacaklarını belirtti. Bir kez daha, elbette bu NATO'ya karşı bir hamle değil demeyi de ihmal etmedi. Angela Merkel böylece ve elbette ki tüm AB adına, yeni ABD Başkanı Trump'ın ABD ile AB ilişkileri ve AB'nin NATO konusundaki sorumluluklarına dair eleştirileri konusundaki rahatsızlıklarını da dile getirmiş oluyordu.

ABD Başkan Yardımcısı Mike Pence ise hem ABD'nin dünya liderliği konusundaki fikrini ve kararlılığını dile getirdi hem de Merkel'in konuşması ile kendisini dışı vuran rahatsızlığı ve gerilimi yatıştırmayı amaçlayan bir konuşma yaptı. AB'yi önemsediklerini vurgulayarak, ortak tarihsel değerlere sahip olduklarının altını çizdi. Ortak değerler dediği ise "komünizme ve komünist tehdit ve tehlikelere" karşı birlikteliktir. Oldukça vurgulu biçimde "NATO'yu bunun için kurduk" dedi ve Trump'tan alınma sözlerle, NATO'nun esas olarak Avrupa'nın güvenliğini sağladığını, ne var ki külfetini ABD'nin üstlenmediğini, Avrupa'nın daha fazla sorumluluk alması ve külfetine de gereken ölçülerde katlanması gerektiğini belirtti.

GÜVENLİK YALANININ ARKASINA SAKLANAN SAVAŞ HAZIRLIKLARI

Münih'te yapılan 35. NATO Güvenlik Konferansı'na damgasını vuran esas sorun savaş sorunuydu demek hiç de abartılı olmaz. Bu konuda, konferansın en göze batan katılımcıları olan silah tekellerinin temsilcilerine, yüksek düzeyde askeri şahsiyetlere ve savaş planlamacılarına bakmak yeterlidir. ABD, AB ve Rusya arasındaki ilişkilerin, Ortadoğu, Ukrayna ve Güney Çin Denizi ve Pasifik'te kora kor sürmekte olan hegemonya kavgasının seyrine dair gerilimli tartışmaların yanı sıra, konuşulan belki de en önemli sorun savaşı planlama sorunu idi.

Konferanstan çıkan sonuca göre NATO, daha da saldırganlaşarak, şiddet en üst düzeye çıkartarak ve olası yeni bir savaşa hazır biçimde yine var olacak. Bununla bağlantılı olarak, savaş bütçeleri şişirilecek. Savaşa hazırlığın tabiatı gereği zaten çılgınca devam etmekte olan silah üretimi ve satışları daha da arttıracak.

Avrupa Birliği adına, NATO'yu reddetmeksizin dile getirilen ortak savunma konsepti ve Avrupa ordusu konusundaki eğilim ve kararlılık dikkate değer bir gelişme oldu. Yaşlı kıtanın emperyalistleri geline yerde ABD'nin peşinden sürüklenmek ve basit bir uydusu olmak dönemini sona erdirmek eğilimindedir. Rusya ile ilişkileri daha fazla germekten ve tırmandırmaktan yana değiller. Gerçekleştirilip gerçekleştirilemeyeceğinden bağımsız olarak artık bağımsız bir inisiyatif geliştirmek istemektedirler. Ortak savunma politikası ve Avrupa ordusu da bunun ifadesidir.

ABD, AB, Rusya'sı ile tümünün ortak noktası, hummalı biçimde savaşa hazırlık yapmalarıdır. Hepsisi de her alanda ve her bakımdan yeni bir emperyalist savaşa hazırlanıyor. 35. NATO Güvenlik Konferansı bu yönlü eğilimlerin ortaya konduğu, hazırlıkların gözden geçirildiği bir platform oldu.

Emperyalistlerin NATO vb. gibi şiddet-savaş aygıtları üzerinden harıl harıl hazırlandıkları caniyane savaştan en çok zarar görecektir olanlar ise, bir kez daha dünya proletaryası ve ezilen halklar olacaktır. Emperyalizme ve emperyalist savaşa karşı mücadele görevi her zamankinden daha yaşamsaldır. Bu görev ve sorumluluk herkesten önce komünistlerin ve gerçek devrimci partilerindir.

Bitmeyen tiyatro: Kıbrıs müzakereleri

Birleşmiş Milletler (BM) gözetiminde aylardır sürdürülen Kıbrıs görüşmeleri, iki toplumun yöneticilerinin birbirlerini suçlamalarıyla bundan önceki “çözüm” görüşmelerinin akibetine uğradı. Kıbrıs halkının barış umudu, hükümler devletlerin çıkarları uğruna ayaklar altına alındı. Kapalı kapılar arkasında sürdürülen görüşmelerde nelerin konuşulduğunu, hangi kirli pazarlıkların sürdürüldüğünü Kıbrıs halkı hiçbir zaman gerçek anlamıyla öğrenemedi. Kıbrıs halkının barış umutları kirli pazarlıkların malzemesi yapıldı. Kuzey Kıbrıs’ta bulunan 30 bin askerin geri çekilmesinin söz konusu olamayacağını söyleyen Türk sermaye devletinin varlığı koşullarında Kıbrıs’ta her çözüm arayışının aynı akibete uğraması kaçınılmaz olacaktır.

Kasım ayında İsviçre’de yapılan zirveye, Güney Kıbrıs Devlet Başkanı Nikos Anastasiadis ve Kuzey Kıbrıs Cumhurbaşkanı Mustafa Akıncı başkanlığındaki heyetlere BM Genel Sekreteri Ban Ki-moon eşlik etmişti. Görüşmeler sürerken yayılan sahte iyimserlik havasının içi boş bir yalandan ibaret olduğu, zirveden sonra yapılan karşılıklı suçlamalarda açığa çıkmıştı. Başarısızlığı karşılıklı olarak birbirlerinin üzerine yıkan yöneticilerin yaptıkları açıklamalarda itiraf ettikleri üzere, tarafların daha önceden “anlaştık” dedikleri konuların hiçbirinde uzlaşma sağlamadıkları açığa çıkmıştı. 16 Şubat günü de aynı tiyatro sahnelendi. Kuzey Kıbrıs Cumhurbaşkanı Mustafa Akıncı, Kıbrıslı Rum Başkan Anastasiadis’in 16 Şubat günü görüşmeyi terk ettiğini söylerken, Anastasiadis ise Akıncı’yı toplantıyı terk etmekle suçladı.

“TAKSİM” TÜRK SERMAYE DEVLETİNİN TEMEL POLİTİKASIDIR

Stratejik olarak önemli bir konuma sahip olan Kıbrıs’ı “taksim” ederek (ada-yı bölerek), en azından bir kesimini ilhak etmek Türk sermaye devletinin temel politikası olmuştur. Kıbrıs işgalinin 23. yılında Kıbrıs fatihi(!) Ecevit, sekiz bakan ve hava kuvvetleri komutanını da yanına alarak Kıbrıs’a yaptığı çıkartmada “Kuzey Kıbrıs Türkiye ile ‘kısmen’ bütünleşecek” derken, sermaye devletinin emperyalist hayallerini dile getiriyordu. 1955 yılında Rum halkına karşı gerçekleştirilen 6-7 Eylül katliamı sırasında ortaya salınan katiller sürüsünün işledikleri cinayetleri “Ya taksim, ya ölüm!” sloganları eşliğinde işlemeleri de bu amacın bir parçasıydı.

1974 yılında Yunan albaylar cuntası-

Her yıl tekrarlanan “çözüm” görüşmelerinde nelerin pazarlığının yapıldığına dair doğru bir açıklama yapmaktan bile kaçınan akbabaların adaya barış getirmelerini beklemek ham bir hayaldir. Sorunun kaynağı olan şer cephesini sosyalist devrimin zaferiyle yenilgiye uğratabilecek olan bölge halkları, gerçek ve kalıcı barışın da mimarları olacaktır.

nın Kıbrıs’taki meşru yönetimi yıkarak, Türk toplumuna karşı başlattığı saldırı Türk sermaye devletine beklemediği olanakları sundu. Adayı işgal eden Türk ordusu adanın kuzey kesiminde yaptığı etnik temizlikle adanın yerli Rum halkını göçe zorlayarak geniş bir toprak alanını ilhak etti. Türkiye’den getirdiği yoksul halkı Rumlardan boşalan topraklara yerleştirerek ilhakı kalıcılaştırmaya çalıştı. Adada bulundurulmuş 30 bin kişilik işgalci Türk askeri gücünü, MHP’li faşistler ve mafya bozuntusu çapulcularla takviye ederek, adanın kuzeyindeki işgal düzenini süreklileştirdiler. Askeri faşist cunta döneminde, 1983 yılında, Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti’ni (KKTC) kurdurarak mafyatik yapıyı devletleştirdiler.

YERLİSİ KALMAYAN BİR ADA...

Yerli Rum halkından zorla arındırılan adanın kuzeyine Türkiye’den getirilen göçmenlerin yerleştirilmesiyle adanın demografik yapısı köklü bir değişime uğratıldı. En azından adanın kuzey kesiminde neredeyse yerli halk kalmadı. Yapılan nüfus sayımları bu gerçeği gözler önüne seriyor. Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti’nde sürekli ikamet eden insan sayısı 286 bin 257. Ülkede sürekli ikamet eden Kıbrıs doğumlu (KKTC ve Güney Kıbrıs) kişilerin sayısı ise 160 bin

207’dir. Bu rakam Kıbrıs’ta sürekli ikamet eden nüfusun yüzde 56’sını oluşturuyor. KKTC’de sürekli ikamet eden Türkiye doğumlu kişilerin sayısı ise 104 bin 641’dir. Bu rakam Kıbrıs’ta sürekli ikamet eden nüfusun yüzde 36,6’sına denk geliyor. Kırk yıldan fazla bir zamandır Türkiye’den getirilen insanların adada yaşadığı dikkate alındığında, adada 1974 işgalinden sonra yerleştirilen insan sayısının yeni doğumlara bağlı olarak çok daha fazla olduğu görülür. Zira, 1974’ten sonra yerleştirilenlerin çocukları da doğal olarak KKTC nüfusunun yüzde 56’sını oluşturan Kıbrıs doğumlular kategorisinde sayılı-yorlar.

Adanın demografik yapısını değiştirip, adada 30 bin asker bulundurmasına karşın, Türk sermaye devletinin ilhakçı politikaları hayal ettiği sonuçları vermedi. Öyle ki, Nisan 2015’te yapılan seçimlerde %60’lık oy oranıyla cumhurbaşkanlığını kazanan Akıncı, bu başarısını seçim kampanyasında, çözüm için güçlü bir irade ortaya koyacağını ve Türkiye ile ilişkilerde tam eşitlik prensibini temel alacağını açıklamasına borçludur. Ne ki, “solcu”, “halk adamı” pozlarında seçimleri kazanan Akıncı da, iktidara geldikten sonra selefleri gibi göstermelik çözüm girişimlerinin dışına çıkamadı. Türk sermaye devletinin ilhakçı-sömürgeci bo-

yundurduğunu aşamadı.

GERÇEK VE KALICI BARIŞ İÇİN DEVRİMDEN BAŞKA SEÇENEK KALMAMIŞTIR

Adanın kuzeyini ilhak etme politikalarına bağlı olarak yerleştirilenlerin bile seçimlerde birleşik federatif Kıbrıs için, Türkiye ile tam eşitlik esasına göre ilişki kurma vaadine oy vermiş olmaları, Türk sermaye devletinin ilhakçı politikalarına karşı güçlü bir yanıt olmanın yanı sıra, ada halkının barış ve dostluk içerisinde yaşamak için güçlü bir isteğe sahip olduğunun da göstergesi olmuştur.

Adanın stratejik konumu gibi batısındaki doğalgaz yatakları da Türkiye, Yunanistan ve Britanya’nın iştahını kabartıyor. Yaşanan deneyimlerin de kanıtı olduğu gibi, üçlü hükümler şer devletlerinin iradesi kırılmadan Kıbrıs’ta barışın sağlanması mümkün olmayacaktır. Her yıl tekrarlanan “çözüm” görüşmelerinde nelerin pazarlığının yapıldığına dair doğru bir açıklama yapmaktan bile kaçınan akbabaların adaya barış getirmelerini beklemek ham bir hayaldir. Sorunun kaynağı olan şer cephesini sosyalist devrimin zaferiyle yenilgiye uğratabilecek olan bölge halkları, gerçek ve kalıcı barışın da mimarları olacaktır.

Kapitalizm öldürür, sosyalizm yaşatır

Kapitalizm öldürür, sosyalizm yaşatır söylemi bir slogan değil, gerçeğin kendisidir.

Bu gerçeğe kapitalizmin aynası, burjuva demokrasinin “gözbebeği” İsviçre örneğinden bakalım.

Güncel verilere göre İsviçre’de kişi başına gayri safi milli hasıladan düşen pay yaklaşık 85 bin dolar olmasına rağmen, açlık sınırının altında yaşayan kişi sayısı bir milyonun üstündedir. İsviçre nüfusunun sekiz milyon olduğu düşünüldüğünde bu sayının büyüklüğü daha da iyi anlaşılacaktır.

Herkese yetecek kadar iş olmasına rağmen, işsizlik oranı son 50 yılın en üst seviyesindedir. Bu da ortalama yüzde beşlere tekabül ediyor ve bu trend hız kesmeden devam ediyor. İşyerleri ardı ardına kapanıyor, kamu kuruluşları özelleştiriliyor ve özelleştirilmeler sonucu işsizler kervanına yenileri ekleniyor.

Bir yanda işsizlik artıyor diğer taraftan da çalışanlar, fazla mesaiye zorlanıyor.

Sınıfın üretime katkı yapamayan bu kesiminin yerine toplam işgücü ihtiyacını karşılamak için çalışan işçiler, daha fazla çalışmak zorunda bırakılıyor. Bir taraftan işsizler ordusu, diğer taraftan çalışanların fazla mesaiye zorlanması kapitalist üretim tarzının doğal bir yansımasıdır.

Kapitalistler ortaya çıkan bu fiili durumdan iki türlü yararlanıyorlar. İşsiz ordusu ile tehdit edilen işçilere “beğenmezsen git, senin yerinde olmak isteyen binlerce insan var dışarıda” denilerek, çalışanların az ücrete razı olmaları sağlanıyor.

Teknolojinin gelişmesi, otomasyon (makineleşme) ve birçok üretim biriminde insan gücünün yerini robotların alması doğal olarak iş günü saatlerinin düşmesi beklentisini uyandırır. Ancak bu böyle olmuyor ve bu kapitalizmin yasası na da terstir.

Örneğin daha önce 4 işçinin yaptığı işi, devreye giren robotla bir işçiye yaptırıyorlar. Doğal olarak dört işçinin iş saatlerinin düşürülmesi ve aylıklarının korunması beklenir. Kapitalizm koşullarında bunun yerine üç işçiye işten atmak, kalan bir işçiye fazla mesaiye zorlamak tercih ediliyor.

İnsanlar işsizlik nedeniyle bir anda sosyal konumlarını yitirebiliyor ve bu onları bunalımlara sürüklüyor.

İşsizlik ve geleceksizlik çıkmaza sürüklüyor ve bu nedenle intiharlar artıyor.

Zürih Üniversitesi’nin yaptığı bir araştırmaya göre, bu küçük ve zengin ülkede yılda 15 bin kişi intihar teşebbüsünde bulunuyor.

2000-2010 yılları arası istatistiklere göre toplam intihar edenlerin sayısı ve işsizlik nedeniyle intihar oranları

Sene	İntihar sayısı	İşsizlik sebebiyle intihar sayısı	İşsizlik nedeniyle intihar oranı
2000	1373	140	10.2 %
2001	1332	157	11.8 %
2002	1445	190	13.1 %
2003	1263	206	16.3 %
2004	1282	203	15.8 %
2005	1297	190	14.6 %
2006	1303	171	13.2 %
2007	1356	155	11.4 %
2008	1312	169	12.9 %
2009	1101	178	16.2 %
2010	1002	162	16.2 %
10 yılın ortalaması	1279	175	13.7 %

On yılın ortalaması gösteriyor ki intihar edenlerin yaklaşık yüzde 14’ü işsizliğin yol açtığı sebeplerden dolayı intihar ediyor. Bunlar istatistiklere yansıyan rakamlar. Yansımayan rakamları ise ancak tahmin edebiliriz.

Bu sayıların korkutucu sonuçları karşısında merkezi hükümet ve kanton hükümetleri intiharları önleme kampanya-

ları başlattılar.

Bu kampanyalarda insanın kendi hayatına kıymasının “etik” olmadığı üzerine fırtınalar koparılıyor. Anlaşılabileceği üzere sonuçlarla uğraşılıyor. Nedenler konu edilse de “ne yapalım, işsizlik her zaman vardı ve var olmaya devam edecek” türden açıklamalarla kanıksatılıyor.

Yukarıda verdiğimiz örneklerden de anlaşılabileceği gibi kapitalist üretim tarzının değişmez yasası artı-değer sömürsüdür, yani kârdır. Bundan ötürüdür ki insan hayatının kapitalist düzen için bir önemi yoktur. Teknoloji gelişir işsizlik artar, kârlarına kâr, daha da fazla kâr katarlar. Ve bir de utanmadan Avrupa’da yaygın olan bir söylemle, “işyerim kâr ederse bana da pay düşer” gibi bir aldatmacayla çalışanlar daha fazla artı-değer üretmeye özendirilirler.

Bilimsel sosyalizmin kurucularından Karl Marx’ın ünlü eseri *Kapital*’den özetleyerek aktaralım: Kapitalizmde üretime yön veren temel ilke insan ihtiyaçları değildir, kârdır. Böyle olduğu için, üretim bilinmeyen bir pazar için anarşik ve rekabetçi bir ortamda gerçekleşir. Bu durum

bazen ekonominin bütün kollarında, bazen kısmi sektörlerinde aşırı üretimden kaynaklanan kriz, durağanlık ve bazen de geçici olarak refah dönemlerine sebep olur. Ekonomideki bu değişik durum sermayenin değişen bölümünü (insan gücü) de etkiler. Bazen işsizler ordusunda geçici bir azalma görülür ama genel olarak işsizler ordusu sürekli artarak büyür.

Tekelleri temsil etmek üzere hükümet olmak isteyen burjuva partiler işsizliğin kapitalist üretim tarzının doğal bir sonucu olma gerçeğini gizler ve bunu yöneten parti ya da partilerin kötü yönetimine bağlarlar. Bu nedenle hükümetler gelir, hükümetler gider ama tekeller ve yarattığı yıkıcı sonuçlar var olmaya devam eder.

Sonuç olarak; kapitalizm var olduğu müddetçe, işsizler ordusunu yaratmaya devam eder. İşçi sınıfı, sınıfın işsiz ordusuyla birleşmediği ve bu köhnemiş ve çoktan tarihin çöplüğüne atılmayı hak etmiş sistem alt edilmedikçe, intiharlar da artarak devam eder. Ve bu çürümüş düzen kendisi ile birlikte insanlığı da çürütmeyi sürdürür.

Burada yalnızca İsviçre örneğine değinsek de diğer kapitalist ülkelerdeki durum da üç aşağı beş yukarı aynıdır. En gelişmiş ve “refah” düzeyinin en yüksek olduğu kapitalist ülkelerde intiharlar alarm verici bir hal almışken, emperyalist kuşatma ve ambargo altında tutulan yoksul Küba’da intihar, hele de işsizlik nedeniyle intihar yok denecek düzeydedir. Bu kadarı bile “Kapitalizm öldürür, sosyalizm yaşatır” söyleminin boş bir slogan değil, tartışmasız bir gerçek olduğunu anlamak için yeterlidir.

VEDAT CEYLAN

Çeteler eliyle emekçi halklar katlediliyor

Emperyalistlerin ve işbirlikçi devletlerin beslediği çeteler eliyle Ortadoğu’da ve Afrika’da yürütülen savaşlar emekçi halkları katletmeye devam ediyor.

SOMALİ’DE BOMBALI SALDIRI

19 Şubat’ta Somali’nin başkenti Mogadişu’daki halk pazarı yakınlarında bombalı araçla düzenlenen saldırıda en az 20 kişi katledildi.

Bomba yüklü bir kamyon patlatıla-

rak gerçekleştirilen saldırıda onlarca kişinin yaralandığı ve çevredeki hastanelere kaldırıldığı bildirildi.

Saldırığı üstlenen örgüt olmazken Eş-Şebab çetesi ülke devlet başkanının seçimi ardından saldırılarını sürdüreceği tehdidinde bulunmuştu.

BAĞDAT’TA BOMBALI SALDIRI: ONLARCA ÖLÜ VE YARALI VAR

14 Şubat’ta IŞİD’in bombalı saldırı

gerçekleştirdiği mahallede 16 Şubat’ta da ikinci el araba pazarında patlama yaşandı.

Bomba yüklü araçla yapılan saldırıda en az 48 kişinin yaşamını yitirdiği onlarca kişinin de yaralandığı duyuruldu. Saldırıda can kaybının artabileceği kaydedildi.

Saldırığı henüz üstlenen olmadı.

14 Şubat’ta aynı mahallede yapılan, daha sonra IŞİD’in üstlendiği saldırıda 11 kişi katledilmişti.

21. yılında İÜ işgali

Türkiye’de 1960’lı yıllardan itibaren öğrenci gençlik hareketi mücadele sahnesinde önemli bir rol oynamıştır. 1960’lar ve 1970’lerde kitlesel-militan devrimci bir hareket yaratan öğrenci gençlik bağrından büyük devrimci önderler ve örgütler çıkarmıştır. Fakat 1980 yılında gerçekleştirilen 12 Eylül askeri faşist darbe tüm toplumla beraber gençliğin de üstünden silindir gibi geçmiş, 70’li yıllardaki hareketlilik yerini durgunluğa bırakmıştır. O tarihten itibaren gençlik mücadelesi hiçbir zaman 60-70’lerdeki kitleselliğine ulaşamasa da dönem dönem yükselişe geçmiş, kimi zaman militan çıkışlar yaşanmıştır. ‘80 sonrası yaşanan ve Nisan Direnişleri diye adlandırılan “tek tip öğrenci derneği” yasa tasarısına karşı gelişen eylemler 12 Eylül sonrasının önemli bir atılımıdır. 29 Şubat 1996’da yaşanan İstanbul Üniversitesi Merkez Bina İşgali ise 90’ların en önemli çıkışı olarak tarih sayfalarındaki yerini almıştır.

1996 yılında üniversite harçlarına %400 zam yapılması üzerine 4 Şubat’ta Taksim’de, 5 Şubat’ta Kızılay’da “Har(a)ç istemiyoruz!” şiarıyla eylemler örgütlendi. 29 Şubat’ta ise binlerce öğrencinin katıldığı Beyazıt Meydanı’nda yapılan bir mitingle har(a)çlar protesto edildi. Mitingin ardından kampüse giren kitle har(a)ç yatırmayı reddetti ve kayıtların ödeme yapılmadan yapılmasını istedi. Talebin reddedilmesi üzerine 400 öğrenci Merkez Bina’yı işgal etti. Beyazıt’ta gerçekleşen işgal diğer üniversitelerde, illerde de büyük bir heyecan yarattı, aynı gün Ankara’da 11 öğrenci mecliste paralı eğitime karşı pankart açma eylemi yaptı. İzmir’de, Adana’da destek eylemleri örgütlendi. Sabah saatlerinden itibaren

ilerici-devrimci kamuoyu Beyazıt Meydanı’nı doldurmaya başladı, o dönem direnişte olan Aras Kargo işçileri de işgalci öğrencilere desteğe geldiler. Rektörlük Merkez Kampüs’te tatil ilan etmek zorunda kaldı. Ardından polis Beyazıt’ta bekleyen ve sayısı binleri bulan kitleye saldırdı, ancak kitle dağılmadı. İçerde işgal sürerken dışarıda çatışmalar yaşandı, ara sokaklara barikatlar kuruldu.

“VE ÜMİT İYİ BİR ŞEYDİR, BELKİ EN İYİ ŞEY. İYİ BİR ŞEY İSE ASLA ÖLMEZ.”

Üniversitenin tatil edilmesi ve polisin desteğe gelen herkese azgınca saldırması üzerine içeride Ulucan’larda katledilen TKİP MK üyesi Ümit Altıntaş şöyle not alır:

“Bizi yalıtmaya, bu şekilde bizi toplumda 400 küçük bireymişiz gibi duyumsatmaya çalışıyorlar. Nafile, tersanelerin özelleştirilmesine karşı başarılı eylemler örgütleyen ve mücadelelerini daha başından yasallığa değil meşruluğa dayandıran sınıf önderlerinin, örgütlü-kitlesel-militan mücadelelerini örnek aldığımız kamu emekçisi eylemcilerinin ve kardeş Kürt halkının, yani bu ülkenin devrim cephesinin bizimle beraber olduğunu biliyoruz. Bir, iki duvarla insansızlaştırılmış

toprakla bizi yalıtabileceklerini sananlar yanılıyor. Biz, tutsak evlerinde, ölüm hücrelerinde bile yalnızlaştırılmayan, özgür tutsakların soyundanız. Biz korkuldukça tutsak, ümit edildikçe özgür olduğunuzu biliyoruz. Tüm toplumdan kavga günleri ümit ediyoruz. Ve ümit iyi bir şeydir, belki en iyi şey. İyi bir şey ise asla ölmez.”

İşgale desteğin artması üzerine rektörlük öğrencilerle görüşmek zorunda kalır. Görüşme sonucu polis Eylem Komitesi’nin verilmesi halinde diğerlerine dokunulmayacağını söyler. İşgalciler arasında yapılan tartışmaların ardından kendi inisiyatifleriyle eylemi militan bir çıkışla polis kuşatmasını yarararak bitirme kararı alınır. Ve eylemin 32. saatinde baskın çıkış örgütlemeye başlanır. Polisin hazırlıksız yakalandığı bu çıkış sonucu eylemciler yalnızca 40 civarında gözaltı verir.

Ümit Altıntaş işgal eyleminin ardından şu tespitte bulunur:

“İşgal, öğrenci gençliğin reformizme mahkum olmadığını, örgütlü-birleşik-militan eylemliğe ihtiyacını ve yakınlığını kanıtlamış, bu nesnel ihtiyaç ve olanak temelinde devrimci grupların ortaklığına hem bir gerekçe hem de bir sonuç doğurmuştur. Ve işgal onun içinde ya da dışında bir parçası olan herkeste ‘bir kez daha ve daha ileri’ isteği ve bilinci uyandırmış,

bu sayede devrimin bir okulu olmuştur.”

'96 İŞGALI İŞİĞINDA GÜNÜMÜZ

Bugün de gençlik bu toplumun en dinamik kesimini oluşturuyor. Baskı politikalarıyla, yoz kültürüyle, özellikle son yıllarda dozu iyice arttırılan dinsel gericilikle gençlik sersemletilmeye, itaatkar köleler haline getirilmeye çalışılsa da, gençlik içerisinde öfke birikiyor ve kendiliğinden patlamalar şeklinde dışa vuruyor. Buna Haziran Direnişi’nde barikat başında direnen gençlikten tanıgız, Soma Katliamı’nın ardından yapılan eylemlerden, İTÜ Maden Fakültesi İşgali’nden tanıgız, Özgecan Aslan’ın katledilmesinin ardından yaşanan tepkisellikten tanıgız. Gençliğin son dönemde eylemli bir biçimde öfkesini ortaya koyduğu sorunların tümü de toplumsal nitelikte sorunlar. Bugün de akademiye dönük saldırılar, ihraçlar, eğitimin giderek gericileştirilmesi, her geçen gün daha da artan geleceksizlik gençliğin içinde yine öfkeyi mayalıyor. Ve eşyanın tabiatı gereği bu bir patlamayla kendini ortaya koyacak. Mesele biriken öfkeyi reformizmin dizginlemesine izin vermeden, yasallığa değil mücadelenin meşruluğuna yaslanarak düzen karşıtı bir çizgide örgütleyebilmek. Bu anlamda 96’da yaşanan bu büyük işgal eylemi içinde bulunduğumuz sürece ışık tutuyor. Ümit’in söyleyle;

“Sıkı durun. Kaçmadık. Yenilmedik. Siz işgal bitti diye bir parça sevinirken biz yeni bir eylem, boykot ve işgal dalgası üretmek için ‘Dostların arasında güneşin sofrasında’yız. Sizin o hayretler içindeki bakışlarınız arasında Ümraniye tabutlğundan Gazi’nin barikatlarına kadar her yerde yeniden olacağız!”

Devrimci Gençlik Birliği (DGB) akademisyenlerin KHK’larla ihraç edilmesini teşhir etmeye devam ediyor.

YTÜ’DE UĞURLAMA ÖNCESİ FAALİYET

686 sayılı KHK ile 27 akademisyenin ihraç edildiği Yıldız Teknik Üniversitesi’nde (YTÜ), aralarında DGB’lilerin de olduğu birçok bölümden öğrenciler sabah saatlerinde buluşarak, 22 Şubat günü hocaları uğurlamak için yapılacak eylemin çağrısını çok yönlü faaliyete konu ettiler.

Yabancı Diller Fakültesi’nde sıralara bildiriler bırakıldı, stickerlar fakültelerin çeşitli yerlerine yapıştırıldı. Ardından post-itler üzerine *“Üniversiteler bizimdir bizimle özgürleşecek!”*, *“KHK’lar git-*

sin biz kalıyoruz!” yazılarak kafelerdeki masalara ve fakültenin çeşitli yerlerine yapıştırıldı. İhraç edilen akademisyenlerden İsmet Akça’nın, ihraçtan önce verdiği derse girilerek tahtaya *“Bu ders İsmet Akça’ya aittir!”* yazıldı.

DGB; İÜ, YTÜ VE NKÜ’DE İHRAÇLARA KARŞI MÜCADELEYE ÇAĞIRDI

DGB’liler İÜ Edebiyat Fakültesi’nde sabah saatlerinde amfilere ve dersliklere son yaşanan ihraç saldırısını teşhir eden ve çözümün direnmekten geçtiğini vurgulayan bildiriler bıraktılar.

DGB faaliyetlerinden...

686 sayılı KHK ile 27 akademisyenin ihraç edildiği YTÜ’de ise *“OHAL’e, İhraçlara, KHK’lara HAYIR! Sıranı Bekleme DİRENİ!”* başlıklı bildirileri dağıttılar. Ardından süreç üzerine öğrencilerle sohbet ettiler.

Öğle saatlerinde öğrenciler ihraç edilen akademisyenlerin odalarının kapılarına post-itler yapıştırarak dayanışma mesajları yazdılar. Sonrasında bir faşist durumu ÖGB’ye bildirip kağıtları söktürerek provokasyon yaratmaya çalıştı.

Tekirdağ NKÜ Çorlu Mühendislik Fa-

kültesi’nde ise üniversitelerde yaşanan zulme, çıkartılan KHK’lara karşı DGB öncülüğünde faaliyet başlatıldı. *“Ferman da bizim üniversiteler de!”* şiarıyla sınıflara, öğrencilere, akademisyenlere bildiri dağıtıldı.

Dağıtım sırasında okul yönetiminin engelleme girişimiyle karşılaşıldı. Ancak engelleme girişimine kararlı duruş sayesinde boşa düşürüldü. Devam eden dağıtımlarla öğrenci ve akademisyenlerin birlikte mücadele etmesi gerektiği vurgulandı. Konuşmalarla faaliyetin bir başlangıç olduğu ve sürekli olarak faaliyetlerin devam edeceği belirtilirken engellemelerin kendilerini yıldıramayacağı aksine daha da güçlendireceği vurgulandı.

Bu koşum saltanatı yalan!

Satılığa çıkarılmış dünyada ille de açlıkta, sefalette, yıkımlarda ve savaşlarda doğan, büyüyen, yaşayan ve ölenlerin beşiğidir Hasan Hüseyin Korkmazgil.

Babası Nalbantoğlu Şükrü, 1. Emperyalist Paylaşım Savaşı'nda Kafkas Cephesi'nde savaşmış, Ulusal Kurtuluş Savaşı'nda istiklal madalyasını hakketmiş, savaş sonrasında ise kendi topraklarında esir yaşamış milyonlardan biridir. Ekmekle doyan, ekmekle avutulan ve ekmekle korkutulan milyonlardan birisi...

7 boğaz yüklüdür Şükrü Bey ve geçim için bir ilkokulda hademelik yapmaktadır. Hasan Hüseyin babasının çalıştığı okulda ilkokulu bitirir. Komşusundan ödünç aldığı ayakkabıyla, 60 kilometre yürüyerek parasız yatılı okul sınavlarına girecektir daha sonra ve ardından Ankara Gazi Eğitim Enstitüsü, öğretmenlik...

Öğretmenlik mesleğinin ilk yıllarında toplumcu gerçekçi sanat akımının temsilcilerinden olan komünist şair Nazım Hikmet'i okuduğu için ihbar edilir. Sosyalist, komünist propagandayı suç sayan anayasa maddeleri gereğince de hakkında dava açılır ve Nazım Hikmet'in de üyesi olduğu Türkiye Komünist Partisi'ne yönelik 1951 davasına dahil edilir. Dava sonucunda onca emeğin, acının, komşudan alınan ödünç ayakkabının, 60 kilometre yürünen yolun hakkı alınır elinden, tüm kamu hakları iptal edilir.

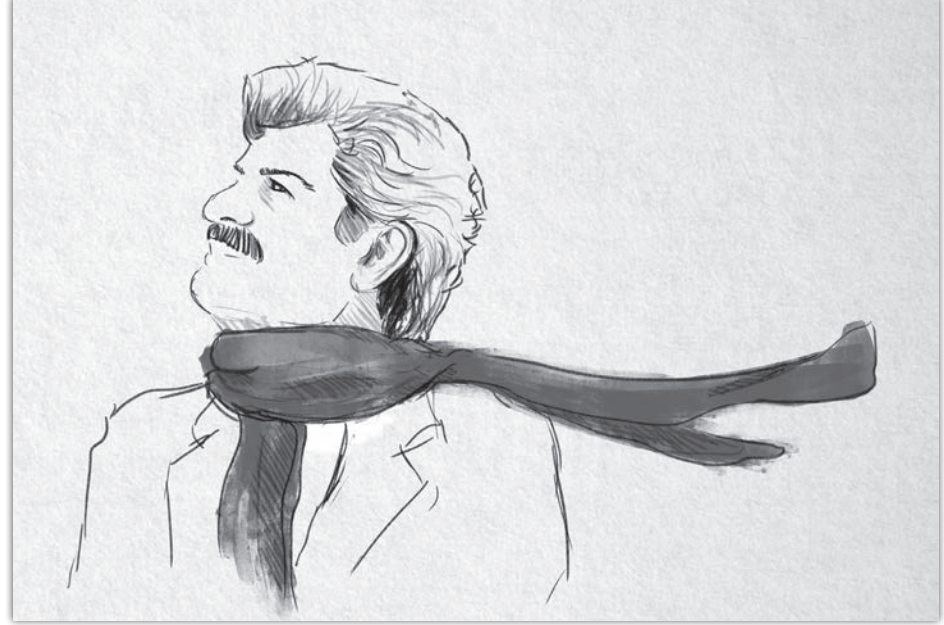
Gemiler, trenler, madenler ve fabrikalar dolusuyum dediği ülke topraklarında, zindanları da doldurur yaşamına Hasan Hüseyin ve Elbistan, Nevşehir'de hapis yatar. Cezaevlerini boşaltır, askerlik yollarına sürülür ve uzun dönem askerlik yapmak durumunda bırakılır.

Askerlik biter ama açlık, yoksulluk, işsizlik pençesinde esirgenir dünya ondan. İnşaatlarda çalışır, resim çizer, arzuhalcilik yapar. Yaşadığını anlatır, anlattıklarını yaşar, şiire dizer. Açlığın, yoksulluğun göğsünde büyüttüğü şiirlerinde ille de yarının sömürsüz dünyası vardır. Değil mi ki o dünya için dövüşmüştür, değil mi ki o dünya için bayraklı, pankartlı yürüyüşlere, halaylı horonlu grev şenliklerine katılmayı bir aşk gibi duymuştur.

EZİLENLERİN ŞAİRİDİR HASAN HÜSEYİN, AMA İLLE DE KAVGANIN

1984'te hayata veda etse de şair, bıçağın kemiği geçtiği bu günlerde direncin türküsü, direncin şiiri olarak harlı yarmaktadır. 57 yıllık yaşamı ve yaşamından süzdüğü şiirleriyle insanca bir yaşamı, tertemiz bir sevdai ve o büyük davayı ne de güzel anlatmıştır, yaşamıştır.

Onda bitmeyen kavga, geçmişten bugüne ve geleceğe uzanmakta, yarın sömürsüz dünyanın kurulacağı bilinci-ne belenmiş dizeleri bugünün karanlığını delik delik delmektedir. O kurşunlara ses

veriyoruz;

Onlar için her şey bitti
Her şey bitti onlar için
Su değil içtikleri
El değil sıktıkları
Ekmek değil yedikleri
Onlar için her şey bitti her şey
Anaları yok onların
Aşkları özlemleri
Bekledikleri yoktur yoktur
Kime diyecekler güzelim diye
Kime diyecekler gözümün nuru
Kime diyecekler bir tanem diye
Kime diyecekler ömrümün varı

Bitti bitti artık her şey bitti
Onlar için artık her şey bitti
Bu törenler, bu cayırtı
Bu altınlar bu yaldız
Bu koşum saltanatı yalan
Yalan, yalan, yalan, hepsi yalan
Korkudur bayrakları korku
Ne yaslanacak duvar
Ne tutunacak bir dal var
Değil mi ki kırdılar bu fidanları
Değil mi ki ağlattılar bu anaları
Bitti bitti artık her şey bitti
Onlar için artık her şey bitti

“Bu bütün bir savaştır, bir dünyayı kurtarma savaşıdır”

“Halka kim zulmediyorsa, etmişse, halkı kim eziyor, ezmişse, onu kim sömürmüş, sömürüyorsa, feodalite mi, burjuvazi mi... Halkın mutluluğunun önüne kim geçiyorsa ben sanatımla ve bütün hayatımla onun karşısındayım. [...] Ben etle kemik nasıl birbirinden ayrılmazsa, sanatımın halktan ayrılmamasını isterim. Bu çağda halktan kopmuş bir sanata inanmıyorum.”

Pamuk, çeltik tozu yutmuş, asıl adı Kemal Sadık Göğceli olan Yaşar Kemal'in sözleridir bunlar ve yazımıza konu olmasının da sebebi bu hayat görüşüdür. İki sınıfa ayrılmış bir dünyada emeğin sesi- dir Yaşar Kemal.

1. Emperyalist Paylaşım Savaşı Yaşar ve ailesini Van'dan Çukurova'nın doğusundaki topraklara sürer. Adana pamuk tarlalarında çalışır, ırgatlık yapar, çeltik tarlalarının kahrını çeker Yaşar Kemal. Emek harcar, düşünür, yazar; toprağın da, insanın da halinden anlar.

1940'lı yıllardır, ortaokul son sınıfı terk edip çalışmaya başlayan Yaşar, ellerinin nasırıyla bilgiyi, gerçeği de biriktirmeye başlar. Emekçi elleri sabanın yanında kalemi, kalemi de gerçeği kavramıştır. Bu yıllarda sol eğilimli sanatçılarıyla tanışır. 14'lü yaşlarında okul kapıları kapansa da yüzüne 17'sinde hapis hane kapıları açılır Yaşar'a.

Çorak toprakların yerini fabrikalar almaya başlar, kiralık ülke topraklarında bir bir fabrikalar yükselir. Yaşar Kemal de bir dönem Fransızlara ait Havagazi şirketinde gaz kontrol memuru olur, çırcı fabrikalarında çalışır.

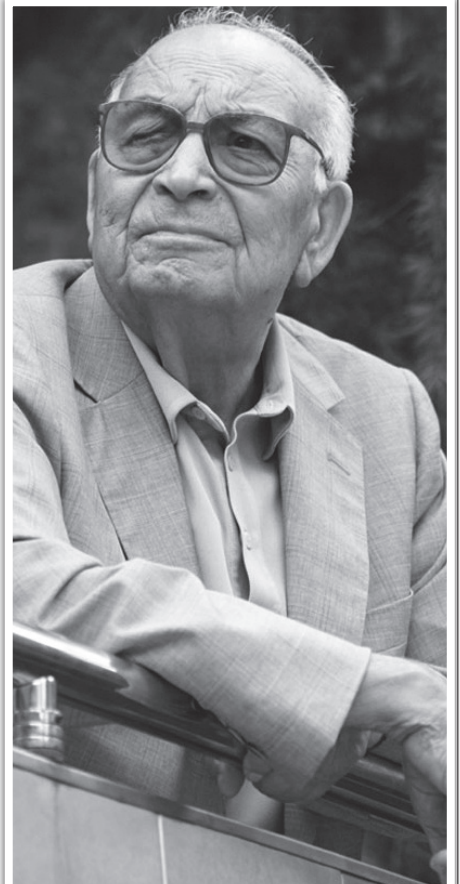
Sömürünün kol gezip özgürlüğün kısıtlandığı, açlığın, işsizliğin gezip dolaştığı memleketinde o, kendine ve kendisi gibi milyonlara “neden” diye sormuş ve yanıt aramıştır; işte bu arayışta komünizm propagandası yaptığı için tekrar tutuklanır, hakkında soruşturmalar açılır.

Yaşar Kemal pek çok hikaye ve ro-

man yazmıştır. Eserlerinde ağalık düzenini, Anadolu halkının sömürülüşünü eleştirmiştir, eşkıyaların direnişini anlatmış, Kürt ve Türk halklarının birbirlerine düşman edilmesine karşı çıkmıştır. “Kendimi seve seve, beraberinde getirdiği tüm sorunlarıyla eski ile yenin bir arada varolduğu bir geçiş döneminin tanığı olarak nitelendirebilirim” diyerek, gerçeğin tanığı olduğunu söylemiştir. Kendi sözleriyle gerçekliğini ne de güzel anlatmıştır;

“Bu bütün bir savaştır, bir dünyayı kurtarma savaşıdır. İnsanoğlunun alınterini kurtarmaya, insanoğlunun insanlığını, insanoğlunun insani değerlerini kurtarmaya çalışırken insanoğlunun üstünde yaşadığı doğayı da kurtarmaya çalışıyoruz.”

28 Şubat 2015'te 92 yaşında yaşama veda eden Yaşar Kemal isyanın ve kavganın sesi olmaya devam ediyor, saygıyla hatırlıyoruz.

Faşist tek adam diktasına da, ücretli kölelik düzenine de

HAYIR!

**Her türlü sömürü, baskı ve kölelikten arınmış,
kardeşçe yaşanacak bir dünya için sosyalizm!**

İŞÇİLER, EMEKÇİLER KARDEŞLER!

14 yıldan beri yönetimi elinde tutan AKP, anayasa değişikliği ile, tek adam diktasına dayalı, din istismarcısı faşist rejimine yasal kılıf uydurmak istiyor. Baskı ve teröre dayalı bir rejimle ülkenin üzerine bir kabus gibi çökmeyi hedefliyor.

Başarılı olabilirlerse eğer, işçilere, emekçilere, Kürtlere, Alevilere, kadınlara, gençlere ve toplumun diğer ilerici kesimlerine hiçbir hak, hukuk, yasa ve kural tanımadan saldırarak, o ilkel ve zorba zihniyetlerini dayatmak için harekete geçecekler.

Bu din istismarcısı, inanç sömürücüsü, şoven milliyetçi gerici rejimin şu ana kadarki icraatları, yapmak istedikleri hakkında da açık bir fikir veriyor.

ONLAR SERMAYE SINIFININ ORGANİK PARÇASIDIRLAR!

İktidarlara döneminde büyük kapitalistler servetlerini katladılar, yandaş patronlar palazlandırıldılar, kendileri de rüşvet, yolsuzluk, haraç gibi kirli yöntemlerle yağmadan paylarını aldılar. Onlar sadece “siyasetçi” veya “yönetici” değil, aynı zamanda asalak sermaye sınıfının birer üyesidirler.

Bütün bu servetleri üreten işçilere ve emekçilere ise ya kaba bir sefaleti ya işsizliği ya da iş cinayetlerine kurban gitmeyi reva gördüler.

Hak arayan işçilerin ve emekçilerin üzerine polislerini saldılar. Grevleri yasakladılar, zorunlu BES kesintisi adı altında işçileri soyuyorlar, İşsizlik Sigortası Fonu’ndan milyarları çalıp patronlara aktardılar. “Kıralık işçilik” adı altında “köle pazarları” kurdular.

Onlar, kendilerini “baş”, işçi ve emekçileri ise “ayaklar” kategorisinde gören bir zihniyetin temsilcileridir. Bu zihniyet, hak arama mücadelesine girişen işçi ve emekçilerden nefret eder. Çünkü onlara göre “işçi kullar” sömürü ve köleliğe itaat etmekle mükellefler. Onları bağlayan insani değer, ahlaki ilke, vicdani duygu gibi şeyler olmadığı için, dikta rejimlerinde sendikaya, greve, TİS’e, hak aramaya da yer yoktur.

EMEKÇİLERE SALDIRI, KAPİTALİSTLERE GÜVENCE!

İşçilere, emekçilere, toplumun ezilen diğer kesimlerine, devrimci ve ilerici güçlere azgınca saldırıyorlar. Kendilerine biat etmeyenleri “terörist” ilan ediyorlar. Oysa herkes biliyor ki, Fethullah çetesiyle de, İŞİD-El Nusra cihatçılarıyla da ortaklık kuranlar onlardır.

Emekçilere hisimla saldıran AKP, büyük kapitalist-

lere ise güvenceler veriyor. Sömürü ve kölelik çarklarının “istikrarlı” bir şekilde dönmeye devam edeceğini vadederek, ‘hele bu dikta rejimini sağlamlaştıralım, o zaman ne sendika bırakırız ne toplu iş sözleşmesi, ne grev olur ne de muhalefete göz açtırırız’ mesajını veriyor. Referandum sonrasında yeni bir saldırı paketinin hazır olduğunu saklama gereği dahi duymuyor.

OHAL’İ KALICI HALE GETİRMEK İSTİYORLAR

12 yıl boyunca birlikte yönettikleri, birlikte çalıp çıptıkları, birlikte kumpas kurdukları Fethullah çetesinin darbe girişimini, kendi darbelerini tamamlamanın fırsatına çevirdiler. 15 Temmuz’dan beri saldırganlıklarının ne haddi hesabı ne ölçüsü ne yarası ne de kuralı var. Olağanüstü Hal ortamında hazırlanan Kanun Hükmünde Kararnameler ile ülkeyi yönetiyorlar. “FETÖ”nün suç ortakları oldukları halde, “FETÖ ile iltisaklı” oldukları gerekçesiyle on binlerce emekçiyi işinden/ekmeğinden ettiler.

Tüm icraatları, emellerine ulaşabilirlerse eğer, ülkenin içine itildiği karanlık cendereyi daha da sıkacaklarına, çok daha acımasız, kurlsız ve pervasız olacaklarına, OHAL’i yoğunlaştırarak “olağan” hale getirmeye hazırlanmalarına işaret ediyor.

HALKI “İÇ SAVAŞ”LA TEHDİT EDİYORLAR

Dikta rejimini kurabilmek için her yol ve yöntemi kullanırken, halkı iç savaş çıkarmakla tehdit etmeye de başladılar. Çetelerini zabıta yapıp silahlandırıyor, yandaş esnaflara silahlı eğitim veriyor, AKP’li şeflere sağda solda “iç savaşa hazırlanın” vaazları verdiriyorlar.

Daha önce 400 vekil alamadıkları için kirli savaşı başlatmış, Kürtlerin yaşadığı mahalleleri yakıp yıkmış, binlerce kişiyi katletmiş, cihatçı katillerin kent meydanlarını mezbahaya çevirmelerine göz yummuşlardı. Şimdi aynı arsızlıkla kurmak istedikleri gerici faşist dikta rejimi için kan dökmeye hazırlanmalarını beyan edip halka gözdağı veriyorlar. Emekçiler ve tüm ilerici güçler ülkeyi kan gölüne çevirebilecek kadar gözü dönmüş bir zihniyetle karşı karşıya.

UMUTLARINI IRKÇI TRUMP’A BAĞLAMIŞLAR...

Bu zihniyetin temsilcileri ABD emperyalizminin yeni şefi Donald Trump’a umut bağlamış durumdadılar. Artık ne İsrail’in Filistin’de yaptığı katliamlardan söz ediyor ne Trump’ın kararıyla 7 İslam ülkesinin vatan-

daşlarına Amerika’ya giriş yasağı getiren ırkçı kararına bir şey diyorlar. Medyadaki besleme kalemşörler ise, Trump’a methiyeler dizerek haysiyetsizce yaltaklanıyorlar.

AKP şeflerinin “Rakka’yı kurtarmak için orduyu Amerika’nın emrine vermeye hazırız” açıklamaları, “milli” olma iddialarının kofluğunu tüm çıplaklığıyla gözler önüne seriyor. Altı yıldan beri İŞİD, El Nusra gibi çetelerin vahşi icraatlarına utanmazca destek vermelerinin bir nedeni de emperyalist efendilerine yaranmaktır. Zira ABD’nin desteğine geçmişte olduğundan çok daha fazla muhtaçlar ve nefes alırken bile bunu hesaba katıyorlar.

HAYIR DEMELİ VE MÜCADELEYE DEVAM ETMELİYİZ!

İşçi sınıfı başta olmak üzere tüm emekçiler ve toplumun ezilen kesimleri kendilerine dayatılan bu gerici faşist-dikta rejimini reddetmeli, referandumda HAYIR demeli, hakları, talepleri ve gelecekleri uğruna mücadeleyi yükseltmelidir. Çünkü, bu ölçsüz ve kurlsız saldırı din bezirganlarına biat etmeyen herkesi hedef almakla birlikte; en ağır bedeli işçiler, emekçiler ve ezilenler ödeyecek.

Onlar bir yandan saldırarak, tehdit edecek, öte yandan ise din istismarına, inanç sömrüsüne, milliyetçi nutuklara, “terör” demagojisine devam edecekler. İşçileri, emekçileri etnik, dinsel, mezhepsel temelde parçalayıp güçsüzleştirmek için ellerinden gelen herşeyi yapacaklar. Zira yıllardır bu söylemleri kullanarak işçi ve emekçileri aldatmayı başardılar.

Artık hiçbir onurlu işçi ve emekçi bu sahtekarlara itibar etmemelidir. HAYIR diyerek, bu pervasız saldırganlığı püskürtmelidir. Fakat gerici sandıkta yenilgiye uğratmak kendi başına yeterli değildir. Öncesinde olduğu gibi 16 Nisan’dan sonra da kararlı, örgütlü ve birleşik bir mücadele çok büyük bir önem taşımaktadır.

O halde hem hiçbir yasa ve kural tanımayan bu gözü dönmüş saldırganlığı püskürtmek için hem de hak ve taleplerimiz, insanca onurlu bir yaşam ve gelecek uğruna kenetlenerek her alanda mücadeleye hazırlanmalıyız!

**Dikta rejimine, ücretli köleliğe,
iç savaş tehditlerine, sosyal yıkıma HAYIR!
Her türlü sömürü, baskı ve kölelikten arınmış,
kardeşçe yaşanacak bir dünya için sosyalizm!**

BAĞIMSIZ DEVRİMCİ SINIF PLATFORMU

